

Giới thiệu Chân Long Kiếm

Truyện Chân Long Kiếm là một truyện nằm trong loạt truyện mới gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, truyện không phải là một truyện quá đặc biệt cũng không quá máu me lại càng không phải thể loại suốt máu. Tác giả truyện chủ yếu tập trung vào những tình tiết liên quan đến võ hiệp, yếu tố truyện kiếm hiệp là chủ yếu nhưng không đơn thuần như vậy mà còn là những bài học sâu xa khác nữa.

Truyện cũng vẫn xoay quanh chủ đề xung hùng đoạt bá, là câu chuyện đấu tranh, truyện lịch sử ghi lại những màn giao đấu dựa trên những gì có thực trong quá khứ. Truyện khá mới lạ thông qua cách thể hiện, cách miêu tả của tác giả, hình tượng của nhân vật chân thực, gần gũi. Trên núi, tiếng chim hót ríu rít rất vui tai, cây cối to cao, rậm rạp, các tán cây đan vào nhau tầng tầng lớp lớp. Ánh nắng chiếu xuyên qua tán lá trên cao xuống dưới mặt đất tạo ra những khoảng sáng tối xen lẫn, vô cùng kỳ ảo.

Lúc này, một chàng trai chừng hơn ba mươi tuổi, tay mang túi nải, đang men theo con đường mòn trong rừng. Thân hình dong dỏng cao, khuôn mặt vuông vắn, mép thì lún phún ria. Trên người mặc bộ quần áo xanh lam, chân đi giày vải cũ đã rách. Chàng ta có lẽ đã đi lạc trong rừng nhiều ngày nên gương mặt lộ vẻ mệt mỏi. Chàng lấy từ trong túi nải một ống tre, mở nắp ống tre, uống một ngụm nhỏ, rồi ngồi xuống một hòn đá nghỉ ngơi, bụng nghĩ thầm, "mình lạc trong rừng đã chín hôm, đây là ống nước cuối cùng, lương khô cũng gần hết, nếu qua ngày mai mà chưa tìm được đường ra thì nguy mất." Chàng thở dài chán nản, ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn xung quanh hồng tìm hi vọng giữa không gian ánh sáng yếu ớt, bỗng thấy đằng xa bên trái có cái bóng chuyển động, phía trên lấp lánh màu trắng, giống dáng người nhấp nhô. Chàng nheo mắt nhìn kỹ hơn thì nhận ra đó là một người đàn ông đội nón lá, lưng gù gánh củi lớn đang đi.

Một anh hùng giữa thời loạn..

Một thanh kiếm với bao huyền thoại...

Cả hai cùng tạo nên một thiên sử hào hùng của dân tộc...

Mời mọi người đón đọc và ủng hộ...

Mời bạn đọc truyện thuộc thể loại lịch sử - kiếm hiệp, với nội dung đi theo dòng chảy của lịch sử, nhưng lại được thể hiện một cách sinh động này.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trúc Lâm Yên Tử

Trên núi, tiếng chim hót ríu rít rất vui tai, cây cối to cao, rậm rạp, các tán cây đan vào nhau tầng tầng lớp lớp. Ánh nắng chiếu xuyên qua tán lá trên cao xuống dưới mặt đất tạo ra những khoảng sáng tối xen lẫn, vô cùng kỳ ảo.

Lúc này, một chàng trai chừng hơn ba mươi tuổi, tay mang túi nải, đang men theo con đường mòn trong rừng. Thân hình dong dỏng cao, khuôn mặt vuông vắn, mép thì lún phún ria. Trên người mặc bộ quần áo xanh lam, chân đi giày vải cũ đã rách. Chàng ta có lẽ đã đi lạc trong rừng nhiều ngày nên gương mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Chàng lấy từ trong túi nải một ống tre, mở nắp ống tre, uống một ngụm nhỏ, rồi ngồi xuống một hòn đá nghỉ ngơi, bụng nghĩ thầm, "mình lạc trong rừng đã chín hôm, đây là ống nước cuối cùng, lương khô cũng gần hết, nếu qua ngày mai mà chưa tìm được đường ra thì nguy mất." Chàng thở dài chán nản, ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn xung quanh hồng tìm hi vọng giữa không gian ánh sáng yếu ớt, bỗng thấy đằng xa bên trái có cái bóng chuyển động, phía trên lấp lánh màu trắng, giống dáng người nhấp nhô. Chàng nheo mắt nhìn kỹ hơn thì nhận ra đó là một người đàn ông đội nón lá, lưng gù gánh củi lớn đang đi. Chàng ta sững hơn bất được vàng, reo to:

- Ha ha ha, ra được đến cửa rừng rồi, ha ha ha, mình thoát nạn rồi, ha ha ha.

Chàng ta nhảy cẫng lên, đôi chân vốn rệu ra như được tiếp thêm sức mạnh, ba chân bốn cẳng đuổi theo tiểu phu nọ, vừa chạy vừa hô lớn:

- Bớ bác tiểu phu ơi! Đợi tôi với! Đợi tôi với!

Ban đầu bác tiểu phu nghe tiếng í ới sau lưng, bác ta cứ tưởng đó là thú dữ hay sơn tặc nên hoảng sợ bỏ chạy. Chàng trai không hiểu gì nên guồng chân nhanh hơn, tiểu phu càng sợ hãi, lại cố sức chạy. Bác ta muốn chạy thật nhanh nhưng lưng mang gánh củi nặng, sao bằng chàng trai được, tới khi bác ta nghe rõ lời thì mới biết mình hiểu nhầm nên dừng lại. Chàng trai chạy đến, chống tay thở hổn hển, hỏi:

- Sao bác bỏ chạy thế, tôi đâu có ý xấu.

Bác tiểu phu thả gánh củi xuống nghỉ mệt, bác ta trả lời đứt quãng:

- Tôi nào biết, tôi cứ nghĩ sơn tặc hay thú dữ đuổi nên bỏ chạy thôi.

Chàng trai bật cười thú vị. Tiểu phu quan sát chàng từ trên xuống dưới và hỏi:

- Anh bị lạc trong rừng phải không?

- Ô! Sao bác biết?

Tiểu phu cười khà khà đáp:

- Tôi dân vùng này mà. Quanh đây ít người nên tôi nhớ lắm. Và lại sắc mặt anh tái xanh như vậy, nhất định thiếu nước, thiếu thức ăn và đi bộ trong rừng rất lâu rồi.

Chàng cứ thật lòng mà kể:

- Bác tình mắt thật đấy, chả dấu gì bác, tôi là người vùng khác, đi tới đi lui trong rừng mấy hôm không biết thế nào lại bị lạc, may sao gặp được bác.

- Ra là thế.

Hai người ngồi nghỉ một lát rồi đứng dậy cùng nhau xuống núi, ra đến bìa rừng, chàng trai đứng trên lưng chừng nhìn xuống. Màu xanh của cây cối trải dài xuống tới chân núi, quả thật rất hùng vĩ. Đứng giữa trời đất bao la, ngắm từng đám mây lơ lửng trôi, mọi mệt nhọc muộn phiền dường như đều tan biến. Chàng nhất thời thốt lên

- Cảnh sắc ở dưới đó đẹp quá, đẹp tuyệt vời.

- Ha ha, xuống dưới còn đẹp hơn nữa kìa.

Tiểu phu chỉ tay nói:

- Xuống dưới một đoạn nữa là đến nhà tôi. Trời cũng sắp tối rồi, mời cậu vào nhà dùng bữa cơm với vợ chồng tôi cho vui. Mai hãy đi.

Chàng trai lắc đầu:

- Thôi, tôi không dám làm phiền gia đình bác, có lẽ tôi xuống chân núi tìm chỗ nghỉ ngơi.

Tiểu phu đề nghị mấy lần nữa nhưng chàng trai vẫn không chịu, cuối cùng bác ta đưa chàng một cái túi và nói

- Hay, nếu cậu không muốn thì tôi cũng không ép. Ở đây tôi còn ba gói bánh chưa bóc, tôi tặng cậu đi đường.

Giờ từ chối thì bất lịch, chàng đành cầm lấy rồi cảm ơn:

- Bác thật tốt bụng quá. Cái ơn cứu mạng của bác tôi quyết không quên, mai này nhất định tôi sẽ đền đáp.

- Ôn nghĩa gì đâu, giúp người là làm việc thiện, cậu đừng lo lắng về chuyện đấy.

- Tạm biệt bác, hẹn ngày gặp lại.

Hai người chia tay nhau. Chàng trai một mình xuống núi. Đi được, chàng bỗng vỗ trán, kêu: "Thôi chết! Mình quên hỏi tên bác tiểu phu đó rồi." Trời đã tối, không tiện quay trở lại nên chàng tiếp tục đi, sau đó tìm được một quán trọ nên tạm thời ghé vào rồi sáng mai lại lên đường.

Những ngày sau đó, chàng đi thăm thú khắp vùng đó. Bỗng nhiên chàng bị thu hút bởi một mảnh đất rộng rãi, khung cảnh thoáng đãng mà lại yên tĩnh, trong bụng khoái lắm, chàng tự nghĩ: "Vị trí này đất bằng phẳng, từng đàn chim bay lượn quanh chân núi, đây chắc hẳn là chỗ đất tốt rồi, nếu dựng nhà ở ngay chỗ đó thì tuyệt."

Vậy là chàng ta quyết tâm định cư ngay tại nơi vừa tìm được. Chàng bắt đầu dựng nhà, khai khẩn đất hoang, và rồi ba năm sau thành sản nghiệp, lập ra ấp Lam Sơn. Sản nghiệp về sau càng bề thế, người người đều biết tiếng.

Còn bác tiểu phu nọ đứng như lời chàng trai đã hứa, được trả ơn rất hậu, gia đình chuyển xuống đồng bằng, ăn nên làm ra.

Yên Sơn hay Bạch Vân Sơn, quanh năm có mây phủ. Nhìn từ xa, Bạch Vân sơn trải dài năm sáu dặm, mờ ảo như chốn bồng lai tiên cảnh không nhiễm bụi trần. Đường núi hoang sơ, gập ghềnh, muốn lên núi chỉ có duy nhất một con đường mòn dẫn thẳng tới đỉnh núi, ẩn khuất dưới những tán rừng. Nhiều chỗ đi hiểm trở không thể bước đi như bình thường mà phải dùng bằng cả hai tay.

Ấy thế mà giữa lưng chừng xuất hiện một ông lão tóc bạc như cước, râu dài rủ xuống ngực, lướt đi lên đỉnh núi như trên đất bằng vậy. Ông lão quần áo phát phor, chân đi mỗi bước xa hơn trượng, chẳng khác gì thần tiên đi mây về gió thăm thú nhân gian. Chẳng bao lâu sau ông lão đã lên được tới đỉnh. Ông lão ngẩng đầu, ngắm nhìn ngôi chùa ở ngay trước mắt. Trong đôi mắt hồ ánh lên nỗi hoài niệm. Đã lâu rồi ông không tới đây, không biết cổ nhân xưa giờ thế nào.

Ngôi chùa tọa lạc trên đỉnh núi Bạch Vân quanh năm mây mù che phủ. Chùa không quá to lớn, bờ tường đã bạc màu theo thời gian, mái ngói cũng đã

hằn rõ dấu vết thời gian. Trên cổng chùa có viết ba chữ theo thể chữ Nôm: Tĩnh Tâm tự. Ông lão vừa bước vào thì hai chú tiểu từ trong chạy lại, chấp tay hành lễ hỏi:

- Xin cho hỏi thí chủ là ai, đến đây làm gì?

Ông lão không để ý đến sự vô lễ của chú tiểu, chỉ cười đáp:

- Nhờ tiểu sư phụ vào thông báo với Viên Ngộ đại sư rằng có bạn cũ là Phùng Sĩ Chu đến thăm.

- Vâng, xin thí chủ đợi một lát.

Ông lão nhân cơ hội nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, thấy cảnh vật còn đẹp hơn xưa, rừng xanh núi thẳm, thiên nhiên hùng vĩ, đẹp đẽ vô cùng nên tấm tắc khen ngợi không ngớt.

"Hà hà! Ông ấy đã ra rồi!" Lão nhân hướng mắt vào bên trong. Một vị sư cụ mặc áo cà sa màu đỏ, chân mang giày cỏ, bước chậm rãi, nhẹ nhàng, nhưng vô cùng trầm ổn. Ông có lẽ đã ngoài tám mươi tuổi nhưng sắc mặt vẫn hồng hào, thần khí sáng láng. Nhà sư sắp tới gần, chú tiểu vẫn không hề hay biết, thế mà lão nhân từ xa đã nghe được rõ ràng. Nhà sư bắt gặp lão nhân đứng đó thì hồ hởi nói:

- A di đà phật! Chào Phùng huynh, đã lâu không gặp.

- A! Con chào trụ trì ạ.

Bấy giờ chú tiểu mới sùng sốt quay người lại. Thì ra đây là trụ trì của chùa. Đại sư gật đầu khẽ khoát tay:

- Ủ! Được rồi, con đi đi!

- Vâng ạ!

Ông lão họ Phùng mừng rỡ, ánh mắt lộ rõ sự kích động thậm chí, khóe mắt đã rom rớm lệ:

- Ha ha ha, Viên Ngộ đại sư, bao nhiêu năm không gặp, đại sư vẫn tráng kiện, mạnh khỏe như xưa.

- Phùng huynh đã quá lời rồi, lão nạp thật không dám nhận. Mời vào, mời vào.

- Mời!

Chùa Tĩnh Tâm là nơi để các cao tăng Trúc Lâm Yên Tử nghỉ ngơi và nghiên cứu kinh Phật nên không khí chùa rất yên tĩnh. Viên Ngộ đại sư và Phùng lão là bạn lâu năm, nếu không muốn nói là tri kỷ. Hai người sóng đôi bước vào trong sân chùa vừa đi vừa bàn luận rôm rả. Phùng lão theo Viên Ngộ vào đến sân chùa thì bất gặp một nhà sư trẻ tuổi, chỉ chừng mười tám mười chín đang quét sân. Đại sư Viên Ngộ gọi chàng ta lại giới thiệu:

- Giới thiệu với Phùng huynh, đây là Vô Tướng, học trò của ta. Vô Tướng, đây là Phùng tiền bối, là bạn cũ nhiều năm của thầy.

Vô Tướng chấp tay hành lễ:

- Tiểu tăng xin ra mắt tiền bối.

- Tiểu sư phụ không cần đa lễ.

Ông lão nhẹ nhàng phẩy tay một cái. Vô Tướng cảm thấy một luồng nội lực nhu hòa mà hồn hậu ủa tới nâng chàng lên. Chàng nghĩ vị tiền bối này có ý thử võ công của mình, bèn vận kinh chống đỡ, ngờ đâu trước ngực bị đè nặng, hô hấp khó khăn, hai chân như muốn khụy xuống. Chàng hoảng hồn, vội vàng vận kinh trụ vững mới không bị ngã ngửa ra nhưng trước ngực nặng nề, mặt mũi đỏ bừng, trong lòng sợ hãi. Đại sư Viên Ngộ dĩ nhiên biết xảy ra việc gì, đại sư trừng mắt nhìn Vô Tướng khiển trách:

- Vô Tướng, con không được vô lễ, con mau xin lỗi Phùng tiền bối đi.

Vô Tướng bị sư phụ mắng, giật mình tỉnh ngộ. Chàng vội cúi đầu, thành khẩn nói:

- Cháu có mắt mà không thấy Thái Sơn, mong tiền bối không chấp nhặt mà bỏ qua cho.

Ông lão xua xua tay lắc đầu:

- Ấy, không sao đâu, là ta có lỗi trước.

Thật sự tính tình ông lão không ưa mấy cái lễ tiết này nọ, thành ra gây hiểu lầm. Ông lão liếc mắt đánh giá Vô Tướng từ trên xuống dưới hồi lâu rồi gật gù:

- Ha ha, Viên huynh quả nhiên tinh mắt, thu được một đệ tử giỏi. Tiểu sư phụ đây hai mắt lấp lánh thần quang, chính khi lâm liệt, quả là nhân tài trăm người có một.

- Cháu tài học kém cỏi, tiền bối đã khen quá lời rồi.

Vô Tướng được khen ông lão mà sợ nên càng tỏ ra khiêm tốn. Đại sư Viên Ngộ biết có nói gì nữa thì đều chỉ tô vẽ thêm đuôi, bèn sai chàng pha nước mời ông lão. Phùng lão nhìn quanh nhìn quất, chợt thấy có một bộ cờ đặt ở trong góc tường thì máu mê cờ nổi lên. Ông lúc trẻ thường hay tìm những cao thủ cờ tướng mà đánh. Đại sư Viên Ngộ tinh mắt, mỉm cười, sai Vô Tướng mang lại. Đại sư vừa xếp cờ vừa nói:

- Nào, chúng ta vừa đánh cờ vừa nói chuyện, liệu Phùng huynh có cho ta cơ hội gỡ lại ván cờ ngày nào chăng?

Phùng lão nghe thế bật cười ha ha:

- Ha ha! Không ngờ chuyện đó trôi qua đã lâu mà đại sư vẫn còn nhớ rõ như vậy.

- Ha ha, lão nạp tu hành mấy chục năm mà vẫn không sao trừ bỏ được hết tham sân si, đã khiến Phùng huynh chê cười rồi.

Đại sư Viên Ngộ cầm quân trắng nên được đi trước. Vô Tướng đứng hầu một bên quan sát. Cờ tướng biến hóa muôn hình vạn trạng, lúc thì xông lên tấn công, khi thì thu về phòng thủ, rất nhịp nhàng uyển chuyển. Chàng theo dõi cuộc đánh cờ mà cứ ngỡ đang chứng kiến hai cao thủ giao đấu võ công, chiêu thức tầng tầng lớp lớp, nhờ thế mà ngộ ra được nhiều điều tâm đắc.

Ba người say mê chơi quên hết cả thời gian, chớp mắt trôi qua hơn hai canh giờ. Lúc này cờ đang vào thế giằng co. Quân đen tuy chiếm lợi về quân số nhưng lại bị quân trắng tấn công ráo riết, Pháo trắng ở vị trí thuận lợi để chuẩn bị cho nước chiếu hết tiếp theo.

"Nếu sư phụ đưa Pháo vào giữa, tắt Phùng tiền bối sẽ tiến Xe chiếu tướng sư phụ bên mạn sườn trái, bắt buộc sư phụ phải lui Xe về chống. Như thế sẽ dẫn đến đầu cờ. Sư phụ tuy ăn được Xe và Mã của tiền bối nhưng ngược lại thế công hoàn hảo sư phụ khó công được nên bị phá vỡ gần như hoàn toàn. Kết cuộc vẫn không có người nào chiếm lợi thế." Vô Tướng tư chất thông tuệ, đã nhanh chóng hiểu được cục diện.

Quả nhiên đại sư Viên Ngộ nhắc Pháo trắng định đi. Không phải đại sư không biết nước cờ này nhưng đây là nước đi tốt nhất trong lúc này.

Đột nhiên chú tiểu quét sân chạy vào, vừa thở hổn hển vừa nói:

- Đại sư, có chuyện lớn... có chuyện lớn xảy ra rồi.

Đại sư đặt quân Pháo xuống vị trí cũ, ngừng đầu lên hỏi:

- Chuyện gì mà con có vẻ hoảng hốt vậy?

Chú tiểu hít sâu một hơi rồi đáp:

- Lĩnh Ngộ... lĩnh Ngộ không hiểu vì nguyên nhân gì mà kéo đến đây quấy rối, hiện tại sư huynh Vô Ngã đang đánh nhau với bọn chúng dưới chùa Vân Yên ạ.

- Ô! Thật sao?

Đại sư Viên Ngộ và ông lão nhìn nhau, việc này rõ ràng chẳng bình thường chút nào.

- Phùng huynh, có lẽ chúng ta tạm dừng, xuống đó xem thế nào.

- Đúng thế, việc chùa quan trọng hơn, chúng ta mau đi thôi.

Đại sư Viên Ngộ và ông lão bèn thi triển khinh công chạy vùn vụt xuống dưới. Theo sau đó khá xa là Vô Tướng và chú tiểu.

Khi Đại sư Viên Ngộ tới nơi thì thấy một nhà sư áo xám đang giao đấu với một viên tướng quân Ngộ. Nhà sư tự là Vô Ngã, khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, là sư huynh của Vô Tướng. Vô Ngã nhập môn trước Vô Tướng năm năm, nhưng vì tư chất hơi kém nên võ công chỉ bình bình. Vô Ngã có nguy cơ sắp thua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Biến Cố Trên Núi Yên

Tên tướng hét lớn, hai tay tung liên tiếp ba quyền đều trúng ngực Vô Ngã. Sư học máu loạn choạng lù về bốn năm bước, đứng dựa vào cột gỗ. Đối phương mừng rỡ thừa cơ xông tới. Đại sư Viên Ngộ thấy vậy, phóng vù tới đứng chắn giữa Vô Ngã và y. Tay phải đại sư gạt chưởng của y, tay kia phát nhẹ, đẩy bay ngược lại. Y cố gắng gượng nhưng chưởng lực của đại sư hùng hồn vô cùng, chân lão đảo không vững, vội vàng nhún chân phải, tung mình

nhảy vọt về sau hơn một trượng, rớt xuống đất rồi mà chưởng lực vẫn chưa tiêu giải khiến y lật đật lùi thêm bảy tám bước nữa mới dừng lại. Trong lòng sợ hãi, thầm nghĩ: “Kinh lực lão sư già đó dài thật, mình đã lùi hai trượng rồi mà vẫn còn khó thở, nếu lão già đó thật sự động thủ thì tiểu mạng còn gì.”

Sự xuất hiện đột ngột của đại sư Viên Ngộ làm quân Ngộ im bật, còn nhà chùa ai nấy lộ vẻ vui mừng, mặt mày tươi tỉnh hẳn. Đại sư chấp tay hành lễ, chậm rãi nói:

- A di đà phật! Các vị tướng quân đến viếng cảnh chùa, nếu chúng tôi đón tiếp có gì không tốt, các vị cứ nói, có sao quấy động can qua, phá hỏng sự thanh tịnh của chùa như vậy.

- Ô! Không phải đâu, đại sư hiểu lầm rồi.

Một người chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi từ phía sau bước ra. Viên tướng nọ thấy tức thì biến sắc, lui ra sau y. Qua bộ quần áo y mặc trên người lẫn thái độ của tên tướng kia, dễ dàng đoán được y là chỉ huy của đám quân Ngộ này. Y ôm quyền tiếp tục nói:

- Bản tướng là Từ Phong, một viên tướng nhỏ của Đại Minh.

“Từ Phong? Ông ta” đưa hấn tới đây làm gì?” Phùng lão nhú mày suy nghĩ. Ông kiến thức rộng rãi, nhận ra ngay tên tướng, có lẽ ngoài ông ra ở đây không có ai biết được thân phận thật sự của tên Từ Phong này.

Đại sư Viên Ngộ tiếp lời tên tướng:

- Ra là Từ tướng quân. Tướng quân nói hiểu lầm là nghĩa làm sao?

- Vừa rồi thuộc hạ của bản tướng chỉ đang đàm đạo võ học với vị sư phụ kia, không ngờ đã làm kinh động đến quý tự, thất kính, thất kính.

Từ Phong vừa nói xong thì các nhà sư trong chùa đều lên tiếng phản bác. Đại sư Viên Ngộ kinh ngạc hỏi:

- Đàm đạo võ học ư? Xin tướng quân đừng đùa với lão nạp như vậy.

Từ Phong lắc đầu nói:

- Bản tướng không hề có ý đùa giỡn chút nào! Bản tướng vốn hiểu võ, có duyên bái một cao nhân làm sư phụ, học được chút ít ngón nghề, lại nghe danh võ công Trúc Lâm cao thâm, huyền diệu từ lâu nên tại hạ muốn đến đây để đàm đạo mà thôi.

Tiếng là đàm đạo võ học nhưng hàm ý bên trong thì ai cũng hiểu, chúng đến để khiêu chiến và điều tra sức mạnh lực lượng của Đại Việt đấy thôi. Đại sư Viên Ngộ trụ trì Trúc Lâm Yên Tử bao nhiêu năm, có gì chưa trải qua chứ, đại sư vẫn bình tĩnh đối đáp:

- A di đà phật! Thứ lỗi cho lão nạp nói thẳng, Trúc Lâm từ đời sư tổ truyền đến nay luôn là nơi tu hành, giảng Phật pháp. Bản chùa luyện võ cốt chỉ để cường thân kiện thể chứ không đem ra thi thố hay tranh đấu gì cả. Đất nước chúng tôi vẫn còn nhiều nơi võ công cao siêu hơn, tướng quân có thể tìm đến nơi đó thỉnh giáo. Còn nếu tướng quân có nhã hứng với Phật pháp, lão nạp sẽ đích thân giảng cho tướng quân, ầu cũng khỏi phải mất công vô ích.

Lời nói của đại sư uyển chuyển nhẹ nhàng nhưng hàm ý nặng tựa Thái Sơn, chẳng những từ chối một cách khéo léo mà còn thể hiện ra ý uy hiếp kẻ địch.

Từ Phong lửa giận bùng lên. Y thân là một tướng quân mà lại bảo y đi nghe giảng Phật pháp... đây rõ là đang cười vào mặt y. Y cười nhạt:

- Đại sư thật khiêm tốn quá, khi này tại hạ chứng kiến tài nghệ đại sư, quả nhiên được mở rộng tầm mắt.

Đại sư Viên Ngộ vẫn lắc đầu từ chối:

- A di đà phật! Lão nạp trước giờ chỉ biết tụng kinh niệm phật, võ công chỉ là phụ, chút võ công đó chỉ không có gì đáng nói!.

- Đại sư cứ mãi từ chối như vậy, không lẽ Trúc Lâm Yên Tử chỉ là hư danh, thật làm bản tướng thất vọng.

- A di đà Phật!...

Đại sư Viên Ngộ lòng bình lặng như mặt hồ, không hề ảnh hưởng bởi kẻ khích tướng của Từ Phong, nhưng Vô Tướng tuổi trẻ nóng nảy, bùng bột chứng kiến Từ Phong, buông lời khinh nhờn, chàng không kìm được chạy ra, quỳ trước mặt đại sư nói:

- Thưa thầy! Vì thanh danh của chùa, con thiết nghĩ chúng ta nên nhận lời Từ tướng quân ạ.

Từ Phong nhân cơ hội hòa theo:

- Vị tiểu sư phụ này nói đúng đấy, danh dự là vô cùng quan trọng, cần phải gìn giữ, huống chi chúng ta chỉ là đàm đạo võ học mà thôi, sẽ không có chuyện gì đâu.

Đại sư Viên Ngộ ngồi trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu:

- A di đà phật! Xin tướng quân đừng nặng lời. Được rồi, nếu như tướng quân nhất quyết muốn tỉ thí, lão nạp chỉ còn cách nhận lời. Chi bằng thế này,

chúng ta mỗi bên cử ra một người, một trận phạt định thắng thua. Tướng quân thấy sao?

Từ Phong gật đầu đáp:

- Đại sư nói rất hợp ý của bản tướng.

Đại sư Viên Ngộ tiếp lời:

- A di đà phật! Vậy thì tốt lắm, chẳng hay bên tướng quân sẽ cử ai?

- Bản tướng chỉ mới học võ vẽ vài chiêu, tuy rằng không được đứng trong hàng cao thủ nhưng vẫn muốn được thỉnh giáo thân công của đại sư.

Tất cả sư tăng trong chùa ngoảnh nhìn sang đại sư Viên Ngộ. Lâu nay ai cũng biết đại sư võ công thông thần nhưng chưa được chứng kiến tận mắt, nên lúc này mọi sự chú ý đều đổ dồn vào đại sư. Đại sư nhất thời im lặng. Giữa lúc đại sư phân vân thì Vô Tướng chấp tay quỳ xuống nói:

- Sư phụ! Con xin phép người cho con thay người hầu tiếp vị tướng quân ạ.

Đại sư xua xua tay đáp:

- Sao có thể chứ, con học nghệ chưa tinh mà tướng quân võ công siêu quần, không hay đâu.

- Thưa thầy, người đã cao tuổi, sức khỏe cũng không còn được như xưa, hơn nữa, thầy lại là trụ trì của Trúc Lâm Yên Tử, không tiện cho việc này, người cứ để con ạ, dù con có thua cũng chẳng sao cả.

Đại sư lưỡng lự hồi lâu rồi đáp:

- Ừm, để ta hỏi tướng quân trước. A di đà phật! Tướng quân chắc đã nghe thấy hết rồi, không biết ý của tướng quân thế nào?

"Nếu ta đồng ý đấu, đánh thắng thì mang tiếng ý mạnh hiếp yếu chẳng về vang gì, mà nếu từ chối chẳng hóa ra ta sợ hãi một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch ư? Giỏi cho hai thầy trò nhà ngươi, dám dùng kế lừa ta, rất giỏi." Tên tướng quân bất ngờ vì bị dụ vào tròng. Trên chiến trường hần tài nhưng đầu trí vẫn còn thua đại sư Viên Ngộ xa lắm. Y nén giận:

- Cũng được, vị tiểu sư phụ này tuổi nhỏ tài cao, bản tướng rất muốn được thưởng thức

- A di đà phật! Cảm ơn tướng quân đã thông cảm cho lão nạp. Đây là nơi cảnh Phật thanh tịnh, trong lúc tỉ thí phân lấy thắng thua là đủ, xin tướng quân không nên động sát giới kéo làm ảnh hưởng đến hòa khí giữa hai nước.

- Bản tướng biết dừng đúng lúc, đại sư yên tâm.

Đại sư Viên Ngộ quan sang chỉ bảo Vô Tướng:

- Con nghe ta dặn đây, bảo vệ bản thân cho tốt, nhưng cần phải nhớ câu dĩ hòa vi quý, nhất định không được tổn hại tướng quân, rõ chưa.

- Vâng! Con biết rồi ạ!

"Hừ! Nói móc ta hả! Cứ đợi đấy!" Từ Phong giận dữ, trong lòng thầm nghĩ cách hãm hại Vô Tướng.

Vô Tướng bước tới đứng đối diện với Từ Phong, chấp tay nói:

- A di đà phật! Tiểu tăng thực học kém cỏi, mong tướng quân nương tay.

Từ Phong cười khẩy:

- Ha ha ha, vị tiểu sư phụ này xin cho biết cao danh quý tính? Giữ chức vụ gì trong chùa? Ta không muốn đấu với một kẻ vô danh.

- A di đà phật! Tiểu tăng chỉ là một nhà sư bình thường trong chùa, không dám nhận bốn chữ cao danh quý tính. Tên tiểu tăng đơn giản hai từ... Vô Tướng.

Từ Phong rút ra một thanh đao sáng loáng, vô cùng sắc bén khiến kẻ khác nhìn vào mà cảm thấy rùng mình:

- Ra là Vô Tướng sư phụ! Bản tướng dùng đao pháp, còn tiểu sư phụ sử dụng binh khí gì?

- Tiểu tăng sẽ đem sở trường là côn pháp ra tiếp tướng quân.

- Sư đệ, cầm lấy này.

Một nhà sư khác ném cho Vô Tướng thanh côn gỗ dài sáu thước, màu vàng hai đầu bọc sắt.

- Cảm ơn sư huynh.

Vô Tướng tiếp lấy rồi cảm thảng đứng thanh côn trên đất, tay kia để trước ngực rồi nói:

- Xin mời tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tỷ Thí Tại Chùa Vân Tiêu

Từ Phong vọt người tới rồi bỏ mạnh thanh đao xuống. Y muốn kiểm tra trình độ võ công của Vô Tướng nên dùng chiêu đơn giản.

Vô Tướng bỗng nhớ tới thế cờ ban nãy, thấy cũng giống thế này, bèn lướt bàn chân lướt sang bên phải, thân mình thuận thế nghiêng về bên trái, kế tiếp tung quyền đâm vào eo đối phương, đồng thời dựng côn đứng thẳng trước ngực để bảo vệ.

Từ Phong trúng phải một quyền vào eo, biết được nội lực đối phương thâm hậu, hơn xa tên thuộc hạ khi nãy. Y dù tức giận nhưng thấy cách thức Vô Tướng sử dụng chiêu thức, kinh lực hùng hồn, thân pháp trầm ổn không có chỗ sơ hở để phản công, bất giác y buột miệng khen: “hảo”

"Côn quyền phối hợp rất nhuyễn, đáng khen cho tiểu sư phụ." Phùng lão cũng gật gù đầu tỏ vẻ hài lòng.

Từ Phong đánh thêm bốn chiêu nữa đều bị Vô Tướng hóa giải. Y thấy không chiếm được lợi thế, nên nhảy lùi về chỗ cũ, lúc lắc cổ, bẻ khớp tay khớp chân rôm rốp, giả bộ nói:

- Tiểu sư phụ giỏi lắm, nhưng ban nãy ta chỉ khởi động mà thôi, giờ mới chính thức bắt đầu đây, tiếp chiêu.

Y vùng đao tiếp tục tấn công như bão táp mưa sa, trong từng chiêu thức ẩn chứa uy lực mạnh mẽ. Côn pháp Vô Tướng sử dụng thì nhanh nhẹn, uyển chuyển, liên tục xuất hiện những động tác tránh né linh hoạt và đặc biệt là các chiêu thức đánh ở tầm thấp tấn công hạ bàn đối phương, mỗi lần đều khiến tên tướng quân vất vả.

Đây chính là những điểm khác biệt nhất giữa võ công Đại Việt và võ Trung Hoa.

Võ công Trung Hoa rất ít các thế tránh né, phần lớn là ra đòn liên tiếp, công kích đối phương không ngừng. Ngoài ra, các chiêu đánh tầm thấp thì không phải không có nhưng thấp đến áp sát mặt đất thì cực kỳ hiếm thấy, hầu hết là sử dụng trong cước pháp hay thương pháp.

Võ Việt thì ngược lại, bất kể môn võ nào, chưởng, quyền hay đao kiếm,... tay có hay không có binh khí, các thế tránh né và đòn đánh tầm thấp sát đất luôn chiếm tỷ lệ lớn. Điều này có thể do thể trạng, thân hình người Việt thấp bé, lại luôn luôn phải đối đầu với kẻ thù cao to hơn mình rất nhiều nên phải tìm cách biến sở đoản thành sở trường, sáng tạo ra những chiêu thức lợi hại, hạ gục kẻ thù một cách nhanh chóng.

Cuộc tỷ võ càng lúc càng gay cấn, các nhà sư đứng bên ngoài ngạc nhiên quay sang bàn tán với nhau:

- Chà, Bạch Viên Côn Pháp sư đệ thi triển tuyệt quá, ta là sư huynh mà tự thẹn không bằng!

- Đúng vậy, sư đệ giỏi quá!

- Đúng! Sư đệ cố lên!

Các sư tăng trong chùa không ngừng cổ vũ cho Vô Tướng.

Bạch Viên Côn Pháp tương truyền do sư tổ Trúc Lâm Yên Tử là Điều Ngự Giác Hoàng sáng tạo ra mấy mươi năm về trước. Trong một lần quay lên Yên Sơn sau khi vân du tứ hải, ngài bắt gặp một con vượn trắng, tay cầm cành cây nhảy nhót khắp nơi, lúc dùng nó để hái quả trên cao, lúc thì vung vẩy múa may, lúc lại lấy cành đập vào thân cây, không thì lại đập xuống đất, nhảy nhót rất linh động. Ngài thấy lạ nên quan sát kỹ con vượn. Sau đó ngài về thiền viện, suy ngẫm một ngày một đêm, bỗng có sở ngộ nên đã sáng tạo nên bộ côn pháp đó.

Bộ côn pháp là môn võ căn bản của Trúc Lâm Yên Tử, nhà sư nào cũng luyện, cũng biết nhưng ngoại trừ các bậc cao tăng võ công siêu phẩm thì chẳng mấy ai luyện nó đến cảnh giới cao như Vô Tướng. Đáng tiếc, chẳng ta đang dần bị Từ Phong dồn ép. Chợt Vô Ngã chỉ tay hô:

- Ô kìa! Sao sư đệ bỗng dừng lại thu chiêu vậy?

Có người nhìn kỹ cũng gật đầu tán đồng:

- Ủ, lạ quá, sư đệ chiêu nào cũng đánh ra nửa vởi là thu lại, chả hiểu sư đệ đang nghĩ gì nữa.

"Tiểu sư phụ này vốn có thiện tâm, không ra sát chiêu nên bỏ lỡ nhiều cơ hội giành chiến thắng, xem ra lão phải giúp một tay." Phùng lão quan sát trận đấu mà trong lòng bức bối. Lão bèn kẹp một viên đá vào giữa ngón tay cái và ngón tay giữa, vận kinh, búng vút đi, thế nhưng viên đá đang bay nửa đường bỗng nhiên vỡ vụn.

Ông liếc sang đại sư Viên Ngộ. "Đại sư, sao đại sư lại làm thế?" Lão biết đại sư đã ngăn cản vì ở đây, chẳng ai đủ khả năng phá tuyệt kỹ Càn Khôn Chi của lão.

"Ai đi đã phật! Đây là chuyện riêng của chùa, lão nạp xin Phùng huynh đứng ngoài cuộc xem là được rồi."

"Nhưng mà..."

"Xin Phùng huynh chấp nhận cho."

Đại sư Viên Ngộ và Phùng lão võ công thần diệu, dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói với nhau mà không hề mở miệng, trong khi mắt vẫn theo dõi Vô Tướng như các nhà sư khác. Phép này đương thời hiếm người nắm rõ, huống chi muốn luyện thành phải khổ công tu tập nhiều năm.

Trong sân chùa, Vô Tướng và Từ Phong đã giao đấu ngoài trăm chiêu. Đấu mãi vẫn không thắng được, tên tướng quân bắt đầu sốt ruột. Y không nghĩ chỉ với một thiếu niên mà đã khiến y tổn sức đến vậy.

- Tiểu sư phụ hãy tiếp Hoành Dao Thất Thức của bản tướng!

Y gầm lớn một câu, vung đao chém ngang bờ dọc. Chiêu thức đơn giản, không hoa mỹ nhưng đao pháp nhanh như ánh chớp mà uy lực thì cực kỳ mãnh liệt. Vô Tướng chống đỡ vất vả, dần dần lâm vào thế nguy hiểm, mỗi lần chàng nhảy ra thì y lại áp tới như hình với bóng. Khuôn mặt của tất cả sư tăng trong chùa hiện rõ sự lo lắng, sợ hãi.

"Hoành Dao Thất Thức ư? Tiểu sư phụ lần này gặp hạn rồi." Lão nhân cau mày, hình như ông lão biết môn võ công đó.

Xét về chiêu thức và nội công, Vô Tướng vốn không kém Từ Phong là bao, nhưng kinh nghiệm giao đấu thì rõ ràng thua xa. Vô Tướng chưa một lần rời khỏi chùa, há sao bì kịp được với Từ Phong chinh chiến nhiều năm, dày dạn kinh nghiệm trận mạc.

Vô Tướng giậm chân phải lại để khí nhảy vọt về sau một trượng, Từ Phong lại áp tới. Đao chém từ trên bên phải chéo xuống dưới bên trái, gió từ đao phả ra lạnh toát. Vô Tướng thầm nghĩ: "nếu còn tránh nữa sẽ mất mạng, dù võ công có kém hơn vị tướng quân nọ vẫn phải đánh trả." Chàng đánh còn ngược từ dưới cản lại, ai nấy hồi hộp theo dõi chăm chú không chớp mắt. Thời gian như ngừng lại.

Từ Phong cười nhạt, y đã thi triển võ công mạnh nhất nhì của mình, há có thể dễ dàng ngăn cản.

Thanh đao đập vào côn bật ra âm thanh chói chói. Bất quá côn không những không gãy đôi mà thanh đao còn bị dội ngược trở lại, thì ra đao đập trúng ngay đầu bịt sắt của thanh côn. Các nhà sư vui mừng hò reo đầy vui sướng, ngược lại, Vô Tướng cảm giác hổ khẩu nhức nhối, toác cả da thịt nhưng chàng vẫn cố sức giữ chặt thanh côn.

Chiêu đầu thất bại, sắc mặt Từ Phong khó coi, y thốt lên:

- Ái chà, đánh chuẩn lắm, nhưng ta vẫn chưa hết chiêu đâu.

Y lộn một vòng giữa không trung, chân vừa chạm đất, y đâm mạnh thanh đao tới trước, gió từ thanh đao tỏa ra lạnh toát, theo ngay sau là một chưởng nữa. Đao chưởng liên nhau, kín kẽ chẳng hề có sơ hở. Nếu Vô Tướng tránh đao, tất sẽ trúng chưởng.

Chàng hết cách, bèn vung côn gạt đao, đồng thời tay trái vung tay trái nửa vòng tròn phát chưởng nghênh tiếp. Thoạt tưởng côn là chính, nhưng chưởng cũng lợi hại chẳng kém, chưởng lực bao trùm cả một trượng. Chiêu thức này đầy mạnh mẽ mà cũng khéo léo cực kỳ.

Song chưởng đụng nhau, Vô Tướng chấn động toàn thân, loạng choạng lùi về năm bước, đồng thời tay phải trúng đại đao, hổ khẩu nhức nhối nên đánh rơi côn.

"Khá lắm! Tiểu sư phụ luyện Hoàng Giác Thần Công đã có hỏa hầu." Lão nhân trầm gật gù tán thưởng.

Tên tướng quân bị thương nhẹ hơn Vô Tướng, y chỉ rùng mình, có điều tay cầm đao ngâm ngấm máu, không thể nâng nổi nó nên tay còn lại đưa sang cầm phụ sức. Y xoay hông, hai tay cùng cầm thanh đao dùng sống đao chém vào chiếc lư đồng lớn ở gần sát mình. Chiếc lư đồng bay vù tới Vô Tướng. Chưởng này có phương pháp vận kinh, phát lực cực kỳ độc đáo, y may mắn luyện được, hôm nay bắt buộc phải đem ra sử dụng.

Vô Tướng chưa kịp hoàn hồn, thấy chiếc lư ngay trước mắt tinh thần hoảng hốt, vội vàng giơ song thủ ra đỡ. Đáng tiếc lư đồng xoay rất mạnh nên chỉ trúng mặt bên của nó, thành ra chỉ cộng thêm lực vào làm nó đổi hướng bay thẳng về đại sư Viên Ngộ. Đây mới là mục đích chính của Từ Phong.

Đại sư bình tĩnh, một chưởng đặt sau lưng chiếc lư, tay kia chụp lấy vành nhẹ nhàng nâng lên rồi để xuống lại không một tiếng động.

- A di đà phật! Xin thí chủ đừng xúc động như vậy? Võ công tập luyện chủ yếu để tăng cường sức khỏe, tránh sát thương người. Thí chủ là khách phương xa tới chơi bản tự, có lòng hướng đạo học võ, cũng đã đấu với Vô Tướng một hồi rồi... Hiện tại xem ra là không phân thắng bại, cũng nên ngừng thôi, tránh để cho đao kiếm vô tình làm tổn thương tới hòa khí.

Vô Tướng Đại sư Viên Ngộ đã nói vậy, Từ Phong cũng không tiếp tục tỷ thí nữa. Vô Tướng chống được hai chiêu Hoàn Đao của y thì võ công chẳng hề tầm thường, huống chi đại sư chỉ vung tay nhẹ nhàng mà dễ dàng hóa giải độc chiêu của y, có đầu thêm cũng chỉ mất mặt, tự chuốc lấy nhục mà thôi. Y hai tay ôm quyền nói:

- Đại sư đã mở lời, bản tướng sẽ nghe theo. Hôm nay bản tướng được lĩnh giáo võ công Đại Việt, bản tướng đã được mở rộng tầm mắt. bản tướng xin được cáo biệt ở đây, ngày sau sẽ còn gặp lại.

Nói đến đây Từ Phong ra lệnh cho đám binh lính rút lui, không một tiếng kèn, tiếng trống. Đám quan quân lính Ngô xuống núi một cách khấn trương trong lặng lẽ, khác hẳn vẻ hung hăng, ầm ĩ lúc mới đến. Trong đầu Từ Phong cứ nghĩ lẩn quẩn về trận đấu với Vô Tướng, về võ công siêu phàm của đại sư Viên Ngộ. Có lẽ đã quá xem thường mảnh đất Đại Việt nhỏ bé này.

Đáng tiếc y không biết người dân Đại Việt có câu "Nực cười châu chấu đá xe, tưởng rằng chấu ngã ai dè xe nghiêng!", nếu không y cũng sẽ không quay về trong hoàn cảnh mất mặt như vậy.

Mọi sư tăng của chùa vui mừng, tất cả ủa đến tung hô Vô Tướng vang như sấm dậy, duy chỉ có đại sư Viên Ngộ không vui. Vô Ngã thấy vậy bèn hỏi đại sư:

- Sư phụ, lính Ngô thất bại bỏ đi, đáng lẽ nên vui, tại sao người có vẻ lo lắng vậy ạ?

Đại sư thờ dài đáp:

- A di đà phật! Hôm nay quân Ngô thất bại, bọn chúng nhất định ghi hận, rồi một ngày nào đó sẽ quay lại báo thù, đến lúc đấy, phong ba nổi lên, người vô tội khổ cực, thử hỏi sao ta không thể không lo lắng đây.

- Đại sư nói đúng lắm, đây cũng là điều lão đang lo lắng.

Phùng lão nhân đồng ý với suy nghĩ của đại sư.

- A di đà phật! Được rồi, mọi người giải tán thôi, không nên làm ồn nữa.

- Dạ vâng.

Thế là các nhà sư kéo nhau rời khỏi trả lại sự yên tĩnh cho chùa Vân Yên. Đại sư Viên Ngộ nói với Phùng lão:

- Trời đã sắp tối rồi, lão nạp nghĩ Phùng huynh đừng vội xuống núi mà ở lại cùng lão nạp dùng bữa cơm chay, nghỉ một đêm, mai hãy khởi hành.

Phùng lão cũng có ý muốn ở lại, nhưng không tiện lộ ra, nay đại sư chủ động mở lời nên Phùng lão gật đầu đáp:

- Nếu đại sư đã mời, lão từ chối thì thật thất lễ, đêm nay đành phiền đại sư vậy.

- Có gì đâu, có gì đâu, xin mời Phùng huynh.

Hai người trở về chùa Tĩnh Tâm, vẫn còn còn dang dở, hai người chơi tiếp tới khi Vô Tướng bắt đầu dọn đồ ra thì mới dừng lại.

*Chú thích:

- Lời đối thoại giữa hai người trở lên mình để sau dấu "-"

- Lời độc thoại (nội tâm) trong dấu nhảy kép ("")

Đơn vị trong truyện:

- Một trượng xưa = khoảng 3,3 - 4m

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Thiên Tượng

Bạn bè nhiều năm không gặp, tất có nhiều điều để nói, cho nên sau bữa ăn, hai người còn tán gẫu rất lâu. Người già thường hoài niệm về những kỷ ức xa xưa, thưở mà hai ông lão còn xông pha, ra sức giúp triều đình với trái tim bùng bùng nhiệt huyết của tuổi thanh niên. Phùng lão đang trò chuyện bỗng dưng tay lên lắng nghe:

- Lão nghe có tiếng hô, là ai tập võ lúc này à?

Đại sư Viên Ngộ đáp:

- À, là Vô Tướng đấy, thằng bé rất mê tập võ, hể rảnh rỗi không có việc gì làm là đi luyện công, luyện tới quên cả thời gian.

Phùng lão tấm tắc khen ngợi:

- Thảo nào Hoàng Giác Thần Công của Vô Tướng đạt đến cảnh giới cao như vậy. Đúng là có thầy giỏi tất sẽ có trò giỏi.

Phùng lão vừa vui vẻ đó lại buồn bã ngay, ông lắc đầu than thở:

- Chẳng bù với tôi, gần hết đời người rồi mà vẫn chưa thu được một học trò nào để truyền thụ, đáng buồn thay.

Đại sư Viên Ngộ cười tủm tỉm an ủi:

- Đó là do Phùng huynh chưa gặp người có duyên mà thôi.

- Dù gặp kẻ hữu duyên chỉ e tư chất khó mà bằng được như Vô Tướng.

Phùng lão ngẩng đầu lên nhìn trời, thở dài cảm thán. Con mắt sắc sảo phản chiếu lại ánh sáng của tinh tú trên trời cao.

Trời hôm nay đẹp lạ thường, dải ngân hà vắt ngang rực rỡ đầy màu sắc. Mấy chú tiểu lẫn nhà sư nhỏ tuổi trong chùa tụ tập trên sân chỉ trỏ lên bầu trời, bàn tán to nhỏ với nhau vô cùng thích thú:

- Nhìn kia, nhìn kia, sao trên trời hôm nay đẹp thật, sáng quá đi mất.

Một trong hai chú tiểu gần Phùng lão hôm nay ở ngoài cửa chùa, chỉ tay vào một đám sao lung linh nói lớn:

- Ủ, cũng kỳ lạ nữa! Ồ, mọi người xem, lại xuất hiện ngôi sao mới nữa, sáng rực luôn

Đại sư Viên Ngộ và Phùng lão nhìn nhau mỉm cười. Khung cảnh yên bình làm cho tâm hồn thanh thản. Cả hai ông lão cùng ngẩng đầu lên quan sát, thường thức vẻ đẹp thiên nhiên.

Đột nhiên, nét mặt Phùng lão dần trở nên cứng lại, ánh mắt đắm chiều nhìn chăm chăm lên các vì sao, mà đại sư Viên Ngộ ở bên cạnh cũng biểu hiện tương tự.

Đích thực đúng như lời chú tiểu kia nói, ngôi sao màu tím chính giữa bầu trời trước nay vẫn luôn sáng nhất thì tối hôm nay bỗng nhiên mờ đi, thay vào đó là ngôi sao xanh gần bên bỗng nhiên phát sáng rực rỡ. Ngoài ra, một ngôi sao bất chợt xuất hiện ở phương Nam cũng tỏa sáng mạnh mẽ chẳng kém gì ngôi sao xanh đó. Hơn nữa, xung quanh nó còn có thêm mười tám cái khác, khiến nó trở nên nổi bật hơn cả.

“Trên trời có thiên tượng lạ, ắt dưới đất có chuyện.” Phùng lão thông hiểu thiên văn, am tường địa lý, quan sát các vì sao mà đoán sự đời.

Trời không có gió nhưng quần áo của Phùng lão tự dưng bay phấp phới, ông tay căng phồng, hiển nhiên nó chứa đầy nội lực. Phùng lão đang thi triển thần thông, hai mắt sáng rực, cát bụi dưới chân ông xếp thành một vòng tròn bao quanh bàn chân và quay theo chiều từ phải sang trái, rồi sau đó là những chiếc lá rụng trên sân chùa. Phùng lão chỉ đứng im một chỗ mà khiến cho mọi vật chuyển động theo ý mình, võ công của lão đã đạt cảnh giới không thể đo lường được.

“A! Chuyện gì đang xảy ra vậy, thế này... thế này là sao?” Phùng lão tròn tròn hai mắt kinh ngạc khi nhìn thấy khung cảnh hiện ra trước mặt.

Ông nhìn thấy ba luồng long khí có màu sắc khác nhau cùng hiện trên bầu trời, một màu tím, một màu xanh lam và một màu vàng. Con rồng tím (tử long) lớn bao bọc ngôi sao tím trước đây vốn rất to giờ đã nhỏ đi rất nhiều, thay vào đó là đồng thời ở hai ngôi sao màu xanh và màu vàng lại xuất hiện hai con rồng khác. Con rồng xanh (thanh long) bé hơn một chút, nó nhẹ nhàng múa vuốt nhăm nhe tấn công tử long, tiếc rằng sức lực chưa đủ nên vẫn bị tử long trấn áp. Còn con rồng vàng (kim long) thì nhỏ nhất và yếu nhất và đang ở trạng thái ngủ yên. Tử long và thanh long cách khá xa kim long nên kim long không bị uy hiếp bởi chúng. Nó đang không ngừng phát triển lớn dần lên.

“Long khí bị phân tán làm ba, sắp xảy ra việc động trời.” Trong lòng Phùng lão chấn động. Long khí thể hiện cho vận mệnh của một quốc gia. Xưa nay mỗi lần long khí có sự đột biến là lại xảy ra nạn binh đao, máu lửa.

“Long khí chia ba, lẽ nào không thể tránh được nạn can qua ư?” Phùng lão bấm đốt ngón tay thầm tính toán rồi khẽ lắc đầu.

- Ai đi đà phật! Thiên tai! Thiên tai! Vậy là lại sắp có trường hạo kiếp ập xuống đầu người dân vô tội rồi.

Đại sư Viên Ngộ niệm kinh, tâm trạng đại sư rất buồn bã, giống như Phùng lão.

Phùng lão quay sang đùa một câu:

- Lão không biết là đại sư cũng hiểu chút đạo thuật nhỏ nhoi này đấy.

Đại sư mỉm cười đáp:

- Từ sau khi lão nạp thấu hiểu được Hoàng Giác Chân Kinh do tổ sư truyền lại thì lão nạp có học được chút ít, trước mặt Phùng huynh khác gì múa rìu qua mắt thợ, chẳng đáng để nhắc tới.

- Ha ha, đại sư quá khiêm tốn rồi.

- Ai đi đà phạt! Phùng huynh nhận định thế nào về điều kỳ lạ này?

Đại sư Viên Ngộ hỏi Phùng lão về thiên tượng. Phùng lão không trả lời ngay mà trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi mới nói:

- Hiện tại lão thấy ý trời vẫn chưa rõ ràng, có lẽ phải chờ thêm một thời gian nữa hẵng tính.

Đại sư dường như cảm giác được Phùng lão đang e ngại điều gì đó nên hỏi tiếp:

- Lão nạp chỉ sợ rằng chưa đến lúc đó mà điềm xấu đã xảy ra, bách tính lâm vào cảnh lầm than thôi, bấy giờ Phùng huynh tính sao?

Phùng lão thờ dãi:

- Lão hiểu đại sư muốn nói gì, nhưng nếu số trời đã định thế thì đâu thể tránh khỏi, đúng không?

- Phùng huynh, huynh có đạo thuật phi thường, thử nghĩ cách hóa giải xem.

Phùng lão gật đầu:

- Cách đương nhiên lão sẽ nghĩ, có điều lão vẫn chưa nắm bắt được hết thiên ý nên tạm thời... không có cách nào vẹn toàn, đành đi bước nào hay bước ấy.

Dứt lời, Phùng lão chấp tay sau lưng, ngược mặt nhìn trời, trầm tư nghĩ ngợi. “Sư đệ à, đệ sẽ xử lý chuyện này ra sao?” Phùng lão bất giác nhớ tới một cố nhân từ rất lâu. “Hoàng thượng nhất định sẽ phát hiện có điều bất thường, ngài sẽ đến hỏi đệ thôi. Đệ sẽ trả lời ngài ra sao? Ôi chao! Sao ta thấy bất an quá!”

Suy nghĩ của Phùng lão lại miên man ngược dòng thời gian quay về dĩ vãng, quá khứ năm xưa như một thước phim quay chậm dần dần hiện ra trong mắt lão. Đại sư Viên Ngộ thấy ông không nói nữa thì cũng lặng im đứng đó. Hai người nhất thời rơi vào trầm mặc... Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Vô Tướng luyện công xong, trở lại, bất gặp hai lão tiên bối đứng lặng như tờ, chàng tò mò hỏi:

- Thầy, Phùng tiên bối, tại sao hai người có vẻ căng thẳng vậy ạ? Có chuyện gì không tốt sao ạ?

Giọng nói của Vô Tướng cắt đứt dòng suy nghĩ, kéo hai ông lão quay về thực tại. Đại sư Viên Ngộ không muốn cho Vô Tướng biết trên trời có thiên tượng xấu nên lảng sang việc khác:

- Không có gì đâu, ta và Phùng tiên bối đang nhớ lại trận tỷ thí chiều nay thôi.

Phùng lão hiểu ý đại sư, gật đầu nói theo:

- Đúng thế! Chúng ta bàn về trận tỷ thí đó!

Vô Tướng đâu thể suy nghĩ sâu xa như hai ông lão nên chàng cười nói:

- Thầy đừng quá lo lắng, hôm nay bọn chúng bị một trận mất mặt phải bỏ đi, chắc chắn chúng không dám quay lại đây nữa đâu ạ.

- Ta cũng mong là được như thế.

Tiếng nói của đại sư Viên Ngộ nhẹ đến mức chỉ Phùng lão đứng sát cạnh là nghe được. Rồi hai lão thoáng đưa mắt nhìn nhau thấu hiểu, cả hai không mong muốn làm vẩn đục tâm địa thiện lương của đứa trẻ này nên lựa chọn cách giấu đi, hy vọng duy trì cuộc sống bình yên cho nó được chừng nào hay chừng ấy!

Vô Tướng nói:

- Thầy và Phùng tiên bối vào trong nhà đi ạ, trời đã trở lạnh, hai người không nên đứng ngoài quá lâu.

Phùng lão gật đầu đáp:

- Ủ, sương rơi mỗi lúc một dày hơn rồi, chúng ta vào trong nghỉ thôi.

Thật ra với võ công của hai ông lão, thời tiết thế này có đáng kể gì, chẳng qua hai ông không muốn Vô Tướng suy nghĩ lung tung nên đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, Phùng lão sửa soạn đồ đạc, khăn gói lên đường. Đại sư Viên Ngộ cùng Vô Tướng tiễn ông đến cổng chùa, Phùng lão nói:

- Đại sư tiễn lão đến đây được rồi, hai người quay về đi.

Bữa tiệc nào cũng đến lúc tàn, cuộc gặp nào rồi cũng có lúc phải chia tay, đại sư hiểu rõ điều này, ông cười nói:

- Phùng huynh có dự định đi đâu chưa?

- Lão chưa biết nữa, có lẽ lão sẽ đi thăm một vị cố nhân trước, còn sau đó thì vẫn cứ nay đây mai đó, xem bốn bề là nhà thôi.

Hai người đều đã vào cái tuổi cổ lai hi, lần này chia tay tại chùa, không biết còn có cơ hội gặp lại nhau nữa không, trong lòng bỗng cảm thấy hụt hẫng, đại sư thở dài nói:

- Lão nạp hiểu trong lòng Phùng huynh còn vướng bận nhiều việc cần phải làm nên lão nạp không tiện giữ lại, chỉ biết chúc Phùng huynh lên đường bình an.

- Cảm ơn đại sư, à phải, lão muốn khuyên Vô Tướng tiểu sư phụ một câu, tiểu sư phụ tài năng xuất chúng, tiểu sư phụ đừng để nó mai một ở chốn này, mà hãy đem ra giúp nước giúp đời.

Vô Tướng chấp tay thành khăn đáp:

- Cảm ơn tiền bối đã chỉ bảo, tiểu tăng xin ghi nhớ.

- Hay lắm, ha ha, vừa rồi chỉ là ngu ý của lão, xin đại sư bỏ quá cho.

Đại sư mỉm cười lắc đầu:

- A di đà phật, lời Phùng huynh khuyên bảo Vô Tướng rất đúng, lão nạp mừng còn không kịp, sao lại trách Phùng huynh chứ.

Phùng lão ha hả đáp

- Ha ha, đại sư quả là tri kỷ của lão, ha ha ha, lão đi đây, tạm biệt, hẹn ngày gặp lại.

Đại sư và Vô Tướng cùng nói:

- Tạm biệt Phùng huynh! (Tạm biệt tiền bối!)

- Tạm biệt! Ha ha ha ha!

Phùng lão thi triển khinh công xuống núi, thoáng một cái không thấy bóng dáng đâu nữa. Người đã đi rất xa nhưng tiếng cười thì vẫn vang vọng trong núi, vọng vào tai các nhà sư rõ mồn một, khiến cho ai nấy đều khiếp hãi lẫn thán phục.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trần Thì Kiến

Kinh thành Thăng Long, nằm dọc theo bờ con sông Nhị, một nơi phồn hoa đô hội. Những đoàn thuyền nối đuôi nhau ra vào tấp nập, trên hai bờ, khung cảnh buôn bán sầm uất, chợ búa, hàng quán mọc lên khắp nơi. Hàng nghìn những mái nhà lớn nhỏ san sát nhau kéo dài vượt ra khỏi tầm mắt

Trời đã bắt đầu chuyển về chiều mà phố xá vẫn nhộn nhịp người lại qua, tiếng nói tiếng cười rộn rã. Cuộc sống đã bắt đầu trở lại với nhịp độ vốn có của nó sau khi quân Chiêm rút khỏi kinh thành.

Giữa khung cảnh tươi vui, xuất hiện 1 lão nhân tay xách túi nải, ông lão đó chính là Phùng Sĩ Chu. Quảng đường từ Yên Sơn đến Thăng Long nói gần chẳng gần, nói xa cũng không phải xa, bằng vào võ công bản thân, ông lão chưa mất đến một ngày đêm đã tới kinh thành.

Ông chọn một quán ăn nằm ở bờ Đông của Hồ Tây để nghỉ ngơi trong những ngày ở kinh thành. Ông không định sẽ ở đây lâu, bởi theo dự tính của ông thì sau khi xong việc tại kinh thành ông sẽ quay trở về bản môn, đã đi xa bản môn hơn hai chục năm, trong lòng tất nhiên sẽ nhớ nhung.

Đứng trên lầu ngắm cảnh hoàng hôn, trong lòng Phùng lão chợt dấy lên một nỗi niềm khó tả. Kí ức năm xưa chợt ùa về, nhớ ngày đó ông thường cùng vợ ra Hồ Tây ngắm cảnh, mỗi lần như thế nàng đều nói cười vui vẻ, ánh mắt long lanh, má hồng hồng đỏ làm ông ngây ngất. Nụ cười đó, ánh mắt đó, đôi môi đó, bóng hình thướt tha đó đã khắc sâu vào tâm khảm ông, cả đời cũng không thể nào quên được!

Ông nhìn xuống Hồ Tây, mặt hồ sóng gợn lăn tăn, nhìn sang bãi cỏ, gió thổi qua thảm cỏ có vẻ gì đó thật đìu hiu, trong lòng bỗng thấy buồn man mác. Ôi, cảnh còn nhưng người thì đã mất, cảm xúc trào dâng, bất giác ông ngâm lên:

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang

Bất tư lượng

Tự nan vong

Thiên lý cô phần

Vô xứ thoại thê lương

Túng sử tương phùng ưng bất thức

Trần mẫn diện

Mẩn như sương

Dạ lai u mộng hốt hoàn hương

Tiểu hiên song

Chính sơ trang

Tương cố vô ngôn

Duy hữu lệ thiên hàng

Liệu đắc niên niên trường đoạn xứ

Mệnh nguyệt dạ

Đoàn tùng cương.

Dịch thơ:

Mười năm sinh tử miên man

Lòng xuân khôn dứt muôn vàn ái ân

Quan san vạn dặm cô phần

Thê lương tình ấy phần trần nơi đâu

Tương phùng chẳng nhận được nhau

Tóc xanh mặt ngọc đượm màu phong sương

Đêm mơ về lại cố hương

Thấy em hiên vắng soi gương chải đầu

Nhìn nhau chẳng nói một câu

Tóc xanh ướt đầm lệ sầu chứa chan

Biết khi trăng sáng thông ngàn

Đoạn trường chốn ấy gặp nàng được chẳng

(Vi Nhất Tiểu dịch)

Tâm trạng của Phùng lão bây giờ bảy phần giống với Đông Pha cư sĩ thời nước Đại Tống khi nhớ vợ mình, nên mới tức cảnh sinh tình, buột miệng ngâm thơ. Nỗi nhớ người thương bùng cháy làm lòng ông đau như cắt.

Trời dần về đêm, ánh mặt trời cuối cùng cũng đã lặn xuống và những người nông dân cũng lặng lẽ về nhà lặng yên nằm ngủ như quá mệt mỏi vì vất vả cả

ngày.

Những vì sao lung linh như mộng ảo phủ kín bầu trời đêm, trăng trên cao tỏa sáng vàng vạc, chiếu những sợi tơ vàng xuống mặt đất như phủ lên một tầng lụa mỏng mơ hồ, tất cả tạo nên một khung cảnh đẹp đến say lòng người, đáng tiếc lúc này Trần Thi Kiến lại không có tâm tình thưởng thức. Gương mặt ông hiện rõ sự bồn chồn lo lắng: "Triều chính rối ren, vận nước bất ổn, thế cục đảo điên, lại thêm ngoại xâm đe dọa, ôi, biết bao giờ mới thấy được hòa bình." Ông lòng không yên, cứ tới tới lui lui không ngừng, những nếp nhăn do thời gian hằn sâu trên trán. Thế rồi Trần lão bỗng mỉm cười nói:

- Sư huynh, huynh nấp ở đó cũng lâu rồi, sao vẫn chưa chịu xuất hiện đi.

- Ha ha ha!

Tiếp cười của Phùng lão vang lên sang sảng:

- Ha ha ha, ta đã vận công bế khí, không ngờ vẫn bị đệ phát hiện.

Phùng lão từ trên mái nhà phi thân xuống, râu trắng phất phơ như thần tiên hạ phàm, vẻ mặt tươi cười, ông hiện tại rất vui. Trần lão cũng vui mừng không kém, hai sư huynh đệ ôm chặt nhau, cười to đầy sáng khoái. Trần Thi Kiến cười nói:

- Sư huynh, mấy chục năm không gặp, râu tóc đã bạc trắng cả.

Phùng lão cảm thán:

- Đệ cũng giống vậy thôi, chúng ta đều già hết rồi, già hết cả rồi.

Sau phút xúc động, Trần Thi Kiến thâm tình nói:

- Sư huynh, quá lâu chúng ta chưa có cơ hội gặp nhau thế này, huynh hãy ở đây vài ngày.

Phùng lão từ chối:

- Không, ta chỉ đến thăm đệ rồi sẽ rời đi.

- Hay nói rõ hơn, huynh đến để xem đệ giải thích với hoàng thượng như thế nào đúng không?

Làm sư huynh đệ đồng môn đã mấy chục năm nên Trần lão rất hiểu Phùng lão. Phùng lão cũng không nói dối, gật đầu trả lời:

- Không sai, khi nhìn thấy thiên tượng liên tục xuất hiện, ta đã rất lo cho đệ. Làm bạn với vua như làm bạn với hổ, chỉ một lần lỡ lời thì lập tức mất mạng.

Trần lão tiếp lời:

- Nhắc đến nhiệm vụ phò tá Hoàng Thượng và triều đình, đệ xin nói thật một câu, khi xưa sư huynh đệ chúng ta từng hợp sức trợ giúp tiên đế đánh bại quân Nguyên, sau đó vài năm, sư huynh đột ngột bỏ đi, khi biết tin, đệ đã rất buồn và thất vọng.

Chuyện cũ xảy ra từ rất lâu, nhớ lại nó, trong lòng không khỏi có chút hoài niệm, Phùng lão không vì lời thẳng thắn của sư đệ ông mà giận, ông chỉ cảm khái:

- Sư huynh biết chứ, có điều chẳng phải khi xưa, trước lúc chúng ta rời sư môn đi phò tá tiên đế, sư phụ từng nói sau khi đại phá quân Nguyên lần ba thì chúng ta nhất định phải rời đi. Nếu còn tiếp tục ở lại, hậu quả khôn lường.

- Tình tình huynh thích tiêu dao tự tại, đệ hiểu rõ nên chẳng chê trách sư huynh đâu. Những lời khuyên răn của sư phụ đệ nhớ chứ, mà bản thân đệ cũng muốn được như sư huynh, chỉ là quốc gia đang trong lúc đầu sôi lửa bỏng, đệ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hai tay Phùng lão siết chặt đầu vai Trần lão, đôi mắt ông mở lớn, sáng rực như tóe lửa:

- Ôi sư đệ của ta, sao đệ vẫn mãi chấp mê bất ngộ như vậy, Hoàng Thượng hiện tại ngồi trên ngai vàng hiện tại có đáng để đệ ra sức phò tá hay không? Mặt khác, đệ thân là trưởng môn, đệ phải nghĩ cho tâm huyết của các bậc tiền nhân đã sáng lập ra môn phái chứ.

Trần lão về mặt cứng lại, không phục, lên tiếng phản bác:

- Không, người chấp mê bất ngộ là sư huynh chứ không phải là đệ. Tuy rằng huynh nói đúng, Hoàng Thượng tâu sắc vô độ, gian thần lộng triều nhưng dù sao vẫn còn một số ít trung thần luôn luôn ra sức cố gắng vực nó dậy, trong đó cả huynh lẫn đệ, chả lẽ nó không đáng sao? Không, đệ thấy đáng lắm, và chắc hẳn các bậc tiền nhân của bản phái cũng đồng ý với việc làm của đệ.

- Chỉ sức lực của một vài người như đệ liệu có thể làm được gì? Sư đệ à, không gì cả, tất cả công sức chỉ là muối bỏ bể mà thôi, nó không tạo ra ảnh hưởng gì cả đâu.

Trần lão cương quyết:

- Nhưng nếu như có thêm sư huynh thì sẽ khác, chỉ cần hai chúng ta hợp sức thì không gì không làm được, giống như bốn mươi năm về trước vậy.

Phùng lão bắt lực buông tay, thờ dài chán nản:

- Quá khứ mãi mãi chỉ là quá khứ, đệ đừng nhắc nữa! Sư đệ, ta một lần nữa khuyên đệ hãy quay về đi, đừng ở đây nữa.

Trần lão vẫn lắc đầu:

- Thôi sư huynh đừng nói nữa, xem ra cả huynh và đệ đều là những kẻ chấp mê bất ngộ, khó có thể sửa đổi, giờ lòng đệ đã quyết, dù trời có sập đệ vẫn sẽ làm.

Phùng lão định nói thêm gì nữa, sau cùng thờ dài xua xua tay:

- Được rồi, ta không nói nữa. Phận làm sư huynh, ta chỉ muốn tốt cho đệ, nhưng ta cũng không muốn thấy vì chuyện này mà gây ảnh hưởng đến tình cảm của sư huynh đệ chúng ta.

Lúc này một tên nô tài của phủ đi tới thông báo cho Trần lão:

- Đại nhân, Hoàng thượng giá đáo.

Trần lão không hề ngạc nhiên, ông hồ hững nói:

- Hoàng thượng đến đây ư? Được, ta ra ngay!

Phùng lão hướng mắt ra ngoài đại sảnh, rồi quay lại bảo sư đệ ông:

- Sư đệ, Hoàng Thượng đến, ta không tiện ở đây lâu, có lẽ ta tạm lánh đi một lát.

Trần lão gật đầu đồng ý:

- Sư huynh nói cũng có lý, vậy huynh ra hậu viện ngồi đợi đệ, khi Hoàng Thượng trở về rồi chúng ta sẽ lại tiếp tục hàn huyên.

- Được

Trần lão sau khi sắp xếp chỗ cho Phùng lão thì ra ngoài đại sảnh. Ông chỉnh lại y phục rồi quỳ xuống dập đầu hành lễ:

- Vi thần bái kiến Thánh thượng, cảm mong Thánh thượng muôn muôn tuổi.

- Miễn lễ.

- Tạ ơn Thánh thượng.

Trần Phế Đế là vị vua thứ mười của triều Trần. Ông ta là một vị vua u mê, nhu nhược, không làm nổi việc gì, để cho uy quyền ngày càng rơi vào tay kẻ dưới, không ai khác mà chính là Lê Quý Ly. Ông ta lại có phần hơi háo sắc, không chịu tu tâm dưỡng tính nên võ công Hoàng triều của Trần gia chỉ luyện được chưa đến hai phần.

Ngay trong đêm thiên tượng xảy ra, khi vua đang say sưa với cung tần mỹ nữ thì bỗng dưng người mệt lả, cảm giác dương khí trên người thoát ra nhiều, không tự chủ được mà “thả quần”. Ông ta ở ngôi cửu ngũ chí tôn, võ công Hoàng triều có liên hệ mật thiết với Long khí, dù chỉ luyện ít ỏi nhưng nếu nó biến động, ông ta vẫn sẽ biết được. Vì thế ông ta hoảng hốt, chạy ngay đến Trần Thị Kiến hỏi.

Trần lão cứ giải thích đúng sự thật đó là do Quý Ly có ý đồ làm cướp ngôi, làm Tử Long khí suy yếu, ông bỏ qua Kim Long khí bởi sự uy hiếp lớn nhất hiện tại là Thanh Long khí. Phế Đế hỏi tiếp ông cách xử lý thì ông đáp lại rằng: “Chỉ có cách duy nhất là trừ khử Quý Ly.”

Trong lòng Phế Đế e ngại quyền lực của Quý Ly trong triều quá lớn mạnh nên chưa dám quyết định, bề ngoài giả bộ nói là việc này quá lớn, cần phải xem xét kỹ lưỡng. Nhưng rồi dương khí mỗi lúc một yếu, vua càng thêm lo sợ nên hôm nay lại đến tìm Trần lão. Trần lão dù hiểu nhà vua đến đây với mục đích gì nhưng phận làm bề tôi vẫn phải hỏi:

- Đêm đã khuya, Hoàng Thượng nên nghỉ ngơi, Ngài thân chinh đến phủ của thần hân có việc gì gấp rút?

Vua trừng mắt nói:

- Ngươi còn giả ngốc nữa hả, đại kiếp của trăm chưa hóa giải, ngươi nghĩ trăm có thể ngủ yên được sao?

Ông lặp lại câu nói lần trước:

- Hoàng thượng, vi thần đã từng nói muốn hóa giải trường đại kiếp này và ngồi vững ngôi vàng, chỉ có duy nhất một cách là người phải trừ khử Quý Ly, không được để cho y tự tung tự tác, phá hoại triều đình nữa.

Phế Đế tức giận vùng tay quát:

- Trẫm biết, đương nhiên trẫm biết, nhưng hiện giờ thế lực của hần rất lớn, nhân tài của hần nhiều vô số kể, còn trẫm chỉ có mình người và tên thái giám hầu hạ bên cạnh là tâm phúc thì làm sao có thể diệt được hần đây.

Trần lão vẫn chỉ trả lời lấp lửng:

- Hoàng thượng, chỉ cần người có lòng muốn diệt lão ta, tất sẽ có nhân tài giúp người.

Vua hiểu ý, hỏi ngay:

- Vậy người có cách gì không?

- Dạ thưa Hoàng thượng, tại vách mạch rừng, vì thần khó mà nói ra được.

Rồi ông dùng phép Truyền Âm Nhập Mật truyền sang vua tâu trình kế hoạch.

*****Chú thích*****

Năm 1165, vợ của Tô Thức là Vương Phát từ trần mới 27 tuổi. Mười năm sau (Ất Mão 1175), Tô Thức đang làm “Tri Châu” ở Mật Châu (Sơn Đông), xa cách quê hương (Tứ Xuyên) mấy ngàn dặm. Đêm mơ thấy người vợ đã khuất, ông làm bài từ điệu vong này. Tô Thức là người đầu tiên làm từ điệu vong.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Báu Vật Của Đại Việt

Trần Thị Kiến dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói với nhà vua:

- Hoàng thượng, hai ngày nữa là đến ngày các vì sao đổi dời, thần sẽ thi triển đạo thuật mạnh nhất của mình, trước tiên để hóa giải sự suy yếu của Long khí, Lê Quý Ly vì thế mà sẽ bị đau ốm. Sau đó, Hoàng thượng cho Cẩm Vệ Quân âm thầm tới bắt Quý Ly rồi trừ khử hần đi là ngài sẽ không cần phải lo lắng gì nữa cả.

Danh tiếng Dịch lý và đạo thuật của Trần Thị Kiến vang danh khắp nơi, những lời này tất không phải giả, nhưng ông ta vẫn tò mò muốn biết nhiều thứ nên hỏi:

- Nhưng khanh làm phép gì mà có thể khiến cho Lê Quý Ly bị đau ốm vậy?

Trần lão tâu:

- Bẩm Thánh thượng, là như thế này ạ. Trời có Thiên khí, đất có Địa khí thì người cũng có Nhân khí. Chính Nhân khí của Quý Ly đã làm suy yếu Long khí của Thánh thượng nên muốn loại trừ hần chỉ có cách làm yếu Nhân khí của hần.

Ông tìm lời uyển chuyển chứ nói đúng sự thật thì vua sẽ nổi trận lôi đình mà hỏng kế hoạch. Vua nghe thế gật gù bảo:

- Ra là thế, vậy cứ làm theo lời khanh.

- Thánh thượng yên tâm, nhất định lần này Quý Ly khó lòng chạy thoát.

Phế Đế bật cười to:

- Ha ha ha, hay lắm, hay lắm, Trẫm có khanh phò tá, lo gì đại nghiệp không thành.

Phế Đế sau khi có được lời đảm bảo của Trần lão thì vui mừng quay trở về và lệnh cho tên thái giám thân cận của mình:

- Người hãy đi lựa chọn mười lăm mười sáu người giỏi nhất trong Cẩm Vệ Quân cho trẫm.

Lão thái giám già rất ngạc nhiên bởi ông ta chưa bao giờ thấy Hoàng Đế tỏ ra nghiêm trọng như thế, bèn hỏi:

- Hoàng Thượng, ngài bỗng nhiên triệu tập Cẩm Vệ Quân, không biết ngài gặp chuyện gì vậy ạ?

Phế Đế đáp:

- Không có việc gì, trẫm muốn bắt trộm.

- Hoàng thượng muốn bắt trộm? Có tên trộm nào cả gan dám trộm đồ của Ngài ư?

Lão thái giám đã sống nhiều năm trong cung nhưng đây là lần đầu tiên ông ta nghe nói có trộm.

Phế Đế gật đầu dặn dò:

- Đúng là có trộm đấy, hơn nữa y rất táo tợn và nhanh nhẹn, mấy lần trẫm cho người đuổi bắt nhưng y cũng thoát được. Lần này trẫm nhất quyết phải bắt y cho bằng được.

Lão thái giám thấy từng lời nói của Phế Đế đều chắc như đinh đóng cột, thầm nghĩ: "Hoàng Thượng không giống như đang đùa, có lẽ trong cung có trộm thật." Ông ta hỏi tiếp:

- Ngài định bắt y ngay tối nay luôn ạ?

- Không, vẫn chưa chuẩn bị chu đáo, bắt làm sao được, mà hơn nữa, trẫm đã cho người nhử mồi y vào tối mai rồi. Bây giờ người đi chuẩn bị đi.

- Thần tuân lệnh!

Lão thái giám cúi đầu nhận mệnh.

Phế Đế bỗng gọi giật lại nhắc nhở.

- À này, người nhớ phải chọn những ai giỏi võ và đáng tin cậy, nếu để lộ ra, coi chừng cái đầu trên cổ của người đấy.

Việc này vô cùng hệ trọng nên ông ta phải cẩn thận.

Lão thái giám đáp:

- Vì thần tuân lệnh.

Lão thái giám đi rồi, Phế Đế nghĩ tới viễn cảnh tươi sáng sắp tới mà bật cười ha hả.

Về phần Trần Thi Kiến, sau khi Hoàng Đế rời đi, ông quay lại hậu viện thì không thấy Phùng Sĩ Chu đâu nữa. Phùng lão đột ngột rời đi làm cho ông hụt hẫng, cứ tưởng phen này được hàn huyên với sư huynh sau mấy chục năm xa cách. Nhưng rồi sau đó ông lại tự nhủ Phùng lão vẫn đang ở đây lâu, thể nào cũng có cơ hội. Điều quan trọng hơn là chuẩn bị cho công việc của ngày mai.

Phùng lão đang trên đường về bỗng nhiên bắt gặp một toán lính đang ngồi ăn ở trong quán. Toán lính này mặc áo màu xanh nước biển, cổ áo viền tròn màu đỏ, giữa ngực có một hình tròn to cũng màu đỏ, trong hình tròn là một chữ "tốt" khá lớn màu đen, mặc ý phục như vậy thì đích thị là quân Ngô. Ông quét mắt qua, quả nhiên đã nhìn thấy Từ Phong trong đó. Bọn chúng ngồi tùm vào một chỗ nhưng có vẻ khá yên lặng, không nói chuyện nhiều, mà cầm đầu ăn, trông qua sắc mặt có chút mệt mỏi uể oải. Sau thất bại ở chùa Vân Tiêu, bọn chúng bỏ đi đâu không rõ, hóa ra là đi đến Thăng Long, nhưng vì đi quá chậm nên phải mất hai ngày mới đến nơi.

Từ Phong cũng trông thấy ông nhưng hẳn không có phản ứng gì, cúi đầu tiếp tục bữa ăn; đúng thời, khi trên núi Yên, ông đứng ở xa quan sát nên hẳn nghĩ ông chỉ là một phật tử đến nghe giảng đạo nên bây giờ dù đứng đối diện nhau thế này, hẳn cũng chẳng nhớ nổi.

Phùng lão vốn chán ghét chúng nên đi thẳng luôn lên lầu, chẳng thèm liếc mắt một cái. Ông vào phòng của mình. Không bao lâu sau, ông nghe thấy âm thanh nói chuyện ở phòng bên cạnh vọng sang:

- Tướng quân, mọi mệnh lệnh của Hoàng Thượng, tìm hiểu Tứ Đại Bảo Khí (1), điều tra sức mạnh của Đại Việt ngài đều đã hoàn thành, có sao vẫn chưa quay về?

- Không, hiện tại ta vẫn chưa thể quay về được!

Người hỏi là tên tướng đã đánh nhau với Vô Ngã và kẻ trả lời lại là Từ Phong, không ngờ hẳn lại chọn đúng ngay phòng bên cạnh phòng của Phùng lão, tiếng bọn chúng dù rất nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai ông một cách rõ ràng. Ông thầm nghĩ: "Quả nhiên chúng đến đây chẳng có ý đồ tốt gì! Hết đi tìm hiểu Tứ Đại Bảo Khí rồi điều tra sức mạnh Đại Việt. Mình không nên manh động, để xem chúng còn âm mưu gì nữa không!" Ông lại tiếp tục lắng nghe tên cấp dưới nói:

- A, tại sao ngài chưa thể quay về? Nhiệm vụ xong hết rồi mà!

Từ Phong liếc mắt ra xung quanh rồi hạ giọng xuống đáp:

- Người không biết đấy thôi, chuyến đi lần này Hoàng Thượng không chỉ ra lệnh như vậy, ngài còn một nhiệm vụ bí mật hơn lệnh cho ta đi làm và làm cho bằng được.

- Nhiệm vụ gì thế ạ?

Gã thuộc hạ càng sốt sắng, hỏi ngay lập tức, mà Phùng lão cũng tập trung lắng theo dõi câu trả lời của Từ Phong. Từ Phong dường như đã quên mất câu “tai vách mạch rừng” nên đáp:

- Vì các ngươi là thuộc hạ thân tín của ta nên ta nói cho biết. Thật ra trước khi sang Đại Việt, ngoài mấy nhiệm vụ kia, Hoàng Thượng còn lệnh ta khi quay trở về phải mang theo hai món thần khí mạnh nhất của Đại Việt.

Gã thuộc hạ kinh ngạc, Phùng Sĩ Chu thì vừa ngạc nhiên vừa tức giận, “không ngờ bọn chúng còn âm mưu cướp cả báu vật của Đại Việt, đáng chết!” Đang nghĩ thầm trong bụng thì ông nghe thấy tên thuộc hạ kia khề thốt lên:

- A, Đại Việt còn có thần khí ngoài Tứ Đại Bảo Khí, thật không ạ?

- Hoàn toàn thật! Nó...

- Tướng quân! Tứ Đại Bảo Khí đã to nhường vậy thì Thần khí còn lớn đến như thế nào nữa chứ, chúng ta sao có thể mang về nước được chứ.

Hai tên lính xung quanh nghe chuyện cảm thấy rất hay, quá háo hức không tự chủ được ngắt lời y, cũng may Từ Phong thấy bản thân được bọn thuộc hạ chú ý, nên tâm trạng vui vẻ, không giận mà bỗng nhiên có nỗi hứng, y nói:

- Các ngươi sai rồi, Tứ Đại Bảo Khí rất lớn nhưng Thần khí thì nhỏ hơn vạn lần, chúng chỉ là một thanh kiếm và một bộ áo giáp mà thôi.

- A!!...

Gã kia vừa a một tiếng thì im bật, suýt nữa thì gã lại ngắt lời thượng cấp. Từ Phong trừng mắt nhìn gã tỏ ý khiển trách rồi kể:

- Đó là Chân Long kiếm và Phù Đồng Thiên Vương thần giáp. Theo truyền thuyết Chân Long kiếm được thủy tổ của dân Đại Việt, Lạc Long Quân rèn. Thân kiếm dài ba thước, mặt kiếm sáng bóng, uy lực vô biên. Người ta truyền miệng nhau rằng khi Chân Long kiếm ra khỏi vỏ thì sẽ có rồng bay lên trời. Nhưng nghe nói từ sau khi Lạc Long Quân dẹp yên một trận loạn lạc lớn thì Chân Long Kiếm mất tăm tích nữa, không ai biết nó ở đâu nữa.

Bọn lính ngồi nghe, có kẻ nín thở than chuyện này quả là thần kỳ nhưng cũng có kẻ bĩu môi cho là truyện bịa đặt, cho rằng thần ở nước gã thì có thể tồn tại chứ Đại Việt thì làm sao mà có được. Từ Phong nhấp một ngụm rượu, đợi cho bọn thuộc hạ sốt ruột nhìn mình rồi mới kể tiếp:

- Phù Đồng Thiên Vương thần giáp, hay còn gọi là Phù Đồng thần giáp. Năm xưa khi nước chúng ta mới thành lập, triều đại lúc bấy giờ gọi là Ân Thương. Lúc đó chúng ta hùng hùng tướng tướng, kỵ binh cũng ra đời, bách chiến bách thắng, oai hùng bốn phương. Vua Thương có hùng tâm mở rộng bờ cõi nên đã tập hợp quân đội, ra lệnh cho quân xuôi nam. Lúc đầu quân ta đánh đến đâu thắng đến đó quân địch không cản nổi bị đánh cho chạy tan tác. Nhưng thật là đáng tiếc... khi quân ta vừa đến chân núi Vũ Ninh thì đã bị đánh thua phải chạy về.

Nói xong thì lại thở dài một hơi, nhấp ngụm rượu, mấy tên thuộc hạ thấy hấn dừng lại không khỏi buồn bực lên tiếng hỏi:

- Tướng quân, tại sao một quân đội hùng mạnh như thế kia lại có thể thua?

Phải nói rằng tên Từ Phong này khá là có khiếu kể chuyện, hấn biết dùng đúng lúc, để cho người ta chờ đợi sốt ruột rồi nhao nhao lên hỏi thì hấn mới tiếp tục:

- Chính là do Phù Đồng Thiên Vương!

"Ồ!" Mọi người ồ lên một tiếng. Có người nhử mảy hỏi:

- Tướng quân, chỉ là một bộ giáp thì sao có thể đánh bại mấy vạn quân chứ?

Từ Phong bĩu môi nhìn tên lính vừa hỏi kia một cái:

- Ta có nói đó là một bộ giáp à?

Tên kia há mồm định nói gì đó nhưng cuối cùng lại nuốt xuống, trong lòng buồn bực, rõ ràng là vừa nói nó là thần giáp gì đó mà! Từ Phong không để ý đến tên thuộc hạ mà nhìn khắp mấy tên đang vây quanh mình:

- Phù Đồng Thiên Vương là thần tướng nhà trời!

Hải lòng nhìn vào vẻ mặt kinh ngạc của bọn thuộc hạ, Từ Phong chậm rãi kể tiếp:

- Theo truyền thuyết của Đại Việt kể lại thì khi quân ta quá dũng mãnh, vua Hùng thứ sáu đã kêu gọi người tài khắp cả nước đi lính. Nghe nói Phù Đồng Thiên Vương hay dân gian còn gọi là Thánh Gióng từ bé là một đứa trẻ ba tuổi rồi mà vẫn chưa biết nói năng gì nhưng khi nghe tiếng sứ giả của nhà vua đi tuyển người tài thì bất ngờ lên tiếng đòi đánh trận. Phù Đồng Thiên Vương được vua Hùng ban cho một bộ áo giáp bằng sắt, một cây thiết côn và một con ngựa sắt. Ông ta lên ngựa ra chiến trường, dùng thần thông của mình, đơn thương độc mã đánh tan quân địch. Sau đó, có lẽ vì đã hoàn thành nhiệm vụ, ông ta lên đỉnh núi Sóc Sơn cỡi bỏ lại bộ giáp rồi cưỡi ngựa bay về trời. Người đã đi nhưng vật còn đó, bộ giáp được những thợ rèn giỏi nhất của Đại Việt làm ra, lại được thần lực của Thánh Gióng bồi đắp, đã trở thành thần khí hiếm có trong trời đất, vì thế mà dân Việt đặt tên nó theo tên của ông ta.

Sau này nó trở thành bảo vật trấn quốc, đáng tiếc do thời cuộc thay đổi, Phù Đồng Thiên Vương cũng biến mất.

Bọn lính nghe chuyện mà xuýt xoa không thôi. Thật không ngờ là Đại Việt lại có một truyền thuyết như vậy, lại có người tinh ý phát hiện ra một chuyện:

- Tướng quân, sao người lại biết rõ mọi chuyện như vậy?

Từ Phong nghe thuộc hạ hỏi thì hơi mất tự nhiên, trầm ngâm một lúc mới nói:

- Ta nghe sư phụ kể lại. Trước kia sư phụ ta từng đến đây du lịch được người ta kể lại.

Bọn lính gật gù như đã hiểu, ngược lại bên phòng kia, Phùng lão đang thắc mắc vấn đề này. Một tên tướng quân người Tàu với chức vụ nhỏ nhoi sao có thể biết truyền thuyết của Đại Việt rõ như thế được, mà cái cơ đi du lịch là do Từ Phong bịa đặt, chứ thực ra gã cũng chẳng rõ nguyên nhân làm sao mà sư phụ gã biết được mấy truyền thuyết kia.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chuyện Cũ

Một tên lính mở miệng hỏi:

- Tướng quân, thuộc hạ nghe ngài nói vậy, xem ra sư phụ ngài quả là một cao nhân trăm năm khó tìm.

Nghe tên thuộc hạ khen sư phụ mình, Từ Phong càng thêm sững trong bụng, mặt vênh lên tự đắc, y cười đáp:

- Còn phải nói, sư phụ ta là bậc kỳ tài hiếm có trên đời. Bản lĩnh của người kẻ phạm tục đâu thể hình dung ra được, có thể nói là rồng trong loài người... Được làm đệ tử của người là may mắn của đời ta, nếu không nhờ ông ấy, ta sao có được như ngày hôm nay.

Hai mắt gã kia sáng rực, hỏi thêm một câu:

- Tướng quân, đại danh quý tánh của sư phụ tướng quân là gì vậy, thuộc hạ rất mong có cơ hội được đến bái phỏng.

Từ Phong vẫn lại:

- Ta nói tên ông ấy ra liệu người có biết không?

- Dù không biết thuộc hạ vẫn cố gắng tìm cho bằng được.

Gã thuộc hạ cười khan để lấp đi sự xấu hổ. Từ Phong gật gù về hải lòng:

- Tốt! Có tinh thần như vậy là tốt! Sư phụ ta tên Dịch Cối, cư ngụ ở Đại Tuyết Sơn.

Cả đám lính ò lên kinh ngạc, danh tiếng Đại Tuyết Sơn vang khắp "Trung Nguyên", sư phụ của Từ Phong ở đây thì hai chữ cao nhân thật chẳng ngoa. Còn Phùng Sĩ Chu ngồi phòng bên thì thiếu chút nữa bật cười lớn. Nãy giờ nghe tên Từ Phong ca ngợi sư phụ y đến tận mây xanh, ông cứ tưởng ông ta là bậc thần thánh phương nào, hóa ra lại là tên phản đồ của Hoàng Liên tông bị đánh đuổi bốn mươi năm về trước.

Năm đó không hiểu vì sao Dịch Cối sang Đại Việt xin vào làm đệ tử của Hoàng Liên tông. Tông chủ của Hoàng Liên tông bấy giờ thấy y là nhân tài, lại không ngại y là ngoại tộc, đồng ý thu nhận làm đệ tử tông phái, còn tận tình truyền thụ võ công cho.

Ban đầu Dịch Cối tỏ ra là một đệ tử chăm chỉ, hiếu học, rất có năng khiếu về võ công. Y thường xuyên nhờ các sư huynh đệ khác giải đáp thắc mắc trong lúc luyện công, cũng như tìm hiểu về các truyền thuyết của Đại Việt, các đệ tử trong tông phái đều quý mến y. Về sau y lại làm ra chuyện không thể tha thứ, phản lại sư môn khiến cho ai nấy đều vô cùng tức giận, hận y thấu xương.

Chuyện này kinh động đến cả thiên hạ, tông chủ chưa kịp ra tay trừng phạt thì đại đệ tử của Hoàng Liên tông đã giao đấu một trận với Dịch Cối, đánh cho y thất bại thảm hại. Đáng tiếc cuối cùng lại để cho y trốn thoát về nước, về sau thì không một ai biết số phận y ra sao.

Đến bây giờ thì Phùng lão mới biết y đến Đại Tuyết Sơn khai tông lập phái, mà cũng chỉ có y mới tạo ra một đệ tử như Từ Phong. Mấy kẻ hậu sinh chẳng biết thực hư thế nào nên cứ tung hô y lên làm thần làm thánh. Đám lính kia cũng như vậy, chỉ có một tên ngay từ đầu đã không tin truyền thuyết, gã nói một cách thận trọng:

- Tướng quân, những chuyện ngài vừa kể tuy rất hay nhưng truyền thuyết dù sao vẫn chỉ là truyền thuyết, thuộc hạ vẫn không tin hai món thần khí đó thực sự tồn tại, Hoàng thượng thông minh tài giỏi, chắc Ngài không tin đâu.

Từ Phong gật đầu đáp:

- Người nói đúng, ban đầu khi sư phụ kể, ta không tin, Hoàng thượng cũng không tin, nhưng sau đó Lưu quốc sư khẳng định là chúng có thật nên Hoàng thượng mới phái ta đi truy tìm chúng.

Lại thêm một tiếng ồ kinh ngạc, đám lính bàn tán xôn xao, danh tiếng Lưu Bá Ôn khỏi phải bàn, liệu sự như thần, ông ta đã nói có thì triều đình nhà Minh không ai nghĩ là không có. Phùng lão đã hiểu đầu đuôi mọi chuyện, tất cả đều từ Lưu Bá Ôn mà ra.

Tên lính khác hỏi:

- Tướng quân, theo như truyền thuyết thì hai món thần khí kia đều đã mất tích, vậy chúng ta biết đi đâu tìm bây giờ? Lưu quốc sư chỉ dẫn ra sao?

Từ Phong thở dài, giọng tiếc nuối:

- Cái này thì đến tận lúc mất, Lưu quốc sư vẫn không biết, nhưng theo truyền thuyết của dân Việt thì thanh thần kiếm biến mất ở vùng đất phía nam Đại Việt, còn bộ giáp thì chẳng rõ tung tích, nên chúng ta sẽ đi tìm thanh Chân Long Kiếm trước.

- Vì thế mà tướng quân quyết định đi xuống phía nam?

- Đúng vậy. Mà cũng đến giờ nghỉ ngơi rồi, tất cả các người mau đi ngủ để mai còn lên đường.

Mấy tên lính đồng thanh hô:

- Vâng thưa tướng quân.

Phùng Sĩ Chu biết hai thứ báu vật kia hoàn toàn có thật, chỉ là chúng đang bị thất lạc ở đâu đó mà thôi, ông nghĩ thầm: "Không thể để thần khí lọt vào tay vua Ngô được, giết hết bọn lính này cũng không ổn, có lẽ ta nên ngấm theo dõi, nếu bọn chúng tìm thấy trước thì cứ để cho chúng lấy, sau đó âm thầm đoạt lại."

Ban đầu ông tính dừng chân ở kinh thành vài ngày để hai sư huynh đệ tâm sự, nhưng khi nghe xong cuộc nói chuyện của đám lính Ngô kia, ông bỏ ý định ban đầu. Dù sao sư đệ ông quá cố chấp, có khuyên bảo thêm nữa cũng chỉ vô ích, chỉ bằng bám theo bọn lính Ngô, quyết không thể để cho bảo vật của đất nước rơi vào tay chúng. Sau khi suy tính cẩn thận mọi thứ, ông nhắm mắt dưỡng thần, lấy sức khỏe để mai đi.

...

Trên đỉnh núi thấp thoáng hai bóng người xẹt qua xẹt lại, xen lẫn vào là những tiếng binh khí đụng nhau liên hồi. Một cuộc giao chiến tay đôi. Cả hai đều đã là những ông lão ngoài sáu chục tuổi.

Không biết họ đi lên bằng cách nào, chỉ thấy một bên là vách núi cheo leo, hiểm trở vô cùng, một bên là vực sâu thăm thẳm, nhìn không thấy đáy, chỉ cần sẩy chân một cái là thịt nát xương tan. Ấy thế mà hai ông lão đứng ngay lưng chừng núi, chân đạp trên con đường nhỏ rộng chưa đầy một thước, thi triển tuyệt học bình sinh, quyết đấu với nhau. Đây rõ ràng chẳng phải là cuộc tỷ thí bình thường nữa mà là một trận chiến sống còn. Vô số vết kiếm hằn sâu trên vách đá. Mỗi một chiêu của người này đánh ra đều nhằm vào chỗ yếu hại của đối phương mà chém mà đâm. Bỗng người bên trái quát lớn:

- Người giỏi lắm, người là kẻ đầu tiên khiến ta phải tung ra chiêu thức cuối này, tiếp chiêu...

Nói rồi ông ta phóng kiếm đâm tới. Bóng kiếm tỏa ra trùng trùng điệp điệp, bao phủ bốn phương tám hướng, hoàn toàn không có một sơ hở nào.

Người kia thấy chiêu kiếm đối phương cực kỳ lợi hại, vội vàng tụt kinh chống đỡ. Đột nhiên hai mắt ông trợn trừng, lộ vẻ sợ hãi, thế kiếm của ông đã bị phá vỡ tan nát, kiếm của kẻ địch đâm thẳng tới như sấm vang chớp giật.

Lưỡi kiếm khi vừa gần tới ngực thì thân hình ông ta đột nhiên tan biến như làn khói, rồi tất cả mọi thứ cũng biến mất theo...

Phùng lão đột ngột mở mắt, thở hắt ra. Thì ra trận giao đấu vừa nãy nằm trong suy nghĩ của ông, kẻ thù cũng là kẻ thù trong suy nghĩ, khi ông đang luyện công thì đã tưởng tượng ra điều này.

Nhưng nó hoàn toàn có thật, nó đã xảy ra từ mấy chục năm về trước, người bị kiếm đâm chính là ông, kẻ thù là đại ma đầu Trọng Kiết. Y dựa vào kiếm pháp xuất quỷ nhập thần của mình hoành hành bá đạo, không chừa một tội ác nào. Thấy hấn làm hại vô số người vô tội, ông bùng bùng lửa giận tìm y khiêu chiến.

Trận đấu hung hiểm nhất đời Phùng lão. Ông buộc phải dùng tuyệt kỹ lợi hại nhất - Tru Hồn Kiếm, nhưng tiếc rằng vẫn phải nhận thất bại về mình. Ông bị đánh bay từ trên núi xuống, nghĩ rằng bản thân chắc chắn sẽ mất mạng thì may sao trong khi rơi thì có cao thủ vọt ra cứu ông, chính là Viên Ngộ đại sư.

Ông không chết nhưng thất bại khiến ông mất đi hùng tâm tráng chí. Sau đó ông làm theo lời dặn của sư phụ, quyết định thoái lui khỏi chính trị lẫn giang hồ, chỉ chuyên tâm vào việc nghiên cứu hoàn thiện Tru Hồn Kiếm nhằm phá giải kiếm pháp của tên đại ma đầu kia.

Khi khám phá được cách hóa giải rồi, ông quay lại tìm, tiếc rằng tới nơi thì hay tin y đã chết từ lâu, chết bởi phương pháp của sư đệ ông. Thì ra Trần Thi Kiến nghe tin Phùng lão thua trận, lại lâu quá mà chẳng thấy ông trở về thì cho rằng tên ma đầu giết ông, bèn kiếm hấn trả thù. Trọng Kiết vốn dĩ đã trọng

thương trước, kế tiếp hứng chịu thêm chương lực hùng mạnh, tất nhiên không thể thoát khỏi cái chết bi thảm.

Từ đó Phùng lão càng xa lánh thế tục, ông đi khắp nơi, nay đây mai đó. Nhưng mà, nỗi đau thất bại thì mãi khắc sâu trong đầu, nó luôn ám ảnh ông bấy lâu, muốn quên không được, chính vì thế, mỗi lần luyện công khung cảnh nọ luôn luôn xuất hiện. Sáng sớm nay cũng không phải ngoại lệ.

"Cạch!" Tiếng động mở cửa ở phòng bên kéo ông ra khỏi dòng suy tư, bọn lính Ngô sửa soạn chuẩn bị lên đường.

Phùng lão đợi bọn chúng đi được một quãng đường xa mới xuống trả phòng và bám theo.

Sau khi Phùng lão rời đi khoảng một canh giờ, một thanh niên chừng mười chín hai mươi tuổi tìm đến quán trọ. Anh ta hỏi ông chủ:

- Ông chủ, tôi muốn tìm một ông lão đang trọ ở đây, ông ấy thường mặc bộ đồ màu trắng.

Ông chủ ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

- Có phải ông lão râu tóc bạc trắng như bột phải không?

Ông lão đó được tả khá giống với Phùng lão, hình như là đúng rồi. Về ngoài cửa ông ấy khá nổi bật nên chủ quán trọ nhớ rất kỹ. Chàng thanh niên gật gật đầu:

- Đúng rồi, chính là ông ấy đấy, tôi có việc rất quan trọng cần gặp ông ấy, xin hỏi bác ông ấy ở phòng nào?

Ông chủ quán trọ tặc lưỡi nói:

- Thật tiếc quá, cậu đến trễ quá, ông ấy đã trả phòng và rời đi cách đây khoảng hai canh giờ rồi.

Anh kia thờ dài chán nản:

- Thật sao? Giờ này có lẽ ông ấy đi xa lắm rồi.... Ôi, không tốt rồi!

- Sao thế, cậu gặp chuyện xấu à?

- À à, không có gì cả đâu, cảm ơn bác đã quan tâm. Thôi, cháu không làm phiền bác nữa, cháu đi.

Chàng thanh niên không tìm được người thì tạm biệt ông chủ quán trọ và rời đi. Anh ta là ai và đến gặp Phùng lão có mục đích gì?

Hiện tại đám lính Ngô đang đi theo hướng Đông Nam. Trong một canh giờ, chúng đã đi được ba mươi mấy dặm. Phùng Sĩ Chu vẫn không nhanh không chậm, duy trì khoảng cách nhất định với bọn chúng nên không kẻ nào biết ông ở phía sau. Mà khinh công của ông nhanh hơn cả tuấn mã, nhẹ nhàng như con gió, cho dù ông đi gần sát, chúng cũng chẳng thể nào nhận ra, theo dõi chúng, chỉ bằng cứ nói đạo chơi nghe hay hơn.

Toán lính đi được nửa canh giờ nữa thì một tên lính lên tiếng:

- Tướng quân, cho bọn thuộc hạ nghỉ ngơi chút, chúng ta đã đi được một lúc lâu rồi.

Từ Phong ngoảnh lại quát:

- Các ngươi là lính mà đi chưa bao lâu đã than mệt rồi.

Gã thuộc hạ nói tiếp:

- Tướng quân, bọn thuộc hạ không mệt nhưng mấy con ngựa này chỉ là ngựa thường, chúng mệt lắm rồi.

Từ Phong liếc mắt nhìn mấy con ngựa. Đúng là chúng rất mệt mỏi, hắt hừ một tiếng và nói:

- Đi thêm một đoạn nữa, tới dưới chân núi kia hãy nghỉ, nếu các ngươi còn chậm chạp, trời mà mưa thì chạy không kịp đâu.

"Trời đang nắng thế này lấy đâu ra mưa chứ." Mấy tên lính quay sang nhìn nhau, trong lòng có ý bất mãn nhưng nào dám lộ ra, vâng lệnh đi theo gã.

Hình như tên Từ Phong làm nhiều việc xấu, bị trời ghét hay sao đó, sau khi hắt dứt lời không bao lâu thì gió bắt đầu thổi mạnh từng cơn ù ù, làm hai mắt cay xè; trời mù mịt che hết tất cả ánh nắng, mây đen bắt đầu xuất hiện từng mảng lớn, ánh chớp ẩn hiện sau đám mây.

- Trời mưa thật sao! Không xong, chạy mau!

Cả đám lính trở nên rối loạn, lúc nãy thì đòi nghỉ ngơi, giờ thì chả cần Từ Phong ra lệnh, tên nào tên nấy giục ngựa ầm ầm, đua nhau chạy nhanh tới cánh rừng phía trước.

Phùng lão ngừng đầu lên nhìn trời, từng đám mây đen đều bay theo hướng bắc, tập trung ngay trên thành Thăng Long, sấm nổ đùng đoàng, báo hiệu một trận mưa giông. Ông bèn tìm một nơi để nấp. Ông nhìn sang đám lính Ngô, chúng đang co cụm dưới một cây đại thụ, tán xoè ra rất rộng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ai Đúng Ai Sai

Phùng lão quan sát đám mây đen đang vần vũ trên bầu trời, không hiểu sao lại có cảm giác rất kỳ quái, ông quyết định tìm một chỗ cao thử quan sát kỹ hơn xem sao. Ông đưa mắt ra xung quanh thì tìm được một cây cổ thụ, nó cao ít nhất hai trượng. Ông khễ nhún chân một cái, thân hình nhẹ nhàng vọt lên cao hơn ngọn cây rồi từ từ đáp xuống đứng trên cành cây. Cành cây đó khễ oằn xuống rồi thẳng ra trở lại như cũ. Bọn lính Ngô đang mãi chú ý tới những gì diễn ra trên bầu trời nên không để ý bên này.

Từ trên cao nhìn hướng về phía Thăng Long, nhiều đám mây đen đang tập trung lại, cuộn xoáy vào nhau như con lốc khổng lồ, từng hồi sấm rung chớp giắt, tạo nên cảnh tượng có phần đáng sợ, vậy mà trên khuôn mặt những người dân ở thành Thăng Long lại hiện lên vẻ hân hoan sung sướng, con hạn hán kéo dài vừa qua khiến mùa màng thất thu, nay trời mưa tất nhiên ai cũng mừng vui. Ấy thế mà một canh giờ rồi hai canh giờ trôi qua, họ chờ đợi mãi mà trời không hề rơi một giọt nào. Trong lòng Phùng lão chợt có cảm giác chằng lảnh, ông thấy khung cảnh này hôm nay có vẻ gì đó khác thường nhưng dường như lại khá quen thuộc, trong đầu suy nghĩ miên man.

Tiếng sấm mỗi lúc một vang to hơn, những luồng sét lớn đánh sáng rực khoảng không gian, trải rộng đến vài dặm, cho dù Phùng Sĩ Chu đang ở ngoài mấy chục dặm mà vẫn thấy được rõ ràng. Ông chợt liên tưởng tới Trần lão, lo lắng thốt lên:

- A! Lẽ nào đệ ấy đang làm việc đó? Không thể nào!

Ông bất chợt nhớ lại một chuyện từng xảy ra gần trăm năm về trước. Mọi thứ cũng giống thế này, và người tạo ra nó chính là do sư phụ ông làm phép. Bây giờ nó lại xuất hiện, nếu bản thân ông không làm thì chỉ do sư đệ ông, bởi phép này chỉ có mỗi môn phái của ông biết được mà thôi. Mới nghĩ tới đây thôi, lòng ông đã sợ hãi, ông hạ xuống mặt đất rồi thì triển khinh công chạy ngược trở về lại kinh thành, bỏ luôn ý định bám theo đám lính Ngô kia.

Tiếng sấm rền vang, nhiều tia sét tụ lại với nhau thành những luồng sét đỏ rực, đáng sợ vô cùng. Người dân ngó trân trân lên trời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Sắp rồi! Nó sắp tới!

Phùng lão hoàn toàn hiểu rõ, lòng ông cực kỳ lo lắng, một trong hai thiên tượng ghê gớm nhất sắp tới, là hình phạt nặng nhất cho những kẻ dám làm trái ý trời - Thiên Khiển. Sư phụ ông năm xưa luyện mặc dù luyện thành cả hai bộ tâm pháp, võ công xuất thần nhập hóa, song khi thực hiện vẫn cần hai sư huynh đệ ông ở bên cạnh hộ pháp, huống chi Trần lão lần này làm phép một mình, chắc chắn sẽ gặp vô vàn nguy hiểm, nghĩ đến đây, ông càng tăng tốc độ, người lướt đi nhanh như chớp, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Đúng như Phùng lão lo lắng, Trần Thị Kiến hiện tại đang một mình làm phép.

Nửa ngày trước....!

Trần lão nghe được rằng trong buổi chiều, Lê Quý Ly "đề nghị" vua hãy dời đô từ Thăng Long về Thanh Hóa, vì thế mà ông rất tức giận. Kinh kỳ đã tồn tại mấy trăm năm, nói dời đô là dời sao? Một yêu cầu thật quá ư vô lý. Ông gieo quẻ, đọc ra được số của nhà Trần đến hồi lâm nguy, ông quyết định học theo cách của sư công - làm phép trợ giúp nhà Trần vượt qua kiếp nạn.

Phép này dĩ nhiên vô cùng phức tạp và đầy nguy hiểm, luôn luôn phải có người hộ pháp bên cạnh, đáng tiếc hiện tại không ai đủ khả năng đảm đương nhiệm vụ này, duy chỉ có mỗi sư huynh ông là Phùng Sĩ Chu thì lại không rõ tung tích. Bản thân phép này là ngược với ý trời, cái giá phải trả cho việc làm phép rất đắt, sư công của ông vì thế mà đã tổn thọ ba bốn mươi năm. Nhưng để đất nước vượt qua cơn hoạn nạn, ông bất chấp tất cả, một mình làm phép.

Ngay khi ông vừa làm phép thì mây đen ùn ùn kéo đến, chưa đầy nửa khắc sau, sấm sét nổ đùng đoàng âm ỉ cả bầu trời Thăng Long. Tất cả mọi người đều lo lắng, hối hả chạy vào trong nhà. Khung cảnh chợ búa trở nên nhốn nháo, ai nấy gấp rút dọn dẹp hàng quán, mau chóng tìm nơi ẩn nấp.

Bao quanh người ông là một luồng khí màu hồng kéo cao lên đến tận trời, đây là cách ông dùng để tạm thời tránh Thiên Khiển, bất quá lúc phép hoàn thành thì Thiên Khiển lại càng khủng khiếp hơn. Khi đấy ông đã cạn kiệt tinh lực, không dám đảm bảo mình còn có sức chống đỡ nữa hay không, có thể kết quả cuối cùng là phải bỏ mạng. Phùng Sĩ Chu biết rõ điều này nên vừa trông thấy bầu trời kia đã hiểu ra mọi chuyện, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất đến chỗ Trần Thị Kiến.

Thời gian dần trôi qua, một canh giờ rồi hai canh giờ... trời chuyển dần sang chiều rồi về đêm, phép đã hoàn thành được hơn một nửa. Trên đầu Trần lão bốc lên một cột khí trắng thẳng tắp, chứng tỏ ông đang vận công lực đến tột cùng. Ngay tại thời điểm quan trọng nhất thì bỗng một vật đen sì không biết từ đâu bay đến va trúng chiếc bàn hương án làm phép, ầm một tiếng, hương án vỡ tan tành.

Trần lão đang dốc toàn bộ tâm sức ra làm phép, hoàn toàn không để ý được những thứ xung quanh, khi phát hiện vật kia bay tới gần thì không kịp trở tay, cuối cùng mọi việc thành ra đứt gánh giữa đường. Ông đưa mắt nhìn lại thì thấy ngay ở nơi vật kia bay ra xuất hiện bốn gã lạ mặt. Ông tức giận nghiêng răng nghiêng lợi lăm bầm:

- Là bọn sát thủ, không ngờ chúng lại đến đây phá rối, thuật cải mệnh bị phá hỏng giữa chừng rồi, chả lẽ thời vận của nhà Trần thật sự chỉ có thể đến được chừng đó thôi hay sao?

Một trong bốn kẻ lạ mặt lên tiếng:

- Lão già, ông lăm bầm gì đấy, cầu nguyện trước khi chết đấy hả?

Trần lão vẫn giữ im lặng. Mây đen trên trời đang dần tan đi, sấm sét cũng dịu xuống, Thiên Khiển đã rút. Nó chỉ xuất hiện khi có kẻ làm trái với quy luật trời đất đã đặt ra, nếu như việc đó không còn đủ là do tự thân nó kết thúc hay bị cưỡng ép phá hỏng thì nhiệm vụ của nó cũng chấm dứt. Ông cũng thu lại cột khí hồng, tiếp đó hỏi bọn chúng:

- Các ngươi là ai? Sao lại tới đây phá việc của ta?

Một tên mặt đen trong bốn gã đáp:

- Chúng ta là ai, lão không cần biết, chỉ cần biết hôm nay bọn ta tới đây là để giết chết lão già ngươi.

- Kê thuê các ngươi là ai? Sao lại muốn giết ta?

Gã cầm đao cười khẩy nói:

- Làm sát thủ thì có bao giờ tiết lộ danh tính người thuê cho mục tiêu biết chứ? Lão già, ông mau đầu hàng đi, bọn ta sẽ để cho ông được chết nhẹ nhàng.

Trần lão nhếch mép cười mỉa đáp:

- Khỏi cần các ngươi trả lời, ta đã biết kẻ đó là ai.

Ông liếc mắt nhanh vào cái trụ bên trái ở trong bóng tối rồi bất ngờ quát:

- Lê Quý Ly, ngươi nấp sau cái trụ đó làm gì, chả lẽ ngươi sợ ta đến mức không dám ra đây ư?

Trong tiếng quát ẩn chứa nội lực thâm hậu khiến mấy gã sát thủ đầu vầng mắt hoa nên chúng vội vàng vận kinh chống lại. Sau cây trụ chợt vang lên một tràng cười lớn, rồi một người đàn ông bước ra, dáng người y hoi mập, mặt mũi đôn hậu, đôi mắt rất linh động. Người này không ai khác ngoài Lê Quý Ly, đứng vội đánh giá ông ta qua vẻ bên ngoài, chứ ông ta thực sự là một kẻ lăm mưu nhiều kế. Quý Ly cất tiếng cười ha hả và nói:

- Trần Thi Kiến, ông quả không hổ danh là người thông minh tuyệt đỉnh, đoán ra được tôi.

Trần lão nói:

- Kẻ có tham vọng làm phản thì nhiều, nhưng kẻ có đủ khả năng lôi kéo nhiều cao thủ như vậy thì rất ít. Ngươi lại là kẻ có thế lực mạnh nhất, không phải ngươi thì còn có thể là ai chứ?

Quý Ly chỉ cười chứ không đáp, xem như y mặc nhiên đồng ý với lời "tán dương" của ông. Ông nhìn sang hướng khác, sau đó hỏi lão ta:

- Đệ tử của ta đứng ngoài cửa thế nào rồi? Các ngươi đã làm gì cậu bé?

Cậu bé ông vừa nhắc tới là đệ tử của ông, và cậu ta chính là người đã đến quán trọ tìm Phùng Sĩ Chu sáng nay. Nếu đám người Quý Ly đã vào được đây, tất nhiên có thể đoán được bọn chúng đã làm hại nó.

Quý Ly trả lời:

- Ông cứ yên tâm, ta tuy xấu nhưng không phải hạng người táng tận lương tâm, ta chỉ bảo họ đánh ngất cậu ta thôi, chừng hai ba canh giờ sau, cậu ta sẽ tỉnh lại.

Quý Ly đã nói là không làm hại nó thì sẽ không có việc gì, Trần lão thở một hơi nhẹ nhõm, đồng thời suy nghĩ tìm cách xử lý hoàn cảnh hiện nay. Ông bắt gặp lão ta ngay tại phủ của mình thì sự nhớ tới kế hoạch đã bàn luận với Hoàng Thượng vào đêm hôm trước, tâm tư bỗng thấy bất an, ông thầm nghĩ: "Hồng, kế hoạch hồng hết cả, tên cáo già Quý Ly tới chỗ này rồi thì làm sao Thánh Thượng có thể bắt hấn được đây, tức thật, đúng là người tính không bằng trời tính!" Ông bèn tiếp tục hỏi:

- Sao ngươi biết ta ở chỗ này mà đến?

- Ông ẩn cư mấy chục năm qua, ai cũng nghĩ rằng ông đã chết, nhưng tôi biết ông vẫn còn sống, thậm chí biết cả chỗ ở của ông.

- Ngươi giỏi lắm, chức phụ chính của ngươi quả không phải là hư danh, có mạng lưới thông tin rất giỏi. Nhưng mà ngươi đến chỗ ta không thăm hỏi đằng

hoàng thì chó, sao lại phá hoại việc tốt của ta.

Trần Thị Kiến phải công nhận Lê Quý Ly là người rất giỏi, giờ đã chẳng mấy ai còn nhớ tới ông, chỉ có mỗi lão ta, chẳng qua vẫn phải làm cho ra lẽ việc lão ta phá hỏng đại sự của ông. Quý Ly nghe xong thì trả lời:

- Hừ, việc tốt với ông nhưng là việc xấu với tôi, tôi hôm nay đột nhiên rất mệt mỏi, sức lực như bị rút kiệt, lại thêm thời tiết kỳ lạ như vậy thì biết nhất định có liên quan đến ông, vì thế tôi đến đây để ngăn lại.

Trần lão hỏi vặn lại:

- Sao ngươi dám khẳng định là do ta hại ngươi, chả lẽ ngươi hiểu thuật này là thuật gì?

- Ha ha ha, sao lại không, nếu không hiểu thuật cái mệnh này thì tôi đã không cho người đánh vỡ cái hương án kia rồi.

Ông tức tối quát:

- Ngươi có biết hành động vừa rồi của ngươi sẽ ảnh hưởng rất lớn tới sự tồn vong của triều đình không hả?

Quý Ly chỉ hờ hững đáp:

- Đương nhiên tôi biết nó sẽ ảnh hưởng đến thế cục ở triều đình, nhưng có kẻ âm mưu hại tôi thì tôi phải tìm cách giải quyết chứ.

Trần lão nghe mà giật mình, thầm nghĩ bụng: “Xem cách nói của lão ta, hình như lão ta đã rõ biết hết mọi chuyện rồi, thôi rồi, mình quá chủ quan, không nghĩ tới việc để phòng tai mắt ở trong triều đình của lão ta.”

Quý Ly quan sát thấy sắc mặt ông lúc tốt lúc xấu, ánh mắt thì biến đổi liên tục, dường như lão ta hiểu đối phương đang nghĩ điều gì. Nhiều năm qua lão ta tốn công gây dựng thế lực, dĩ nhiên phải có gián điệp bên cạnh Phế Đế, nên kế hoạch kia dù sớm hay muộn thì cũng sẽ biết thôi, nhưng mà nhanh đến thế thì đúng là quá nhanh rồi, chả trách triều đình bị lão ta thao túng trong lòng bàn tay. Ông tỏ vẻ ngạc nhiên, vờ như không hay biết:

- Ngươi nói có kẻ định hãm hại ngươi thì đi tìm hắn chứ đến tìm ta làm gì?

Quý Ly bật cười lớn:

- Thị Kiến ơi là Thị Kiến, ông đừng giả ngốc nữa, tôi làm quan hai mươi năm nay đã quen với kiểu mặt đó lắm rồi. Những kẻ nào tham gia, tôi đã rõ như lòng bàn tay rồi, tội không có bằng chứng mà hãm hại đại thần là lớn lắm đấy, nhất định không thể tha được.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Một Đấu Bốn

- Xem ra ngươi đã quyết tâm diệt nhà Trần.

Người không nói nửa lời đã hiểu, Trần Thị Kiến phẫn nộ, hai mắt như tóe lửa, có điều đó chỉ là biểu hiện bề ngoài, một mặt để che mắt đối phương, mặt bên trong, ông đang tận dụng thời gian vận khí nhằm khôi phục chân khí, vì sau khi làm phép ông đã tổn thất rất nhiều tinh lực. Quý Ly chẳng thèm che dấu, gật đầu thừa nhận:

- Không sai, nhà Trần hiện nay đã đến hồi bại vong, cũng giống như thân cây cỏ thụ nhưng lại bị mối mọt cắn rỗng bên trong cả rồi. Không tranh thủ lúc này thì còn đợi khi nào chứ? Cho dù ta không làm thì cũng sẽ có kẻ khác làm thay ta mà thôi.

- Tất cả chỉ là nguy biện

Trần Thị Kiến lạnh lùng hừ một tiếng bất mãn. Quý Ly chợt đổi giọng:

- Thị Kiến, ông thừa biết Trần Phế Đế là một tên hôn quân vô đạo, tại sao ông cứ trợ giúp y một cách mù quáng như vậy?

Trần lão cười ha hả đáp:

- Ngươi đừng hòng mua chuộc được ta, Thị Kiến ta một lòng vì nước vì dân, vua là ai đâu quan trọng. Trần Phế Đế đích thực không đáng để ta phò tá, nhưng giờ còn ai khác, ngươi sao? Ha ha ! Chả lẽ ngươi đáng sao? Ha ha ha!

Quý Ly phản bác:

- Sao lại không? Ta cũng như ông, nghĩ cho nhân dân bách tính, muốn cho họ thoát khỏi cuộc sống lầm than, có gì mà không được cơ chứ.

- Nực cười, sao người không nghĩ đến hậu quả khi người làm phản. Khi đó chiến tranh xảy ra, lòng dân chắc chắn sẽ không theo, người nghĩ người có thể thắng được ư? Không, không thể, rồi cuộc sống của họ sẽ chẳng thay đổi được gì cả, thậm chí sẽ còn đau khổ hơn trước nhiều lần, người đã bao giờ nghĩ tới điều này chưa?

Lời lẽ sắc bén khiến Quý Ly khó lòng tìm từ chống đỡ. Đây cũng chính là điều mà chính bản thân ông ta trăn trở trong lòng bấy lâu. Ông ta tuy rằng có tham vọng rất lớn – khao khát làm vua - nhưng cũng không phải là kẻ máu lạnh, ai bảo ông ta không thương dân, chỉ đáng tiếc tình thế càng lúc càng cấp bách, triều chính càng lúc càng suy đồi, tầng lớp quý tộc khiến cho dân chúng lầm than oán hận, cứ để yên như vậy cũng không phải là cách, hơn nữa đây là thời cơ tốt nhất để ông thực hiện mộng soán ngôi để vương ập ụp trong lòng nhiều năm nay, sao ông có thể bỏ qua cơ chứ!! Ông im lặng giây lát rồi nói:

- Xem ra ông quá cố chấp, mê muội không tỉnh, đã hết đường cứu chữa rồi. Có lẽ chúng ta không thể giảng hòa bằng lời được nữa.

Trần lão khiêu khích:

- Ha ha ha, nói thẳng ra là lão già ta phải chết đúng không? Người nghĩ người có đủ khả năng sao.

Quý Ly nghe vậy thì có chút do dự, đối phương trước đây nổi tiếng là cao thủ đệ nhất, giờ ông ta có công lực cả trăm năm, không biết còn đáng sợ tới mức nào nữa.

Tên thuộc hạ mặt đen của ông ta chợt quay sang thì thầm:

- Chúa công, ông ta đang kéo dài thời gian để khôi phục chân khí đấy chứ ông làm phép suốt hai canh giờ đã hao tổn rất nhiều công lực rồi, nếu ngài còn chần chừ thì sẽ để vuột mất cơ hội ngàn vàng này, con đường bá nghiệp của ngài càng khó khăn hơn.

Quý Ly thấy lời của y rất có lý bèn nói:

- Đại trưởng phu muốn hoàn thành bá nghiệp thì phải có thủ đoạn. Trần lão, tôi và ông không thù không oán, tôi cũng rất kính trọng ông là một anh hùng nhưng sự cố chấp của ông là chướng ngại vật ngăn cản tôi nên xin thứ lỗi, tôi buộc phải loại trừ ông.

- Ha ha ha, các người cứ đến đây đi. Các người đừng tưởng lão đây tuổi cao mà sức yếu, ta chấp hết tất cả các người đấy. Nào, xông lên đi.

Trần lão cười lớn, vận công, người chuyển về thế phòng thủ. Gió chỉ thổi nhẹ mà quần áo trên người lão nhân bay phấp phất, tay áo căng phồng, đủ biết công lực thậm hậu nhường nào. Mấy gã thuộc hạ nhìn nhau, bọn chúng tuy xấu xa nhưng tinh thần con nhà võ tôn trọng bậc cao thủ vẫn còn nên chưa ai lên, mà cũng chưa chắc, có thể là bọn chúng sợ chết không chừng. Lê Quý Ly thấy thế thì thờ dài, phát tay:

- Các người cùng lên đi, không một ai trong các người xứng làm đối thủ của ông ta đâu.

- Lên!

Được ông chủ mở lời, bốn tên hô to và đồng loạt ào lên, người tuốt kiếm, người rút đao tấn công.

Trần Thị Kiến bước chân phải tới trước và đánh ra một chưởng, kinh lực như thủy triều ập đến làm bốn gã ngộp thở, rồi lại tiếp thêm một chưởng nữa, chưởng trước chưa tan chưởng sau đã tới, hai luồng chưởng lực chòng chéo lên nhau, sức mạnh chẳng khác gì dùi non lấp bể. Mấy tên sát thủ đâu dám xem thường, vội tụt kinh chống đỡ, Trần lão hô to:

- Xem ra các người đều là hạng cao thủ bậc nhất, hãy mau khai tên họ ra để lão đây khỏi mang tiếng giết kẻ vô danh.

Bốn gã im lặng không nói bởi khí huyết trong người bị đảo loạn tại Đan Điền, chỉ cần nói một từ sẽ bị nội thương. Lê Quý Ly thấy uy lực của chưởng ban này quá ư ghê gớm, ông ta sợ thủ hạ thất bại nên nhanh chóng trả lời:

- Họ là bốn người bảo vệ ta, người mặt đen tên Quý Ảnh, người dong dong cao cầm kiếm mặc áo xanh tên Lục Quái, người cầm đao tên Ma Đao và người còn lại tên Kiếm Tà.

- Lão già, tiếp chiêu!

Bọn chúng chỉ điều khí giây lát rồi phóng lên. Ma Đao, Kiếm Tà là song sát khét tiếng trên giang hồ, bất kỳ người nào nghe thấy cũng đều khiếp hãi. Không một ai biết đao pháp và kiếm pháp hai sát thủ này sử dụng tên gọi là gì, nguồn gốc ra sao, chỉ biết rằng rất ít kẻ thoát được sự truy sát của họ. Đao kiếm hai người họ bồi đắp hoàn chuyên cương nhu cho nhau một cách liên lạc, đao công thì kiếm thủ, đao thủ thì kiếm công, thật không dễ gì tìm ra chỗ sơ hở. Lục Quái là một nhân vật bí ẩn, Trần lão chưa bao giờ nghe ai nhắc tới y, có lẽ là một cao thủ ẩn dật trên giang hồ được Quý Ly mời ra trợ giúp. Thanh kiếm trong tay hắn là thanh liễu kiếm, mềm dẻo mà rất sắc bén, kiếm pháp thì nhanh như chớp lẩn hiểm độc, khi thì đâm ở trên, lúc lại chém ở dưới, biến ảo đa đoan, linh động vạn trạng, chẳng biết đâu mà lường. Mà Quý Ảnh cũng là kẻ đáng gờm, y sử dụng tay không, chưởng pháp của y coi bộ chất phác vụng về nhưng thực ra lại rất tinh xảo. Chưởng nào chưởng này phát ra đầy mãnh liệt, uy lực đủ làm tan bìa vỡ đá, hơn nữa khinh công cực nhanh, thoát ần thoát hiện, mang cái tên Quý Ảnh quả chẳng ngoa chút nào. Quý Ly thấy qua mười chiêu, tình thế trận đấu dần trở nên cân bằng, bóng đao ảnh kiếm loang loáng bao phủ bốn hướng tám hướng, uy hiếp an nguy Trần Thị Kiến, nhất thời vui mừng nói:

- Ha ha ha! Thị Kiến, ông phải cẩn thận đấy nhé, họ đều xuất phát từ những nơi có tiếng trên giang hồ.

Trần lão vừa điểm tĩnh múa chuông đối phó vừa mở miệng đáp lời:

- Hừ! Lão đây tất nhiên là biết, ông không cần phải giới thiệu.

Ông trong khi giao đấu mà vẫn nói ung dung như chẳng có gì khiến cho toàn trường kinh hãi. Bốn gã sát thủ thấy ông không có vẻ gì là đã hao tổn nhiều công lực vì việc làm phép, tinh thần bắt đầu có sự dao động. Cao thủ trong thiên hạ có thể đấu một lúc cả bốn gã hợp sức đã hiếm hoi như mò kim đáy bể, hơn nữa lại còn có thể mở miệng trong khi đánh lại càng không thấy. Nhất thời chúng lại càng thêm thận trọng, tấn công càng thêm kín kẽ. Trần lão tiếp tục nói:

- Kiếm pháp này chính là Thiên Linh Kiếm Pháp của Bạch Vân đạo nhân.

Ông lựa lúc lười thanh liễu kiếm cách ngực mình hai tấc, bèn búng ngón tay trở một cái, trúng ngay thân kiếm, chính là tuyệt kỹ Càn Khôn Chỉ mà Phùng Sĩ Chu đã sử dụng trên chùa Vân Yên, khi ấy đại sư Viên Ngộ đã phá nó nên chưa thấy uy lực thực sự. Giờ Thì Kiến thi triển ra, chỉ lực mạnh kinh người. Hồ khẩu Lục Quái vô cùng đau đớn, toạc da bật cả máu. Vậy mà kiếm chỉ bị gấp cong xuống rồi bật lên lại chứ không bị gãy đôi, đúng là một thanh bảo kiếm khó gặp. Y vẫn cố gắng cầm chắc thanh kiếm trên tay, đâm tới trước. Trần lão bước chéo lên một bước né đi, miệng nói tiếp:

- Còn đây là Đà Ngưu Chuông của vùng núi Băng, Kiếm Tà và Ma Dao thì khỏi phải nói, tiếng xau vang khắp thiên hạ.

Ông nghiêng sang trái né kiếm, đồng thời tay trái phất ra nghênh tiếp Quý Ánh, kẻ đó gấp cánh tay kéo luôn chuông của y vòng sang phải đánh tới Ma Dao. Kinh lực của hai luồng chuông hợp vào mạnh mẽ vô cùng, khiến cho thanh đao lệch hướng chém sang Kiếm Tà. Kiếm Tà giật mình hoảng sợ, vội thu kiếm về đỡ. Đao kiếm đụng nhau vang lên âm thanh chói chói. Chuông lực của Trần lão đang từ dương cương chuyển ngay thành âm nhu một cách cực kỳ xảo diệu, chỉ hai chiêu đã hóa giải hết hiểm nguy.

Vừa đây ba tên đi thi kiếm của Lục Quái lại đâm tới, tay phải Phùng lão dùng kinh lực gạt đi đồng thời các ngón tay phải co lại thành chỉ, đâm thẳng tới cổ họng kẻ địch, kinh khí rít lên veo veo giữa không trung. Càn Khôn Chỉ chẳng những bao gồm mỗi thế “búng” mà còn các thế “kẹp, đâm, v.v...” rất lợi hại. Lục Quái thấy nguy cơ vội nhún người một cái lùi ra sau hơn trượng. Trần lão tiếp tục lao đến, dường như muốn hạ gục y trước. Chỉ lại biến sang chuông, phóng vù đến bụng đối phương buộc y dùng tay chặn lại, cùng lúc đó lão đánh tiếp chuông còn lại đến Bách Hội của y. Lục Quái vội vàng dùng liễu kiếm đâm vào bàn tay ông khiến ông phải thu chuông. Sau đó y lập tức lộn một vòng dùng kiếm từ dưới đâm lên nách ông, chiêu số cực kỳ tinh diệu. Thiên Linh Kiếm Pháp vốn là như thế, không hoa mỹ, đều là những chiêu ngắn gọn, dứt khoát mà độc địa, đã xuất ra là phải thấy máu.

Nói thì chậm vậy thôi chứ tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, khi ba gã Kiếm Tà, Ma Dao và Quý Ánh chưa kịp phản công do áp lực luồng kinh lực trước thì Trần lão và Lục Quái đã trao đổi qua lại sáu bảy chiêu rồi. Quý Ánh giậm mạnh chân xuống làm lớp gạch nền dưới đất vỡ ra từng mảng lớn, rồi vận kinh phóng quyền nhắm vào huyệt Thần Đạo ở sau lưng ông. Còn Kiếm Tà và Ma Dao cũng tung mình nhảy tới chia ra trái phải tấn công. Trận đấu càng lúc càng trở nên ác liệt.

- Hôm nay lão già ta đây phải trừ hết Tà Ma Quý Quái cho thiên hạ được thái bình.

Bỗng nhiên Trần lão hét một tiếng, hai cánh tay vạch thành một vòng tròn, sau đó đánh dạt sang hai bên. Kinh phong tỏa ra rất rộng. Mọi vật trong phạm vi ba trượng đều tung bay tứ tán, những hòn đá lớn bị chuông lực đánh vỡ vụn, thế khó lòng đương cự nổi. Lúc nguy cấp, bốn gã đâu có thì giờ nghĩ cách hóa giải, vội vàng tung liền mấy chuông bảo vệ thân mình, chẳng qua, chỉ mỗi chống đỡ thôi cũng đủ khiến cánh tay tê nhức, tựa hồ như muốn gãy xương. Trong lòng kinh hãi, bốn gã không ai bảo ai, cùng nhún chân nhảy về sau hai trượng, chân chạm đất rồi, phải lật dật lùi thêm bốn năm bước nữa mới đứng vững. Quý Ánh hít sâu một hơi chân khí, rồi mở miệng hỏi, trong giọng nói ẩn chứa sự ngạc nhiên:

- Không thể nào, theo ta được biết, Tam Giáo Hậu Thiên Tâm Kinh có tám tầng, mà chân khí của ông không hề giống tầng thứ tám chút nào, sao lại kỳ lạ như vậy?

Trần lão gạt đầu tán thưởng:

- Xem ra ngươi cũng có chút hiểu biết, đích thực Tam Giáo Hậu Thiên Tâm Kinh vốn dĩ chỉ có tám tầng, nhưng suốt mấy chục năm qua, ta thường xuyên tu tập nên đã ngộ ra được một cảnh giới mới. Hừ, hôm nay nếu không phải hao tổn nhiều chân khí uy lực của nó còn mạnh hơn thế này nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 10: Thần Công Kim Thân

- Lão già ông khoát lác quá đấy!

Lục Quái quát lớn, bỗng nhiên y chuyển thanh kiếm sang tay trái, kiếm pháp bất ngờ trở nên lợi hại hơn rất nhiều, mạnh mẽ, dồn dập như bão táp mưa sa, thực tế thì y thuận tay trái, dùng kiếm bằng tay phải chỉ là che mắt người khác, khi gặp tuyệt đỉnh cao thủ mới để lộ ra. Ba kẻ còn lại tấn công theo, võ công cũng hoàn toàn khác trước, Quý Ánh ngoài chuông pháp ra, không ngờ gã còn dùng đến cước pháp. Cước pháp của gã nhanh như ánh chớp, kinh lực hùng hồn, thậm chí phát ra kinh phong sắc bén như đao, lợi hại chả kém gì chuông, hóa ra từ này giờ tất cả bọn chúng đều giấu nghề, bây giờ mới

thật sự ra tay.

Trong nháy mắt hai bên qua lại hơn mấy chục chiêu nữa. Những trận giao đấu bình thường thường chỉ diễn ra trong vòng không đầy nửa khắc, chỉ gói gọn trong vài chiêu đã có thể phân thắng bại, còn những bậc cao thủ võ học uyên thâm khi thi đấu thì có thể hơn nửa canh giờ, nhưng tuyệt đối không có chuyện đánh nhau ròng rã mấy ngày đêm.

Thời gian giao đấu giữa năm người đã trôi qua khoảng chừng hai khắc. Bốn gã sát thủ vây chặt xung quanh Trần lão, nghĩ rằng ông tuổi đã cao, dù công lực thâm hậu đến mấy cũng không thể cầm cự lâu dài. Ngờ đâu ông là kỳ nhân trong thiên hạ, tuy đã ngót nghét hơn trăm tuổi nhưng tinh lực vẫn dồi dào, nội kinh vẫn như sóng biển, liên miên bất tuyệt, hết đợt này đến đợt khác, ào ào tấn công cả bốn người.

Kinh công của Quý Ảnh chẳng khác gì ma mị, vọt cái sau lưng, vọt cái trước mặt, bất ngờ hấn tung liên tiếp năm cước đá đến ngực Trần lão, cước nào cước nấy đều nhằm vào huyệt Cưu Vĩ. Chiêu này đúng là quá độc địa, khi đánh trúng huyệt này, thì kinh lực đập vào mạch máu tại vách bụng, gan, mật, chấn động tim, động máu, gây tử vong. Trần lão dĩ nhiên phóng chưởng chống đỡ. Hai luồng kinh lực đụng nhau đánh sầm một tiếng. Quý Ảnh loạng choạng, lùi lại năm sáu bước, bên kia, Trần lão vẫn đứng yên tại chỗ nhưng thân hình khẽ rung động, cổ tay tê dại. Ông giật mình, bụng bảo dạ: "Ái chà, bọn chúng cũng ghê gớm thật, có lẽ mình phải sử dụng đến nó rồi", một thoáng suy nghĩ khiến chiêu thức của ông chậm lại.

- Để xem chương ông mạnh hay đao ta cứng.

Với cao thủ, chỉ một tích tắc thôi cũng đủ làm nên chuyện, Ma Đao thét lớn, chớp thời cơ, bỏ một đao nhanh như cắt vồ mồi xuống đầu ông, đao khí tỏa ra lạnh toát. Trần lão hơi chần chừ tựa như đang bị ảnh hưởng bởi cước khi nãy, không thể né kịp, rồi ông làm một hành động bất ngờ - giơ bàn tay lên chặn một đao này của y, đồng thời bên kia Kiếm Tà chém xuống vai ông. Cả hai mỉm cười, chắc hẳn lần này thế nào ông ta cũng trọng thương, ngờ đâu chỉ nghe vang lên âm thanh chát chúa như tiếng kim loại va chạm vào nhau. Hai gã đồng thanh hô lớn:

- Cái gì? Tại sao bàn tay của ông ta không hề hấn gì?

Y biết đao đang cầm trong tay là một thanh đao rất sắc bén, công thêm công lực thâm hậu của y, nó có thể chém sắt như chém bùn, chẳng dè, Trần lão dùng bàn tay chặn lại một cách rất đơn giản, nhưng máu không những không đổ mà đao còn bị dội lại khiến cổ tay y ngăm ngăm đau. Trần lão cười to, quát:

- Để các ngươi thưởng thức thần công lợi hại nhất của ta.

Ông gầm một tiếng, vận công lực đến tột cùng, hai mắt sáng rực. Áo trên người căng phồng rồi nổ tung thành từng mảnh, hất văng đao kiếm trên người ra. Ma Đao và Kiếm Tà đứng ở gần nhất, cảm giác ngực nặng nề, hơi thở như nghẹn lại, bèn lộn một vòng trên không thoát ra, rồi giờ binh khí lên đề phòng ông tấn công, còn Lục Quái, Quý Anh đứng sững người vì khiếp hãi. Võ công Trần lão vượt rất xa những gì họ tưởng tượng. Lê Quý Ly chứng kiến cảnh trước mắt, trong lòng chấn động, miệng lắp bắp:

- Đây... đây là thần công gì? Sao... sao nó lại đáng sợ như vậy?

- Nó gọi là thần công Kim Thân.

Trần lão đáp lại hờ hững. Áo bị nội lực chấn rách, để lộ ra da thịt đỏ au như đồng thau. Ông tuổi đã rất cao nhưng thân thể vẫn còn rắn chắc, tráng kiện như thanh niên. "Đây là Tam Giáo Kim Thân Công đã thất truyền hơn hai trăm năm, không ngờ lão già này lại luyện được." Quý Ảnh miệng lắp bắp, trong lòng bốn gã sợ hãi, có hơi chùn tay. Lê Quý Ly nghĩ kế trấn an nhân tâm:

- Trên đời này làm gì có chuyện kim thân bất hoại chứ, ông ta dọa các người đấy thôi, nếu các người sợ hãi không tấn công ông ta thì sẽ bị ông ta giết thôi.

Bốn gã sát thủ thấy lời của ông ta rất có lý, chúng hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, rồi phóng tới tiếp tục tấn công. Bên này, Trần lão nhờ có Kim Thân, kết hợp chương pháp biến ảo khôn lường, càng thêm áp đảo, hết Lục Quái tới Quý Ảnh dính đòn, kiếm và đao lại càng vô tác dụng. Ông xoay cổ tay hất sang phải, tuy là nhu kinh nhưng lực kỳ thâm hậu, làm ba gã loạng choạng suýt ngã ngửa, kể đó, ông bẻ hông, khuỷu chân, hạ thấp tấn, tung quyền nhắm đến Quý Ảnh, tốc độ khiếp người, quyền kinh phủ lên bốn phương tám hướng.

- Hự!

Quý Ảnh nhìn mà hoa mắt, tức thì trúng liền sáu quyền của ông vào người, miệng học ra ngụm máu lớn. Y bị chương lực đẩy bay vào bức tường phía sau lưng đánh bình, chưa hết, hậu kinh còn rất dài, truyền từ người gã sang bức tường khiến cho nó xuất hiện những đường nứt nẻ. Trần lão không đợi y kịp hồi khí, lập tức áp sát, hai tay phóng ra cùng một lúc. Quý Ảnh xông pha giang hồ nhiều năm, vô số lần rơi vào hiểm cảnh, tâm trí vững vàng. Y lâm nguy không loạn, người gấp xuống lộn mào một vòng dưới đất ra bên ngoài tránh khỏi. Bỗng nhiên nghe rầm một tiếng, bức tường đá vỡ toang khi chương của Trần lão đập mạnh lên nó, cát bụi bay mù mịt. Quý Ảnh sau khi thoát rồi thì phản kích đến kheo chân đối phương, ba gã kia cũng phụ hấn giáp công.

Thời gian qua chừng nửa khắc nữa, Trần lão cảm thấy tắc nghẽn khí ở các huyệt Mệnh Môn, Quan Nguyên; tại Đan Điền có cảm giác tung tức, giống như nước bị ứ đọng. Kiếm Tà chém trúng đầu vai ông, tuy không rách da nhưng chỗ đó bỗng nhiên đau nhói. Ông giật mình lo lắng: "Không xong rồi, chân lực tiêu hao quá độ, thần công Kim Thân không thể chịu nổi áp lực lâu hơn được nữa." Một tích tắc ông lơ đãng làm Quý Ảnh có cơ hội, song thủ hấn cùng tổng ra, hai luồng kinh lực cuộn xoáy vào nhau ào ạt ập đến, xuyên thẳng huyệt Đan Trung. Xương ức Trần lão chấn động mạnh, nội khí bỗng tản mát, đồng thời khi đó, Lục Quái đâm kiếm ngay eo hông của ông...

"Hông bết, Kim Thân bị thùng chân khí rồi." Trong lòng ông kinh hãi.

- Ha ha ha, các người thấy rồi đấy, ông ta chỉ là người thường, mạnh mấy cũng đến giới hạn thôi.

Lê Quý Ly tinh mắt, phát hiện eo hông Trần lão có vết máu đỏ tươi, cười vang đắc ý. Bốn gã nọ càng hưng phấn, tấn công như cuồng phong bạo vũ. Quý Anh đá vùn vụt liên hồi chực cước nhằm vào đầu, cổ họng, ngực, bụng ông. Kinh lực hùng hồn, bao trùm phạm vi ngoài hai trượng. Hai tay Trần lão phóng vù ra nhanh như chớp, chớp hai chân Quý Anh, Ma Dao không đề lờ nhip, hấn bỏ một đao như sấm sét. Một đường rách tươm máu sâu chừng ba li kéo từ bả vai xuống tận hông.

- Hự!

Trần lão nghiêng rặng chịu đau, kinh lực trên cánh tay ủa ra như thủy triều. Quý Anh hét thảm, hai chân của y đã bị phé bỏ. Ba kẻ kia thấy mà kinh sợ, Trần lão vụt chân tiếp một cước đá văng y đi bay xa hơn trượng, nằm đó không rõ sống chết. Kiếm Tà sử ra chiêu thức lợi hại nhất, Vô Ảnh Vô Tung lưỡi kiếm gần như biến mất, chỉ loé lên tia sáng trắng lóa. Lưỡi kiếm xuyên thẳng qua vai ông, thiếu chút thủng tim. Ông mặc kệ, bàn tay phải xiết chặt kiếm, chường trái đẩy ra, trúng ngay đầu Kiếm Tà. Sợ y nát bấy ngay tức thì, người gục xuống như đồng bùn nhão, chết không kịp kêu một tiếng.

Trần lão nhanh chóng rút thanh kiếm và điểm mấy huyết trọng yếu để cầm máu. Ma Dao rống lên đầy bi thương, y vùng đao phạt ngang chém dọc điên cuồng. Lục Quái chứng kiến thảm cảnh của Quý Anh và Kiếm Tà, hiểu được nếu Ma Dao chết thì y cũng chẳng tốt hơn, bèn cùng Ma Dao hợp công. Việc mất đi hai cao thủ vốn dĩ đã là tổn thất rất lớn, giờ Ma Dao gập quạ mất khôn, thế công càng thêm rời rạc, để lộ vô số sơ hở.

- Chết đi!

Ma Dao bỏ đao từ trên xuống, uy lực kinh khiếp, chẳng khác gì ma thần giáng thế. Trần lão nhảy lùi lại hơn trượng nhưng đao pháp vẫn bám sát theo như hình với bóng. Ông khép hai cánh tay kẹp lấy thanh đao, Ma Dao muốn rút ra nhưng không được. Ông quát:

- Nếu ngươi muốn chết thì ta tiễn ngươi đi cùng Kiếm Tà cho có bạn.

Hai tay ông hất bay thanh đao rồi phóng chưởng trúng ngay ngực và bụng gã. Ma Dao chỉ kịp phát ra tiếng “ọc”, hộc máu, lục phủ ngũ tạng tan nát mà chết, miệng ông khẽ cười. “Oc!” Ấy thế mà tiếp sau đó đến lượt ông thổ huyết, hoá ra Quý Anh chưa “thăng”, nãy giờ gã im lặng nằm nguyên chỗ chờ thời, chọn đúng thời điểm dốc toàn bộ công lực cuối cùng, tung chưởng mạnh như sấm sét khiến đối phương trọng thương.

- Khốn kiếp!

Trần lão lớn tiếng mắng, vỗ bàn tay lên Thiên Linh Cái của kẻ địch, giờ thêm Quý Anh chịu chung số phận với Kiếm Tà, Ma Dao, chỉ còn mỗi mình Lục Quái, ông thở hồng hộc, đứng nhìn y đánh cú chốt. Đột nhiên lưng ông đau nhói. "Ồ đây còn có cao thủ nào khác nữa sao?" Ông hoảng hốt quay đầu lại, tức thì trợn tròn hai mắt, miệng lắp bắp:

- Quý Ly... ông... sao...

Lời chưa dứt thì Quý Ly đánh liên tiếp bốn năm quyền nữa, tất cả đều là cương quyền. Mà đồng thời kiếm của Lục Quái từ phía sau xuyên thủng ngực ông, kiếm ngập tận nửa lưỡi. Thân hình Trần lão từ từ đổ xuống đất, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm Lê Quý Ly, vẻ không thể tin được. Ông nói trong hơi thở đứt quãng:

- Ông biết võ công... sao có... thể chứ!

Quý Ly lạnh lùng đáp:

- Ta đâu nói ta không biết, ta tư chất võ học bình thường, luyện võ suốt mấy chục năm chỉ thành được Linh Xà Thương và Lôi Âm quyền của Lê gia.

Rồi ông nhìn sang ba hộ pháp đã chết của mình, chép miệng than:

- Ôi, giả như Nguyên Trùng có mặt tại kinh thành, cùng đi theo ta thì... đâu phải hi sinh ba đại cao thủ như vậy.

Trần lão ho liên ba tiếng, nói với Quý Ly trong hơi thở nặng nhọc:

- Xem ra xoay trở ý trời là lấy trúng chọi đá, khụ khụ... Quý Ly, ta biết ta chẳng thể ngăn cản ông cướp ngôi nhà Trần... nên ta khuyên ông một câu, hãy học bậc tiền bối, như Thủ Độ ấy, nhường cho con hay cháu chứ đừng tự mình lên ngôi, nếu không ông sẽ phải trả giá rất lớn.

Có lẽ Thi Kiến đã nhận ra bản thân không thể chống lại thiên mệnh, nên trước giờ phút sinh tử, ông vẫn muốn làm thế nào để cuộc đảo chính có thể đỡ làm lòng dân phẫn hận...

Quý Ly đáp:

- Hừ! Nhiều chuyện, ta tự biết làm thế nào!

Lục Quái hồi thúc:

- Chúa công, đừng nhiều lời với ông ta làm gì, cứ giết đi là xong.

Quý Ly do dự giây lát rồi mới nói:

- Hừm, được, người làm đi.

Gã thuộc hạ gật đầu vâng lệnh:

- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trần Thì Kiến Về Trời

- Sư đệ, đệ đang ở đâu?

Lục Quái đang định rút kiếm kết liễu Thì Kiến, bên tai chợt nghe tiếng gọi của ai đó từ không trung truyền đến. Lê Quý Ly tái mặt hoảng hốt:

- Nguy rồi, sư huynh của Trần Thì Kiến là Phùng Sĩ Chu đã đến, võ công lão chẳng kém gì ông ta đâu, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

Nói rồi lão ta tức tốc bỏ đi.

"Phùng Sĩ Chu còn sống ư?" Lục Quái dù bán tin bán nghi nhưng chủ nhân gã hiếm khi sợ hãi như vậy nên vẫn theo ông ta bỏ chạy.

Phùng lão vừa tới nơi thì trận giao đấu đã kết thúc rồi, chỉ còn thấy tường cửa tan nát, thi thể của ba thủ hạ Quý Ly nằm giữa vũng máu trên sân mà không thấy Trần lão ở đâu. Ông càng thêm lo lắng, ông gọi lớn:

- Sư đệ, đệ đang ở đâu?

Ông gọi hai ba lần mới nghe có tiếng đáp lại:

- Sư huynh... đệ ở đây.

Phùng lão lắng tai, quay đầu theo hướng của giọng nói đó thì phát hiện Trần lão nằm sau một cột nhà màu đỏ, sắc mặt tái nhợt, vết cắt trên bả vai đang chảy máu không ngừng. Phùng lão vội vàng lao đến, lo lắng hỏi:

- Sư đệ, đệ bị sao thế này?

Trần lão thì thào:

- Sư huynh... huynh đến rồi, hay quá.

- Đệ đừng nói nữa, đệ ta chữa thương cho đệ trước đã.

Phùng lão dựng người Trần lão ngồi dậy, và đặt bàn tay sau lưng rồi vận công truyền nội lực vào người ông ấy. Trần lão nói khẽ:

- Sư huynh... đừng hao tổn công lực nữa... Vô ích thôi! Đệ tự biết bản thân đã trọng thương... khó lòng mà qua khỏi...

Phùng lão lắc đầu:

- Không, đệ sẽ không sao đâu, huynh không để chuyện gì xảy ra với đệ.

Thì Kiến nở nụ cười khổ, nói:

- Sư huynh đâu cần phải dối mình dối người như vậy.... Huynh biết rõ đệ đã hết đường cứu chữa rồi...

- Huynh... Huynh đã nhiều lần cảnh cáo đệ không thể thoát khỏi mệnh trời! Có sao đệ lại không nghe lời ta? Để bây giờ... đúng là tức chết ta mà!

Phùng lão vẫn không cam lòng, liên tục truyền chân khí. Trần lão nắm chặt tay ông, cố gắng hít sâu gượng nói:

- Đệ biết chứ.... Nhưng trong lòng đệ vẫn luôn tâm niệm một điều.... nhất định phải làm những việc mình có thể... Cho dù có chết, lương tâm cũng không còn ray rứt..

Phùng lão tức giận đến nghiến răng nghiến lợi hỏi:

- Đệ... đệ thật là... Rốt cuộc là kẻ nào đã khiến cho đệ ra nông nổi này?

- Là ai bây giờ đâu còn quan trọng nữa.

Hai mắt Sĩ Chu đỏ bừng, tỏa ra sát khí nồng đậm, ông nói rít qua kẽ răng:

- Sao lại không, đệ không trả lời huynh cũng biết. Kẻ có đủ khả năng triệu tập bốn đại cao thủ đó hiện nay duy nhất chỉ có Lê Quý Ly chứ đâu còn ai khác nữa. Sư đệ, huynh sẽ giết hắn để...

Trần lão ngắt lời:

- Sư huynh, huynh đừng bao giờ nhắc hai từ báo thù. ... Từ nay, duy nhất chỉ có mỗi mình Quý Ly có thể giữ vững được triều đình. .... Coi như đệ cầu xin huynh. .... Đừng khiến mọi chuyện tới mức không thể cứu vãn được...

- Nhưng mà...

- Sư huynh đừng nhưng nhị gì cả!

Ông nhất quyết không để cho sư huynh mình báo thù, ông còn nhiều việc muốn nhờ Phùng lão làm:

- Huynh. ... Nghe đệ nói mấy câu được không?

Phùng Sĩ Chu gật đầu:

- Được... ta nghe đây...

- Sư huynh. ... Huynh vào trong nhà lấy chiếc hộp sắt đệ giấu trong cái cột bên trái, có khắc chữ ấy... Nhanh lên!

- Được, ta đi ngay!

Nghe những lời trấn trối của Trần lão làm Phùng lão đau đớn vô cùng, ông cố kìm nén lao vào phủ. Ông đánh gãy cái cột đó, lôi hộp ra và mang ra chỗ Trần lão. Trần lão ấn vào nút ở trên mặt hộp, tức thì nắp bật lên, để lộ ra một quyển sách bìa xanh, và có ghi mấy chữ, Phùng lão nhìn thấy thì rất kinh ngạc:

- Hậu Thiên tâm pháp, sư đệ, đệ định làm gì vậy?

Trần lão gượng sức nhắc tay lên để mở quyển sách đến những trang cuối cùng, ông chỉ vào dòng chữ đầu tiên ghi trên trang, Sĩ Chu nhìn theo ngón tay ông chỉ tức thì há hốc miệng, lắp bắp:

- Tam Giáo Kim Thân Công? Sư đệ, sao đệ tìm được cái này?

Thì Kiến khẽ nở nụ cười:

- Hai mươi năm trước đệ xuôi nam đã tìm thấy nó, mấy lần muốn gọi sư huynh về mà không biết tin tức của sư huynh, giờ đã đủ ba môn thần công rồi, hay lắm, hay lắm.

Vừa cười một cái là ông lên con ho sù sụ, máu lại bắt đầu chảy, Phùng lão điểm mấy điểm cầm máu, định bảo ông đừng tiếp tục thì ông lại nói nữa:

- Huynh đừng cản đệ, đệ còn việc muốn nhờ sư huynh làm giúp.

- Đệ nói đi!

- Hai mươi năm trước, đệ xuôi nam và tìm được Kim Thân Công, vô tình làm quen được tri phủ Hóa Châu là Đặng Tất, đệ lưu lại đó vài tháng mới về lại kinh thành, đệ và ông ta nói chuyện rất tâm đắc... khụ khụ...

- Sư đệ... đệ đừng nói nữa.

Trần lão lên con ho làm lời nói đứt quãng. Phùng lão tăng thêm kinh lực nhưng không thể giúp gì được. Trần lão đẩy tay ông ra, tiếp tục:

- Cách đây sáu năm đệ quay lại đó thì phát hiện con trai ông ta là Đặng Dung có tư chất thông minh hơn người, đệ mến tài nên đã tặng bộ Lôi Long Đạo Pháp và nội công nhập môn của chúng ta làm quà.

- Vậy cuốn Hậu Thiên Tâm Pháp này là...

- Đúng vậy, cuốn sách này là tâm huyết một đời của đệ, huynh hãy thay đệ đưa nó cho thằng bé, thay đệ chỉ bảo cho nó... Xin huynh hãy đồng ý với đệ!

Phùng lão không do dự mà gật đầu ngay:

- Được, ta đồng ý với đệ.

Trần lão thò vào trong áo cầm ra miếng ngọc bội màu đỏ, đặt vào lòng bàn tay Phùng lão:

- Một điều cuối cùng, chiếc ngọc bội của sư phụ giờ đệ giao lại cho sư huynh để bảo tồn, sư huynh hãy nhận đi.

- Cái này... cái này... được rồi, ta nhận nó.

Trần lão nở nụ cười mãn nguyện nói:

- Đa tạ sư huynh, vậy là đệ có thể yên tâm nhắm mắt.

Rồi ông gục xuống, tắt thở. Cảnh trước mắt diễn tiến quá bất ngờ, Phùng lão chưa kịp phản ứng thì sư đệ của ông đã đi mất. Quá đau đớn, ông hét lớn, tay phải vung sang ngang đánh một chưởng, tảng đá lớn ở ngoài nằm trượng nát bấy dưới kinh lực mạnh phi thường. Phùng lão quỵ xuống, thần thờ quỳ bên thi thể sư đệ... Rất lâu sau ông vẫn không thể cất lên tiếng khóc...

Ánh trăng âm ỉm chiếu xuống khoảng sân rộng lớn. Chiếu lên bả vai cứng ngắc của người đang đau đớn, quỳ gối trên mặt đất. Bóng lưng kéo ra thật dài... Cảm giác vô cùng cô đơn cùng thê lương. Đột nhiên, Phùng lão mở to hai mắt, trong mắt đục ngầu, phát ra sát khí khiến người ta phải khiếp sợ! Ông quyết định tới phủ Lê Quý Ly báo thù!

Trong chốc lát, phủ Lê Quý Ly đã hiện ra trong tầm mắt Phùng lão. Ông đáp nhẹ nhàng xuống mái nhà chính, ông phát hiện trong phòng có một người đang vận công, nhìn kỹ hơn thì nhận ra đó là Lục Quái. Y đã bị sư đệ ông đánh trọng thương, giờ y đang vận công chữa trị, và Quý Ly đang ở bên cạnh y, đây là cơ hội rất tốt để trả thù mà không một ai hay biết. Ông vận khí định phóng xuống đánh một chưởng thì ngoài cửa vang lên tiếng động, sau đó là Lê Nguyên Trùng bước vào, gương mặt vuông vắn, sắc cạnh, hai mắt sáng quắc, thân hình cao lớn hùng dũng. Qua quan sát đáng đi, tư thế của chàng ta, ông biết đây là đại cao thủ nên thu kinh lại chờ diễn biến tiếp theo. Lê Quý Ly thấy con trai trở về thì lộ vẻ vui mừng, ông ta nói:

- Nguyên Trùng, con về rồi thì hay quá!

Nguyên Trùng chưa hay đã xảy ra việc gì nên hỏi:

- Dạ thưa cha, con về, không biết cha gọi con về gấp có việc gì không?

Quý Ly chỉ vào Lục Quái đang ngồi trị thương nói:

- Con nhìn xem, Lục Quái đang bị trọng thương nên ta mới phải báo con đây.

Nguyên Trùng ngạc nhiên khi thấy sắc mặt tái nhợt của thuộc hạ cha chàng, chàng sốt sáng hỏi:

- Làm sao mà hắn bị trọng thương đến mức ấy vậy ạ?

- Vì làm nhiệm vụ của cha giao cho mà hắn bị đối phương đánh trọng thương.

- Thế còn ba người hộ pháp kia của cha đâu ạ?

Quý Ly thờ dãi đáp:

- Ba người kia đều đã mất mạng dưới chưởng của người đó rồi... Ôi! Nếu lúc đó có con thì có lẽ đã không phải mất bất kỳ ai, cũng may ông ta đã chết.

Chàng nghe mà kinh hãi, chàng biết rõ thực lực của họ, chàng tự hỏi vị cao nhân khiến cha chàng phải tổn thất lực lượng một cách trầm trọng là ai, và chàng rất muốn đến gặp một lần, bèn nói:

- Người đó là ai mà khiến cha phải làm vậy ạ?

- Một đại cao thủ họ Trần, thật lòng cha không muốn hại ông ấy, chỉ do ông ấy cản đường cha mà thôi.

“Họ Trần? Không lẽ là người trong hoàng tộc? Trong hoàng tộc vẫn còn người có công lực cao thâm đến nhường vậy ư? Sao chưa bao giờ nghe nói qua?” Nguyên Trùng tự hỏi, trong lòng thầm phán đoán hết một lượt nhưng không hề thấy ai đủ khả năng. Thấy cha có vẻ không muốn nhắc đến danh tính đối phương, chàng cũng không tiện hỏi nhiều. Lúc này Phùng Sĩ Chu ở trên mái nhà, nghe Quý Ly nhắc tới sư đệ ông thì lửa giận lại bùng cháy, kinh lực cuộn cuộn dồn tới bàn tay, ông thật sự muốn một chưởng nghiền nát lão ta ngay lập tức!

Ngay lúc lửa giận dường như sắp thiêu đốt lí trí của ông, từng lời trấn trối của Trần Thị Kiến bỗng vang lên bên tai: “Sư huynh, huynh đừng bao giờ nhắc hai từ báo thù. Từ nay, duy nhất chỉ có mỗi mình Quý Ly có thể giữ vững được triều đình... Đệ cầu xin huynh đừng khiến mọi chuyện tới mức không thể cứu vãn được...”

“Chỉ mình Quý Ly...” Phùng lão vô thức nhắc lại lời nói vang lên trong tiềm thức..

Kinh khí trên tay một lần nữa thu về. Trần lão yên lặng quan sát đánh giá căn phòng bên dưới. Mà hơn nữa, trong căn phòng đó hiện giờ còn có một đại cao thủ là Lê Nguyên Trùng, Phùng lão thầm thở ra một hơi, lúc này nếu lời của sư đệ lúc lâm chung không kịp thời cảnh tỉnh ông, chỉ e hiện giờ đã thành

cực diện khó cứu vãn. Không phải ông e ngại mình thất bại, ông chỉ lo vụ việc ầm ỹ rồi rồi, ai sẽ đứng ra chủ trì đại cuộc? Triều đình sự đệ ông đã không tiếc cả tính mạng để bảo vệ kia sẽ ra sao? Nhưng còn cái chết của sự đệ ông thì sao? Chẳng lẽ cứ như vậy? Đột nhiên một tiếng nói vang lên cắt đứt dòng suy tư của Phùng lão:

- Anh cả, anh về rồi à?

Một người đàn ông từ phòng bên cạnh đi sang, dáng vẻ thư sinh hơn Nguyễn Trùng, Nguyễn Trùng gật đầu đáp:

- Hán Thương đây hả? Anh cũng mới về đây thôi.

Ánh mắt Phùng lão di chuyển về phía người mới xuất hiện. Hóa ra là Lê Hán Thương, con trai thứ hai của Quý Ly. Phùng lão lần đầu tiên thấy chàng ta, vừa nhìn ông đã chấn động ngay tức thì!

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sơn Tặc

Phùng lão chịu tang của sự đệ đúng một trăm ngày. Ngày tiếp theo ông khởi hành, theo tâm nguyện của Trần Thị Kiến, Phùng lão tới Hóa Châu tìm hai cha con Đặng Tất.

Ngày nọ, ông dừng chân ở một quán ăn bên đường. Quán khá đông khách, trong lúc xoay đầu nhìn quanh để tìm bàn trống, ánh mắt ông chợt dừng lại ở một góc quán, nơi đó có một người đàn ông có dáng vẻ khá quen mắt. Ông quan sát bộ quần áo y mặc trên người thì đoán ra đây là một tướng quân, nhìn kỹ hơn thì giật mình nhận ra y chính là Từ Phong. Mới chỉ ba tháng ngắn ngủi, thật không ngờ Từ Phong lại thay đổi nhiều đến vậy, suýt nữa ông đã không nhận ra rồi. Bộ giáp trên người y bị nứt gãy vài chỗ, áo vải cũng rách rưới, thể thắm hết chỗ nói. Làn da vốn khá trắng trẻo thì nay lại đen sạm đi, có lẽ là do y "tắm nắng" ở Đại Việt lâu quá. Ông cảm thấy kỳ quái, nhủ thầm: "Đám lính đi theo y đâu rồi, sao y chỉ có một mình? Y đã tìm thấy giáp thân và kiếm thân hay chưa?" Vô số nghi vấn hiện lên làm ông rất tò mò. Suy nghĩ một chút, ông quyết định đi sang bàn của y lân la dò hỏi:

- Xin chào thiếu hiệp, lão có thể ngồi ở đây được không?

Từ Phong không tiện từ chối nên gật đầu:

- Được, mời ngồi.

- Cảm ơn thiếu hiệp.

Phùng Sĩ Chu ngồi xuống ghế, chăm chăm nhìn Từ Phong một hồi, ông đưa tay lên vuốt cằm, làm điệu bộ đang suy nghĩ gì đấy, bất chợt hô:

- Lão thấy thiếu hiệp rất quen, hình như đã gặp ở đâu thì phải?

Từ Phong đáp mà không ngẩng đầu lên:

- Ta chưa gặp qua ông bao giờ.

Phùng lão giả bộ lắc đầu:

- Không phải đâu, lão thấy quen lắm... ừm... A! Lão nhớ ra rồi, thiếu hiệp là Từ Phong!

Nghe ông nhắc tới tên mình, Từ Phong ngược mắt chối:

- Ông nhận nhầm người rồi, tôi không phải là Từ Phong.

Ông lão tiếp tục khẳng định:

- Không thể nhầm được! Cậu là Từ Phong, đệ tử của Dịch Cối.

Y tức tối, bỏ đĩa xuống, nhắc mặt ngoan cổ cãi lại:

- Tôi đã nói là ông nhầm người, sao ông lý lộn vậy hả? Ông đừng khiến tôi phải đuổi ông già ông đi đây!

Không hiểu vì có gì mà hắn không chịu nhận bản thân là Từ Phong. Phùng lão vẫn giữ nụ cười, chỉ tay vào thanh đao đặt trên bàn và nói:

- Lão tuy già nhưng chưa lần, tuyệt đối chẳng thể nhầm được. Thanh đao này này, lão biết cậu có được nó từ đâu. Nó thuộc về một trong thập cường

võ giả Hoành Phi Kinh, hẳn ta đã truyền cho cậu đao pháp và tặng luôn thanh đao này.

Y nghe mà giật mình, y không tự chủ được bật ra:

- Sao ông...

Biết mình vừa lỡ lời, y ngậm miệng lại ngay, sau đó trầm giọng xuống hỏi:

- Ông là ai?

Thấy đối phương bắt đầu sập bẫy của mình, ông cười cười đáp:

- Ta là Át Giáp, một người bạn của sư phụ cậu, ta biết cậu là đệ tử đời thứ ba của ông bạn ta.

- Sao ông biết được lai lịch của thanh đao này?

Y nói như vậy tức là gián tiếp thừa nhận mình là Từ Phong. Chuyện Hoành Phi Kinh nhận y làm đệ tử cũng như hẳn ta truyền cho y thanh đao hiếm có ai hay, chỉ có những người thân cận với y mới biết. Y đâu biết Phùng lão nhiều lần đi sứ sang nhà Minh đã thường xuyên hỏi thăm đủ thứ chuyện nên biết rất nhiều. Phùng lão trả lời:

- Sư phụ thiếu hiệp nói cho ta. Ông ta nói năm hai mươi tuổi thì Hoành Phi Kinh đã gặp cậu và giao đao lại cho cậu.

Suy nghĩ Từ Phong bắt đầu bị lung lạc, y thầm nghĩ rằng ông biết rõ cả năm nào thì có lẽ sư phụ đã nói cho ông thật, y bán tín bán nghi hỏi:

- Ta không tin, bạn bè sư phụ ta rất nhiều nhưng ta chưa thấy ông lần nào.

Phùng lão nhún nhún vai:

- Đây, như cậu đã nói đây, bạn bè của sư phụ cậu nhiều như vậy, không nhớ được lão là bình thường thôi. Hay thế này đi...

Rồi ông ghé đầu sát vào, nhỏ giọng thì thầm mấy câu gì đấy khiến cho sắc mặt của hẳn ta biến đổi hẳn, không rõ ông đã nói gì nhưng chỉ thấy hẳn ta chấp hai tay cung kính nói:

- Tiền bối đúng là bằng hữu của sư phụ văn bối thật rồi, vừa nãy văn bối quá đa nghi khiến cho tiền bối phải tức giận, văn bối xin được tạ lỗi.

Phùng lão xua xua tay đáp:

- Không sao, không sao, lão biết thiếu hiệp đang thừa mệnh đi tìm hai...

- Ấy!

Mấy lời đơn giản của ông lão như sét dội vào tai hẳn ta, không ngờ nhiệm vụ này ông lão cũng biết rõ, hẳn vội vàng ngăn không cho Phùng lão nói thêm nữa:

- Tiền bối, nơi này tai vách mạch rừng, xin tiền bối giữ bí mật cho ạ.

Phùng lão giật mình gật gù liên hồi:

- A phải phải, lão quên mất, xin lỗi thiếu hiệp. À, nhắc tới mới nhớ, theo như lão nhớ thì có rất nhiều quân lính đi theo thiếu hiệp cơ mà, sao lão không thấy họ đâu nữa cả?

Từ Phong thở dài:

- Họ chết hết cả rồi!

Ông kinh ngạc khi nghe y trả lời:

- A! Làm sao mà chết?

Y lại thấy ông nói tiếng Trung rất lưu loát thì lại càng tin tưởng ông là người nước y và bạn của sư phụ. Y đâu biết trong triều đình nhà Trần trước đây, ngoài “thiên tài học ngoại ngữ” Trần Nhật Duật thì ông là người thứ hai tinh thông ngôn ngữ và văn hóa người Hán. Y giờ đã bị ông thuyết phục hoàn toàn, nên y cứ trả lời đúng sự thật:

- Không dám giấu tiền bối, trên đường tìm hai món thần khí, toàn quân đã bị diệt, chỉ còn mình văn bối sống sót.

Phùng lão càng khiếp hãi, là ai gây ra việc này, cho dù có cấm hạm Minh triều đến mấy thì cũng không thể giết sứ giả, chiến tranh sắp nổi lên rồi. Ông nhất định phải làm cho rõ:

- Chuyện là như thế nào?

Từ Phong nhấp một ngụm rượu rồi kể lại cuộc hành trình, Phùng lão nghe qua cũng hiểu được đại khái nó như thế này.

Trong một tháng đầu tiên, Từ Phong cùng thuộc hạ xuôi về phương nam, khổ công tìm kiếm khắp nơi mà không có chút thu hoạch nào, phải xuyên qua rừng núi nhiều lần, chịu vất vả hút máu, còn trùng chui vào người cắn đến mức ngứa ngáy khắp mình mẩy. Đặc biệt có thằng lính chơi ngu nghịch dại, thèm mặt ong, ong gì không phá phá đúng tổ vò vè, cả đàn ủa ra khiến cả đám hoảng sợ phóng ngựa chạy như bị ma đuổi. Chưa hết, muỗi rừng còn thay nhau đốt làm hơn một nửa trong bọn chúng trúng sốt rét, cả Từ Phong cũng bị, thế là đám lính phải tìm cách chữa trị cho y. Cả đám chống chọi vất vả suốt hai mươi ngày trời mới thuyền giảm, nghỉ thêm hai ngày nữa y lại lên đường.

Hành trình gian khổ vẫn chưa hết, ba ngày trôi qua, chúng tới một khoảng rừng khá trống trải, sau khi trải qua đợt bạo bệnh, lại không có lương thực, đám lính đều đã mệt rũ rời, ai cũng muốn xin nghỉ chân tại đây nhưng thấy tướng quân có vẻ vẫn chưa muốn dừng nên chẳng tên nào dám mở miệng. Bản thân Từ Phong cũng đâu hơn gì, chẳng qua cố gắng che giấu điều đó vì không muốn mất thể diện, đang lúc cả bọn đang cố sức đi tiếp thì một tiếng quát vang động cả núi rừng vang đến:

- Đứng lại!

Tiếng quát lớn làm bầy ngựa của lính Ngô hoảng sợ, chúng bắt đầu hí lên rồi di chuyển hỗn loạn. Ban đầu Từ Phong cho rằng đó là tiếng của một gã thuộc hạ láo toét nào đó, y quay lại định xử lý tên vô lễ kia thì chợt khựng lại. Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một toán khoảng chừng mười lăm mười sáu người mặt mũi dữ dằn, tay cầm đao kiếm sáng choang, chúng tỏa ra chặn đường đi rất nhanh.

"Son tặc!" Vốn có sự tự tin vào võ công của bản thân và đám lính, Từ Phong không hề tỏ ra sợ hãi một chút nào, y liếc qua đám son tặc và nói với vẻ khinh thường:

- Các ngươi khôn hồn thì chạy đi, đừng để ta phải ra tay!

Một tên mặc quần áo thô sơ nghe giọng điệu tự tin khiếp người kia thì hơi hoảng sợ, vội chạy tới cạnh gã cầm đầu, nói nhỏ vào tai gã:

- Đại ca, có vẻ lần này chúng ta mai phục nhầm người rồi. Bọn chúng hình như là quân lính của triều đình. Võ công chắc không tầm thường, nghe giọng tên dẫn đầu nói thì biết. Chúng ta nên chạy thôi.

Trại vương trừng mặt quát:

- Quân triều đình thì sao? Mày đã quên là kẻ nào đã đẩy chúng ta vào bước đường này rồi hả?

- Em nhớ...

- Mày nhớ gia đình mày bị hủy hoại như thế nào không?

- Nhớ!

- Thế thì có gì phải sợ hãi? Đây chính là cơ hội để trả thù bọn quan sai chó má này.

Tên đó nghe gã chủ trại nhắc lại những ký ức đau khổ đã trải qua, hai mắt đỏ ngầu, ánh nhìn lộ ra sự phẫn nộ, hận thù, như muốn xé đôi phương ra làm trăm mảnh, gã rít qua kẽ răng:

- Đúng, phải giết hết tất cả bọn chúng, tuyệt đối không tha cho tên nào cả,

Mấy kẻ xung quanh đều bị sát khí của gã đó kích động, vung đao kiếm hò hét vang động một góc rừng. Bầy ngựa thêm một phen hoảng hốt, thanh thế của son tặc khiến đám lính mặt mày biến sắc, Từ Phong hít sâu một hơi vào Đan Điền rồi hét:

- Im lặng cho ta!

Tiếng hét át hết âm thanh la ó, tru tréo. Y tiếp tục:

- Các ngươi biết ta là ai không? Ta là người của Thiên triều, dám động tới ta là các ngươi muốn chết rồi.

- Chúng mày vốn đã giết chết bọn ông từ lâu rồi. Thiên triều chó má gì chứ.

Gã bên son tặc không hiểu hàm ý trong hai từ "Thiên triều" của Từ Phong, gã chỉ biết triều đình gây cho y cuộc sống khốn khổ, không kiềm chế nổi tâm trạng nên chửi đồng một câu rồi lao tới vung đao chém ngang ra, xem thân thủ, tư thế ra đòn của gã, có vẻ cũng biết chút võ vè. Tên chủ trại định ngăn cản nhưng đã muộn.

"Dùng đao đánh ta có khác gì múa rìu trước cửa Lỗ Ban." Từ Phong cười khẩy thâm khinh bỉ, y ngã ngựa người trên lưng ngựa tránh đi, đáng tiếc con ngựa của y đã mệt mỏi, né không kịp, bị hót đứt đầu, gục xuống. Y thuận thế lộn ngược ra, gã kia lại lao tới, bổ đao từ trên cao. Từ Phong không thèm rút vò, đưa nhanh tay phải gạt đao của đối phương, kế tiếp phóng tay trái chưởng trúng vách bụng đối thủ. Gã kia hự một tiếng, lật đật lùi lại năm sáu bước, miệng hộc ngụm máu lớn. Từ Phong mau chóng áp sát, tay phải đánh thêm một chưởng đập lên giữa ngực gã kia, có tiếng răng rắc khê vang lên. Gã kia la thảm, thân hình bay nửa trượng, khi rớt xuống, chỉ thấy máu tràn ra từ miệng, mũi, tai. Từ Phong nói với giọng lạnh lùng:

- Hừ, chương đầu tiên trừng trị người vì tội phi báng Thiên triều, còn thứ hai là vì dám chém chết con ngựa ta cưỡi.

Người kia chỉ còn một chút hơi tàn, y không đôi co với gã, y gượng sức chống tay, ngẩng đầu nhìn tên chủ trại lần cuối, thều thào:

- Đại ca xin anh báo thù cho em.

Y dứt lời thì nghẹo đầu sang bên tắt thở. Y xuất thân từ nông dân, do hoàn cảnh bức bách mà phải đi lên núi gia nhập vào đám sơn tặc. Tuy rằng được học vài chiêu thức, thực ra vẫn là người bình thường, sao có thể chịu nổi hai chương của Từ Phong chứ. Tên chủ trại hiểu rõ gia cảnh của y, nên con giận bốc lên dữ dội, hắn ta quát:

- Quan quân các người hại gia đình người ta tan cửa nát nhà chưa đủ hay sao mà giờ giết chết luôn anh ta, đám Thiên Triều đúng là không bằng loài thú vật.

Gã Từ Phong gọi là Thiên Triều thì họ cũng chẳng thèm quan tâm, Thiên Triều hay cái gì triều thì cũng mặc xác nó, họ chỉ nghĩ làm sao để có cơm ăn, có áo mặc mà thôi nên trong mắt họ "Thiên Triều" là súc sinh. Sơn tặc ai cũng vì cuộc sống quá nghèo khổ mà tụ tập với nhau làm trộm cướp, ấy thế mà tình cảm tình nghĩa sâu đậm, chẳng khác gì anh em ruột thịt trong nhà, nay họ chứng kiến Từ Phong đánh chết một người của mình, ai cũng phẫn nộ, la ó muốn chém muốn giết.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nỗi Sợ Hãi Tột Cùng

Tên chủ trại hô:

- Bọn chúng đã hại chết người anh em của chúng ta. Hãy giết hết bọn chúng để báo thù, lên!

Đám lâu la đồng thanh hét âm ỉ, rồi cầm đao cầm kiếm xông tới. Một cuộc hỗn chiến diễn ra. Tên chủ trại có võ công giỏi nhất, hắn cùng bốn tay chân của mình bao vây cùng đánh Từ Phong. Từ Phong cười nhạt, hắn không để đám này vào mắt, bởi "một bọn ô hợp sao thắng được quân lính đã qua huấn luyện chứ." Đáng tiếc, hắn quên mất một điều, mấy tên lính đó đều mệt rã rời, lấy sức đâu mà đánh đám. Chính vì thế, thoáng một cái, bảy tám đứa liền đi chầu Diêm Vương.

Bản thân Từ Phong cũng đói bụng cồn cào, y đánh ra Phi Thiên Trảm Kích hai lần chém chết được hai người thì chẳng cảm nổi đao nữa. Mà năm gã sơn tặc võ nghệ cũng chẳng tầm thường, chúng chiếm các vị trí rất nhanh chóng, sau đó đánh ra Hồ Quyền. Mỗi một gã đánh bài Hồ Quyền khác h lẫn nhau, cái thì uyển chuyển, mau lẹ như hồ rình mồi; cái thì hùng hồn, mạnh mẽ như hồ vồ. Nếu chỉ từng gã đánh với Từ Phong, chắc mả thể nào cũng bị y giết, nhưng bây giờ năm gã kia thi triển năm bài Hồ Quyền để hợp sức giáp công, không ngờ uy lực tăng lên gấp bội, chiêu thức hiểm độc cực kỳ khiến y phải chống đỡ vất vả; chưa đầy nửa khắc, y và đám tên lính còn lại bị dồn vào một góc. Biết tình thế không ổn, hai tên thuộc hạ của y liền nói:

- Tướng quân, hai thuộc hạ sẽ mở đường máu cho ngài chạy thoát.

Từ Phong giả bộ hoảng hốt kêu lên:

- Các người không...

Chưa hết câu thì hai gã kia đã quát lớn, vùng kiếm chém tứ tung như kẻ điên. Bên sơn tặc cũng đã mất ba người nên không dám đối mặt trực tiếp bọn chúng, họ hơi lùi lại để kéo dài khoảng cách. Nhưng vì thế, họ đã vô tình để bọn Từ Phong có đường chạy thoát, và tất nhiên, hai tên lính kia bỏ mạng. Đám sơn tặc lập tức đuổi theo bọn chúng vào sâu trong rừng.

"Đáng chết! Hồ xuồng đồng bằng bị chó khinh, ta đường đường là một tướng quân, không ngờ có ngày rơi vào thảm cảnh thế này, cứ chờ đấy, ta sẽ quay lại trả thù, giết sạch các người." Lần đầu tiên ở vào thảm cảnh, Từ Phong giận tới điên cuồng, luôn mồm thảm chửi rủa đám sơn tặc, quên cả việc chú ý đường đi, nên khi chạy tới sườn núi mà hắn không vẫn hay biết. Có tên lính nhắc nhở:

- Tướng quân, mau dừng lại, phía trước hết đường rồi.

Từ Phong giận lây sang gã, y quát:

- Câm mồm, hết gì mà hét... Á!

Câu chửi chưa phun ra hết thì y vấp phải rễ của cây đại thụ ngã lộn cổ. Sườn núi khá dốc, đất đá lởm chởm, y không thể khống chế được, thân hình lăn tròn xuống dốc. Tám chín tên lính khác cũng giống y, chỉ còn hai tên dừng kịp trước gờ núi, nửa muốn xuống nửa không, khi đám sơn tặc đuổi đến tận nơi, bọn chúng mới hoảng sợ, nhắm hai mắt, liều mạng nhảy.

Tên chủ trại đứng sát bờ, nhìn xuống dốc và nói:

- Rớt từ trên này xuống chắc chắn chết tan xương, xem ra hôm nay không cướp gì được.

Có kẻ khác nói:

- Sao lại không có gì ạ, chẳng phải có đàn ngựa chúng bỏ lại đó ư?

Gã kia gật gù đáp:

- À phải, tao quên mất, chúng ta quay lại rút thôi, quay lại thu chiến lợi phẩm.

- Vâng ạ!

Son tặc không đuổi theo nữa mà bỏ đi, âu đây cũng là may mắn của Từ Phong bởi y đã may mắn thoát chết. Trong khi lặn từ trên cao xuống, ngay trong thời khắc nguy cấp, y vận mười thành công lực bắt lấy một cành cây to nhô ra giữa đường đi, kẻ đó gã lộn liên tục bốn năm vòng trên không rồi tiếp đất. Cành cây tuy rằng bị gãy nhưng nhờ thế mà sức rơi giảm đi nhiều nên gã chỉ bị chấn động toàn thân chứ xương cốt vẫn nguyên vẹn, mặt khác, một phần cũng nhờ sườn núi này không cao lắm.

Phía sau gã có khá nhiều tên lính sống sót, chỉ là một tên gãy đùi, một tên gãy tay, rên la oai oái, còn hai tên “nhảy núi” sau cùng thì ngược lại, cơ thể đập mạnh vào chướng ngại vật, xương cốt vỡ vụn mà chết.

Vì lo lắng son tặc vẫn đang truy đuổi nên sau khi ổn định đội ngũ, y liền ra lệnh cho mấy tên thuộc hạ lập tức đi tiếp mà không chôn cất hai gã thuộc hạ không may bị chết kia. Những gã còn lại tuy bất mãn nhưng chỉ giữ trong đầu chứ không dám nói ra, chắc điều này cũng do nỗi sợ son tặc át hết. Nhưng không suy nghĩ nhiều, cả đám từ từ đỡ vai đỡ hông, diu nhau cùng đi.

Toán lính mười phần chết nửa, tâm trạng buồn bực, bước đi thất thủ trong rừng. Bầu không khí cứ như chìm vào ù rũ, còn đâu một đoàn quân khí thế rầm rộ, tiền hô hậu ủng. Chúng cứ thế mà đi mãi, và cuối cùng, khi tìm thấy một cái hang nhỏ, chúng liền reo lên. Có thể nói, hiện tại chưa thấy đường, tìm được cái này là quá may mắn cho chúng rồi. Từ Phong chỉ vào cái hang ra lệnh:

- Các người cất đồ vào trong đi, chúng ta tạm nghỉ ở đây.

Bề ngoài là nói cất đồ vào nghỉ chân, thật ra hàm ý của y là đưa hai con dê thể mạng. Y cũng không ngu ngốc mà mạo hiểm xông vào đó để thám thính xem cái hang như thế nào. Y biết thường có những loài động vật to lớn như gấu sống trong hang.

Mấy tên thuộc hạ nhìn nhau rồi đẩy hai tên có thể lực tốt nhất vào. Cái hang tối om làm hai gã run rẩy, chân rón rén cố đi thật khẽ vào trong. Chúng đi vào hang hồi lâu, sau đó nói ra:

- Tướng quân, cái hang này nhỏ lắm, chỉ đủ cho ba hay bốn người thôi.

Sau khi đã chắc chắn cái hang an toàn, Từ Phong lệnh cho chúng:

- Được, vậy chúng ta sẽ nghỉ chân ở ngoài này, các người cất đồ, sau đó tản ra đi tìm thức ăn.

- Vâng.

Toán lính vứt những thứ nặng nề ở đấy rồi chia nhau đi săn bắt. Từ Phong cũng tham gia.

Khu rừng còn nguyên sơ, có nhiều loại động vật sinh sống, thỏ, chồn, thậm chí cả một con nai. Chỉ là mấy con thú này chạy rất nhanh, khó lòng mà tóm được. Đám lính tên nào tên nấy đều đã đói rã họng, nếu không có thứ gì vào bụng thì chắc chắn sẽ toi đời. Vì thế nên chúng cố gắng tìm bắt, nửa canh giờ sau chúng quay lại cái hang với thịt và hoa quả trên tay. Ăn no xong xuôi, một tên lính hỏi:

- Tướng quân, bây giờ chúng ta ở trong này hay tiếp tục đi nữa ạ.

Từ Phong ngẩng đầu lên trời, y đáp:

- Chúng ta đi tiếp, trời sắp chuyển về chiều rồi, chúng ta nhất định phải ra khỏi rừng trước...

Y chưa kịp dứt lời thì trời bỗng đổ mưa âm âm. Thời tiết Đại Việt giờ đang ở trong mùa mưa nên mưa giông xuất hiện là chuyện bình thường. Mưa làm bọn lính ướt như chuột lột, ngăn cản hành trình của chúng. Từ Phong tặc lưỡi nói:

- Khoan đi vội, đợi đến khi tạnh mưa thì sẽ lên đường.

Đám lính chỉ mong có thế, gật đầu liên hồi. Bọn chúng chờ suốt gần hai canh giờ trời mới bắt đầu ngớt, có tên hỏi:

- Tướng quân, chúng ta lên đường được chưa?

Từ Phong thờ dãi, lắc đầu:

- Thôi, hoảng hồn rồi, đứng lại, chúng ta tạm thời ở trong hang đêm hôm nay, sáng sớm mai khởi hành.

Một gã tò vò về e dè:

- Nhưng mà tướng quân, cái hang chỉ chứa đủ quá nhỏ, không chứa nổi chừng này người đâu ạ.

- Vậy các người đi kiếm củi để đốt lửa, cho dù thế nào chúng ta cũng phải nghỉ ở đây.

- Vâng ạ!

Mấy tên lính bẻ cành cây, tập trung vào một chỗ để đốt lửa. Chúng nhường cho thượng cấp vào hang. Từ Phong cứ lắc đầu từ chối mãi, rút cuộc vì không muốn phụ lòng tốt của đám thuộc hạ nên y nhận lời. Ngay giờ y luôn cho rằng sơn tặc vẫn đang rình rập, mai phục ở đâu đó, chỉ chờ y xuất hiện là lao ra tấn công ngay lập tức. Hiện tại công lực của y chưa hồi phục hoàn toàn nên chẳng muốn mạo hiểm, do vậy y thầm nghĩ đêm nay nấp trong hang cũng chưa chắc là ý tồi. Y bắt đầu phân công phiên canh gác cho bọn lính, còn bản thân thì ngồi xếp bằng vận công điều khí.

Buổi đêm nhanh chóng trôi qua, Từ Phong đã khoẻ mạnh trở lại và ngồi đợi đám sơn tặc xuất hiện để trả mối hận. Hắn biết sơn tặc rành đường núi này, chắc hẳn sẽ dễ dàng tìm ra hắn, khi đó hắn sẽ giết hết, chỉ giữ lại một tên chỉ đường đi trong khu rừng. Lần đầu hắn đến Đại Việt mà đã bị mấy võ thê thăm, hắn quyết phải báo thù bằng được, đáng tiếc chờ hơn nửa canh giờ vẫn không thấy dấu hiệu của bọn chúng. Thuộc hạ của hắn sốt ruột hỏi, hắn mới bắt đầu ra lệnh lên đường.

Giữa rừng rậm âm u, không có bản đồ, lại vì là ban ngày, sao Bắc Đẩu cũng chẳng có nên rất khó tìm ra hướng đi đúng. Bọn chúng loay quanh tới lui một hồi rồi lạc vào nơi cây cối rậm rạp tầng tầng lớp lớp, chỉ vài tia nắng yếu ớt chiếu xuyên qua tán cây dày, nhìn mọi hướng đều không thấy đường ra. Hai ba tên lính bắt đầu chán nản, những truyền thuyết đầy hấp dẫn cũng không thể níu kéo chúng với cuộc tìm kiếm gần như vô vọng này, bây giờ chỉ còn một động lực duy nhất để tiếp tục hành trình là giữ chắc cái đầu trên cổ. Từ Phong thấy thế bèn quát chúng nhằm xô lại tinh thần cho tất cả những kẻ còn lại, chỉ cần một kẻ bỏ cuộc lập tức sẽ kéo theo kẻ khác. Bỗng một tên lính chỉ vào khoảng tối tăm trước mặt thốt lên:

- Tướng quân, ngài nhìn kia, trước mặt có cái gì đó phát sáng.

- Cái gì chứ?

Từ Phong nhìn theo hướng tên lính chỉ tới thì quả đúng như lời gã nói, nơi đó ánh mặt trời chiếu vào làm toả ra ánh vàng lấp lánh. Ánh sáng tuy yếu nhưng ở giữa khung cảnh âm u của rừng núi vẫn thấy được rõ ràng. Cả đám nheo mắt nhìn thì thấy đốm sáng nọ có hình thù giống một bộ quần áo, bên cạnh có vật tương tự như khúc cây dài. Chúng quay sang nhìn nhau, bọn lính đều nhận định đây là cái gì, đồng thanh reo to đầy sung sướng. Từ Phong cười ha hả:

- Đúng là đập phá thiết hại vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu, không uổng ta khổ cực đi tìm bao lâu nay. Người và người nữa...

Hắn ra lệnh cho hai tên thuộc hạ:

- Hai người hãy vào đó lấy ra cho ta.

- Vâng ạ!

Hai gã dạ ran, giờ đã có đường sống, chúng hăm hở chạy vào lấy cái vật kỳ lạ kia.

Đột nhiên vang lên một tiếng gầm dữ dội, chấn động cả núi rừng. Rồi một bóng đen từ trong bóng tối phóng ra, ngay sau đó là âm thanh la thảm của hai gã lính kia, vang lên thoảng chốc rồi biến mất, trả lại không khí yên tĩnh như lúc đầu.

- Tướng quân, cái gì vậy?

- Cái gì mà ghê vậy?

- Cái gì thế?

Không thấy phản ứng của hai tên lính trước đó, bọn chúng hoang mang, quay sang bàn tán to nhỏ với nhau. Từ Phong nhú mày thăm đoán có chuyện gì xảy ra. Đợi thêm một hồi nữa vẫn chưa có dấu hiệu của hai gã nọ, hắn chỉ hai gã khác:

- Hai người vào đó xem thử đã có chuyện gì với chúng!

Ánh mắt của chúng lộ ra sự sợ hãi, chúng nói ngắt quãng:

- Tướng quân... phải vào sao???

Từ Phong gật đầu:

- Đúng vậy, hai thằng kia có lẽ bị sập trúng cái hố nào đó thôi, hai người vào lôi chúng ra.

Quân lệnh như son, hai tên lính dù trong lòng rất không muốn nhưng cũng phải tiến vào. Khi chúng vừa đến ngay chỗ hai gã trước đứng thì tiếng la thảm lại vang lên lần nữa, tuy nhiên nó giống như lúc trước, vang lên rồi im bất tức thì. Đám lính càng thêm hoảng sợ, tiếng bàn tán càng to, mặt mày kẻ nào kẻ nấy biến sắc, ngay đến Từ Phong cũng không khỏi nao núng.

Bất chợt có gã chỉ tay tới trước, hai mắt tròn trũng, người run rẩy, thần sắc thì tái mét, giọng nói không thể che giấu sự kinh hãi tột độ, miệng gã lắp bắp:

- Tướng... tướng quân... ngài nhìn... ngài nhìn... sang bên trái kia...

Từ Phong ngoảnh đầu nhìn sang, trong tích tắc, vẻ mặt y biến đổi rất lớn, sự điềm tĩnh hoàn toàn biến mất. Không gian chợt căng thẳng lên, càng lúc khuôn mặt của y càng tái sẫm, tay chân y tự động run rẩy theo bản năng, y đã hoàn toàn hết hoảng, và những gã lính phía sau cũng chẳng khác gì y.

Rốt cuộc đã có chuyện gì mà khiến cho toán lính Ngô phải sợ hãi đến mức như vậy?

*****Chú thích*****

Đạp phá thiết hải vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu nghĩa là “đi mòn gót giày tìm không thấy, tìm được thì chẳng tốn chút công phu”.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chúa Tể Sơn Lâm

Hai đốm ánh sáng đỏ lờ mờ lập loè giữa khoảng không tối tăm. Một bóng đen to lớn chuyển động giữa các lùm cây khiến cho con người ta sởn cả gai ốc. Chân tay bọn lính Ngô run rẩy, chúng thu lại vào một chỗ với nhau, giờ thanh đao lên về phía trước, quan sát cách cầm đao, thật không biết bọn chúng làm được gì khi bị tấn công. Từ Phong tuy có hơi nao núng, nhưng kinh nghiệm trận mạc, trải qua sống chết ngoài chiến trường vẫn đủ giúp y giữ được trạng thái bình tĩnh. Đã bị tổn thất bốn tên lính, y không thể mạo hiểm cho kẻ khác vào đây nữa, y nhìn chăm chăm vào đốm sáng đỏ hồi lâu rồi bảo với thuộc hạ:

- Các người mau đốt lửa lên, càng nhiều càng tốt.

- Tướng quân, làm thế để làm gì ạ?

Từ Phong tức giận quát:

- Chúng mày nhiều chuyện quá đấy, muốn sống thì đi đốt lửa mau.

Mấy tên lính nghe thế thì vội vàng chặt các cành cây làm đuốc. Ánh lửa làm sáng rực một khoảng rộng và bóng đen bí ẩn đã lộ ra. Chẳng qua nó không những không giúp lính Ngô bớt run mà còn khiến làm tăng nỗi sợ hãi. Đám lính bắt đầu làm nhảm cầu nguyện, ngay cả Từ Phong cũng không giấu nổi vẻ kinh hoàng trên mặt. Bất tri bất giác y lùi lại bốn năm bước, hai tay siết chặt thanh đao đưa lên cao thủ thế.

Trước mặt bọn chúng là một con hổ rất lớn với bộ lông xanh xen lẫn sọc màu xám bạc, đôi mắt của nó sáng rực, toé ra sự tức giận, à, đúng hơn là sự phẫn nộ, cực kỳ phẫn nộ. Bốn chân to khỏe với cơ bắp chắc nịch, ẩn chứa sức mạnh vô cùng khủng khiếp. Ở trên đất là vũng máu đỏ và xác của bốn gã lính xấu số bị xé tan nát dưới móng vuốt của con hổ. Đây chính là chúa tể sơn lâm thực thụ.

Mặc dù là quân lính, đã từng chém giết ở chiến trường nhưng chứng kiến thảm cảnh của đồng bọn, vẫn có tên lính đã ôm bụng mửa, rồi có thêm "mùi khai" bốc lên. Thậm chí Từ Phong cũng run sợ trước uy thế nhiếp người của con hổ xám, trong lòng Từ Phong có chút thất vọng chán nản.

Con hổ xám cứ vờn đi vờn lại trước tảng đá đặt đồ vật phát ra ánh sáng vàng, mắt nó luôn luôn tập trung vào toán lính, dường như nó muốn ngăn cản không cho bọn chúng lấy mất vật đó. Nó nhìn bằng ánh mắt dữ tợn, như muốn xuyên thủng tim gan kẻ thù, một tên lính đứng một mình vì không thể chịu đựng nổi áp lực từ con hổ, bất ngờ thét lên sợ hãi rồi xoay người bỏ chạy. Con hổ đang ở trong trạng thái tĩnh lặng bỗng gầm một tiếng, lập tức vọt lên cao rồi nhảy xuống đầu hắn ta. Đòn tấn công kinh khủng chẳng khác gì sấm vang chớp giật, cú vồ giết chết tên lính ngay lập tức, thân thể gã nát bấy không ra hình thù gì nữa.

Con hổ lại trở về tư thế bình yên.

Đám lính bị khung cảnh vừa rồi dọa cho bay hết hồn vía, tên nào tên nấy mặt mày tái xanh. Đối với Từ Phong, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, y cảm thấy run sợ và muốn xoay người bỏ chạy. Dầu vậy, y không thể làm điều đó, y e ngại khó mà thoát khỏi con hổ đó, và cũng biết lúc này phải hết sức bình tĩnh, tâm trí càng rối loạn thì càng nguy hiểm. Y bèn hít sâu một hơi rồi nói với đám thuộc hạ:

- Tất cả các người mau trấn tĩnh lại, cầm chặt vũ khí để đối phó với con hổ.

Mấy lính đáp lại với giọng run rẩy:

- Tướng quân, làm thế để làm gì ạ?

Đến giờ phút này rồi mà còn dám trả treo, ý tức tối quá lớn:

- Thế chúng mày có còn muốn sống không hả?

- Ở... ở...

Đám binh sẽ nghe thấy có lý nên đều nhất tề cầm binh khí lên, tuy trong lòng sợ hãi vạn phần nhưng có ai mà không muốn sống chứ. Bất ngờ một tên lính thét lớn:

- Tướng quân, cẩn thận!

Luồng gió mạnh mang theo mùi tanh tươi thốc vào mặt Từ Phong làm gã giật mình, con hổ thấy gã hơi mất tập trung, nhún thân vồ tới muốn giết gã. Gã búng người nhảy sang bên tránh né rất nhanh, kế tiếp vung đao chém vào vùng thắt lưng con hổ. Con hổ xám chẳng vừa, nó quật mạnh cái đuôi cứng như gậy sắt một cái trúng ngay vào sống đao khiến hổ khẩu gã tê dại, khó khăn lắm mới cầm nổi thanh đao, chẳng qua, kinh lực gã đánh ra rất mạnh, con hổ cũng bị một phen loạn choạng. Từ Phong thốt lên:

- Sức lực con súc sinh này cũng ghê thật.

Rồi gã quay đầu sang đám thuộc hạ quát:

- Các ngươi còn đứng đấy làm gì, không biết lao vào đánh nó à.

Bọn lính tỉnh lại sau khi sửng sờ nhìn cảnh ban nãy. Bọn chúng đứng sát vào nhau, cầm kiếm và thương giờ thẳng tới trước, từ từ tiến đến, chúng dùng vẻ bình tĩnh bên ngoài để che dấu bước chân nặng nề giống như đeo chì vậy.

Con hổ này mặc dù là chỉ là loài động vật nhưng cũng có linh tính, nó biết Từ Phong là con mồi khó xoi nên quay đầu sang đám kia, gầm một tiếng dữ dội, tường chừng cả khu rừng rung động, sau đó nhảy chồm tới chúng. Một tên lính thấy thế thì sồn ra quần ngay tức thì, hô “mẹ ơi!” rồi xoay người bỏ chạy. Con hổ chỉ chờ có thế, vồ tới xử gọn gã đó. Mấy gã còn lại tái mặt, vội vàng chạy tới chỗ Từ Phong.

- Ngụ ngốc! Các ngươi mau làm mấy cây đuốc, khi nào ta bảo thì ném vào con súc sinh đó.

Đám lính sợ quá hóa liều, gạt mạnh đầu. Từ Phong vọt lên cao, vung đao chém từ trên xuống, sức mạnh kinh hồn. Đây là mở đầu cho chiêu thứ hai trong Hoành Đao Thất Thức. Con hổ nhảy sang bên, rồi đạp chân thẳng ra, cùng lúc đó, Từ Phong đổi hướng đao chém vào nó. Đòn tấn công đụng nhau bật ra âm thanh chát chúa, hai bên đều chấn động lùi lại mấy bước. Gã ta ra lệnh:

- Ném ngay!

Bọn kia đồng thanh hò hét và ném bốn năm cây đuốc cháy sáng rực vào con hổ. Nó bị ánh lửa và tro làm cay mắt nên nhắm mắt, lắc lắc đầu xua đi. Từ Phong nhân cơ hội nhảy vào chém đứt một chân trước của nó, máu chảy ra ồ ạt. Con hổ gào rú thảm thiết, gã đạp tiếp một cước vào bụng nó, hất bay nó ra xa.

- Các ngươi còn đứng đó ngó, xông tới chém chết nó cho ta.

Mấy tên lính sợ hãi, vui mừng hò reo, cầm kiếm cầm thương lao tới chỗ con hổ. Con hổ đang đau đớn rên la bất ngờ gầm lớn rồi chồm lên. Nó đứng trên hai chân sau, cái chân lành lặn còn lại vụt ra cho một cái tát vào đầu tên lính lẫm xằng chạy trước, cú tát rất mạnh khiến gã đập đầu vào đầu tên lính khác đánh cộp, hai gã nát óc, chết ngay tức thì. Lính Ngô thêm một trận hoảng loạn, Từ Phong gằn giọng:

- Súc sinh ghê gớm thật, bị thương nặng thế mà vẫn giết người được.

Thú cùng đường bao giờ cũng đáng sợ, con hổ vừa giết xong hai gã lính nên chẳng tên nào dám bén mảng lại gần, Từ Phong cũng thế.

Máu chảy xối xả từ vết thương, con hổ càng lúc càng yếu sức, nhưng nó vẫn cố gắng đứng chắn giữa vật phát sáng kia với lính Ngô, hai mắt đầy dữ tợn, miệng gầm gừ liên tục. Từ Phong thấy vậy thì cười khẩy:

- Hừ! Sắp chết đến nơi rồi mà vẫn cố bảo vệ cho bằng được, để xem con súc sinh nhà ngươi chịu được bao lâu.

Con hổ xám nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống y. Y không chịu nổi ánh mắt đó, bèn cướp lấy cây trường thương của tên lính, vận công phóng tới nó. Kinh lực rất mạnh, cây thương xé gió bay vùn vụt, con hổ đã kiệt sức, chẳng thể tránh né, bị đâm xuyên ngang thân, máu phun thành vòi. Con hổ rú một hồi dài rồi gục ngã, nằm đè lên vật phát sáng mà chết. Từ Phong cười lớn:

- Ha ha, cuối cùng thì cũng lấy được thần giáp.

Ba tên lính còn sót lại thay nhau tung hô gã :

- Chúc mừng tướng quân, chúc mừng tướng quân đã hoàn thành nhiệm vụ.

Gã được thể càng cười lớn hơn đầy khoái trá. Gã tiến lại gần chỗ con hổ thì đúng là bộ giáp thần Phù Đồng, tuy nhiên, y còn thấy nó đang đeo trên thân một bộ xương trắng, có kẻ nào đó đã mang bộ giáp này và chết ở đây. Theo hình dáng và tư thế lúc chết của người này, có thể suy đoán ông ta là người phương nam, rất có khả năng là một vị tướng của Đại Việt. Từ Phong ra lệnh cho gã thuộc hạ:

- Ba người lật xác con hổ ra để ta lấy bộ giáp!

- Vâng ạ!

Cơ thể con hổ nặng đến mấy trăm cân, ba tên phải dùng hết sức, vật vờ hồi lâu mới đẩy nó qua được qua bên một chút. Từ Phong cúi người nhắc thanh côn lên xem xét, không ngờ nó nặng vô cùng, phải vận kinh lực mới nhắc lên được, y lăm bầm

- Ái chà! Côn này nặng ít nhất là trăm cân, lại còn tỏa ánh vàng, đúng là thần vật.

Bỗng nhiên y nghe thấy tiếng lách cách, đất dưới chân bỗng nhiên lún xuống, khi tất cả bọn chúng còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bất ngờ nền đất sụt xuống để lộ ra một cái hố sâu hoắm, khiến bất cứ thứ gì ở trên mặt đất lúc đó đều rơi xuống. Chỉ có tên Từ Phong kịp thời cầm thanh đao vào sâu trong bức tường đất giữ cho người khỏi rơi xuống, còn lại ba gã lính Ngô kia thì không kịp phản ứng, cùng thi thể con hổ và bộ giáp thần rơi xuống. Chỉ nghe mấy tiếng “phập phập”, sau đó hoàn toàn im lặng. Từ Phong hít một hơi chân khí, đạp chân vào tường đất lộn hai vòng nhảy lên trên, y gọi vọng xuống:

- Ba người dưới đó thể nào?

Khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh, không thấy ai đáp lại, gã bèn cầm đuốc rọi xuống, tức thì một cảnh tượng ghê rợn đập vào mắt gã, ba tên lính đã chết từ lúc nào, thân thể bị xuyên thủng bởi những mũi cây, thì ra dưới hố là hầm chông chỉ chít những mũi tre nhọn hoắt. Xác con hổ nằm đè lên bộ giáp nên ít bị tổn hại.

Từ Phong nhìn thấy bộ giáp nằm giữa hầm chông lờ mờ, có chút e ngại, y không chắc xuống đó lấy rồi thì y có thể an toàn mà trở lên trên hay không, nên liền quyết định quay lại tìm đường trở ra. Sau nhiều ngày lang thang trong rừng, rốt cuộc thì cũng tìm thấy đường ra, chạy đến quán ăn này để chống đói thì tình cờ gặp được Phùng lão.

...

Phùng lão ngồi nghe hắn ta kể từ đầu tới cuối, trong lòng vẫn không tin tưởng hắn dễ dàng bỏ qua bộ giáp thần như vậy, bèn hỏi lại:

- Vậy là thiếu hiệp từ bỏ nhiệm vụ sao? Cậu không sợ bị hạ trừng trị à?

Từ Phong gật đầu:

- Đúng vậy, tôi sẽ đợi một đội lính khác được triều đình phái sang, khi đó quay lại lấy cũng không muộn.

Ngoài dự tính, Phùng lão lại thu được thêm một thông tin quan trọng, nhà Minh sắp sửa phái thêm lính sang đây, khi về ông phải điều tra rõ ràng. Còn về chuyện giáp thần, ông chẳng thấy gã mang nó bên người, chắc hẳn gã nói thật nên ngồi cùng gã trong chốc lát rồi ông kiểm có bận việc rồi đi.

Sau khi ông đi không lâu thì Từ Phong trả tiền đứng dậy, y chạy theo một hướng khác, đến một chỗ bằng phẳng kín đáo, đứng ngó nghiêng hồi lâu đảm bảo không có ai rồi mới cúi người dùng đao xới đất. Y đào xuống hơn ba thước nhưng không thấy gì cả thì mặt y đỏ bừng bừng, ngửa cổ lên trời thét:

- AAA! Khốn kiếp! Là kẻ nào đã lấy trộm thanh côn của ta? Là kẻ nào?

Thì ra y đã nói dối Phùng lão, trong lúc rơi xuống hố, y đã kịp chộp lấy thanh côn vứt ra xa trước. Y biết Đại Việt có nhiều kỳ nhân dị sĩ, sợ họ phát hiện ra nó nên khi thoát ra khỏi khu rừng, y đã tìm một chỗ kín đáo để giấu đi, nào ngờ giờ quay lại đào lên thì nó đã biến mất. Y tức tối quát tháo chửi rủa, rồi bắt đầu nghi ngờ “lão già” nọ đã trộm đi để tranh công của y.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hai Cha Con Đặng Tất

Từ Phong đã nghĩ oan cho Phùng lão, thực tế ông không hề lấy trộm thanh côn thần, mặc dù trong lòng rất muốn lấy nó nhưng Từ Phong không hề răng nói một chút gì về nó nên ông cũng đành chịu. Hiện tại Phùng lão đang ở nhà của Đặng Tất.

Lúc Phùng lão tới thì bắt gặp Đặng Tất đang luyện công với siêu đao. Đặng Tất ở trần, để lộ ra thân thể cường tráng với cơ bắp rắn chắc. Tuy tuổi đã ngoài tứ tuần nhưng đao pháp vẫn vô cùng dũng mãnh, động tác dứt khoát, uyển chuyển nhưng tràn đầy uy lực. Trong lòng Phùng lão không khỏi tấm tắc, thầm khen ngợi: “Không hổ danh là con cháu của Bá Tĩnh, đao pháp lợi hại phi thường, ngay cả Lôi Long Đao phức tạp như vậy mà vẫn có thể kết hợp với võ công của Đặng gia một cách thần diệu.”

Đặng Tất luyện đao quên cả mọi thứ diễn ra xung quanh, không phát hiện ra Phùng lão đang đứng yên lặng một bên xem. Ông luyện một lúc lâu, đường như đã thấm mệt bèn dừng động tác lại, dùng khăn lau mồ hôi, bấy giờ ông mới phát hiện ra Phùng lão. Một người ngoài thăm quan sát người khác luyện võ thường sẽ gây khó chịu cho đối phương, nhưng Đặng Tất không vì thế mà tức giận mà chỉ nhẹ nhàng lên tiếng rất lịch sự:

- Cháu chào bác, xin hỏi bác ghé vào nhà cháu có việc gì không hay chỉ là tình cờ đi ngang qua ạ?

Phùng lão bỗng ngẩn ra, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng. Đúng là một cao thủ đích thực, Đặng Tất đã cảm nhận được ông không hề có chút địch ý nào nên mới thân nhiên tiếp tục tập luyện lâu như vậy. Hai người cứ đứng yên đối mặt nhìn nhau như vậy. Thế rồi ngay sau đó, Phùng lão chợt nhớ ra mục đích của mình khi đến đây, ánh mắt ông trầm xuống, mở miệng đáp:

- A, thật ra lão đến đây là làm theo di ngôn của sư đệ lão lúc lâm chung... Ừm, lão có chuyện không biết có nên thông báo cho ngài hay không nữa.

Đặng Tất nghe vậy thì giật mình, có lẽ ông mừng tượng ra được điều gì đấy không hay, vội vàng hỏi:

- Di ngôn ạ? Chẳng hay danh tính sư đệ của bác là gì ạ?

Phùng lão chậm rãi đáp lời, giọng nói có phần thê lương:

- Sư đệ của lão họ Trần, tên là Thi Kiến.

“Họ Trần, tên Thi Kiến”, mấy tiếng này lọt vào tai Đặng Tất nhưng sét đánh ngang tai khiến ông ta chấn động toàn thân. Ông nhìn Phùng lão với ánh mắt hoang mang, không tin nổi những gì vừa nghe được. Ông hỏi lại:

- Bác nói, Trần lão đã qua đời rồi sao?

Phùng Sĩ Chu lặng lẽ gật đầu.

Có được câu trả lời, Đặng Tất sững sờ, nhất thời không nói lên lời. Mặc dù tuổi tác của Thi Kiến và ông cách nhau rất xa nhưng hai người là bạn tâm giao đã nhiều năm. Chính vì thế, khi ông nghe tin Trần lão đã qua đời thì phản ứng đầu tiên là hoảng hốt, rồi xác nhận đó là sự thật thì trong lòng vô cùng buồn bã và thương tiếc. Không gian chìm vào yên lặng. Giữa lúc này, một tiếng trẻ con vang lên:

- Cha đây rồi! Con tìm cha mãi!

Phùng lão và Đặng Tất đồng thời quay lại, chỉ thấy từ trong hành lang gần đó, một cậu bé chừng mười đến mười hai tuổi đang ôm một cuốn sách trong tay chạy nhanh tới. Đặng Tất từ tốn nói:

- Dung! Cha đã dặn con bao nhiêu lần rồi, đàn ông con trai làm việc gì cũng không được hấp tấp, vội vàng.

- Dạ, con quên mất!

Cậu bé gãi đầu gãi tai tỏ vẻ xấu hổ.

Phùng lão cũng nhận ra đây là Đặng Dung – con trai của Đặng Tất, cũng là người mà sư đệ ông xem như đệ tử. Ông bèn quan sát cậu bé phía trước kĩ hơn. Mày kiếm, mắt sáng, gương mặt trẻ thơ có chút non nớt nhưng cũng đã toát lên vẻ cương nghị, rắn rỏi; tóc đen búi thành một chòm nhỏ trên đỉnh đầu. Đặng Dung không đeo ngọc gì nhiều, chỉ búi đơn giản bằng một thanh nhỏ, từ đây có thể nhận thấy cậu bé hoàn toàn không có dáng vẻ của một công tử nhà quan chỉ biết hưởng thụ. Tuy cậu bé chạy rất nhanh nhưng hơi thở không hề gấp gáp, hơn nữa tuổi lại còn nhỏ, xem ra căn cơ võ học cũng rất khá.

Đặng Dung nhận ra Phùng lão đang nhìn chằm chằm mình thì gập người “cháu chào ông ạ!” rồi quay sang cha mình hỏi:

- Cha, ông ấy là ai vậy ạ?

Đặng Tất đáp:

- À, ông ấy là sư huynh của bác Trần Thi Kiến đấy con. Ông ấy tên là Phùng Sĩ Chu.

Đặng Dung lại chào Phùng lão. Phùng lão mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, gật đầu:

- Cháu ngoan lắm!

Đặng Tất chợt nói:

- À phải, con tìm cha là có việc gì không?

Đặng Dung vỗ trán sực nhớ ra. Cậu mở quyển sách ra, lật đến một trang nào đấy và hỏi cha mình, thần sắc rất chăm chú:

- Cha, cha giảng giúp con chỗ này với. Con suy nghĩ mãi mà vẫn chưa hiểu hết được ý tứ của nó. Thế nào là....?

Đặng Tất mỉm cười, chậm rãi giải thích:

- Cái gọi là... cũng chính là.....

Phùng Sĩ Chu ngồi một bên yên lặng nghe hai cha con Đặng Tất nói với nhau chuyện học hành. Ông thực sự ngạc nhiên trước sự uyên bác của Đặng Tất cũng như kiến thức của Đặng Dung. Mới chỉ chừng này tuổi thôi mà cậu nhóc đã tìm hiểu những vấn đề mà rất nhiều kẻ tự nhận là văn nhân cũng không thể hiểu rõ được.

Quả đúng như Trần lão đã nói, Đặng Dung quả là nhân tài, học gì cũng đều rất nhanh, tư chất có phần còn hơn cả Vô Tướng. Đặng Tất giảng giải trong chốc lát, khuôn mặt cậu bé từ cau có nhăn mày chuyển sang tươi cười rạng rỡ, cười đầy vui sướng:

- A hay quá, con đã hiểu hết cả rồi, cảm ơn cha nhiều lắm.

Ngắm gương mặt trẻ thơ lanh lợi thông minh của Đặng Dung, Phùng lão càng lúc càng cảm thấy thích thằng bé này, thậm chí ông cũng nảy sinh ý muốn thu nhận cậu làm đệ tử. Chỉ đáng tiếc, sư đệ ông đã có ý nhận nó làm đệ tử trước mất rồi.

Tuy rằng không phải vì thế mà ông không thể thu cậu bé làm đệ tử, nhưng võ học bản môn bác đại tinh thâm, mỗi một bộ tâm pháp đều chứa đựng vô vàn huyền cơ lẫn tinh túy của võ học trong đó, riêng mỗi một bộ thôi có khi phải mất cả đời mới luyện thành. Kể từ lúc sư tổ khai tông lập phái, duy chỉ sư công của ông với tài năng thiên bẩm mới tu tập được cả hai. Nếu bắt Đặng Dung học cùng lúc cả tuyệt học của ông và Trần lão thì quả là vượt quá sức của nó.

“Ôi, biết bao giờ mới tìm thấy được một đệ tử có tư chất tuyệt vời như Đặng Dung cơ chứ.” Phùng lão thầm thở dài.

...

Phùng lão ở lại nhà Đặng Tất hai ngày, ngoài đưa bí kíp tuyệt học võ công của Trần Thị Kiến truyền lại cho Đặng Dung, ông cũng hướng dẫn Đặng Dung thêm nhiều điều hay của võ để trợ giúp tăng cường nội lực của Đặng Dung nhanh hơn cũng như quá trình luyện công được tốt hơn.

bằng vào thiên phú võ học của bản thân, cậu nhóc lập tức có thể làm theo một cách cực kỳ chuẩn xác những gì mà Phùng lão đã hướng dẫn trước đó. Ông lại thêm một lần âm thầm nuôi tiếc mình đã chậm một bước so với sư đệ.

Hai ngày sau, ông mang theo sự nuôi tiếc quay trở về kinh thành Thăng Long.

Trên đường trở về, Phùng lão ghé vào một thôn xóm nhỏ để nghỉ chân. Bất gặp khung cảnh người dân làm ăn nhộn nhịp, cười nói vui vẻ, trong lòng ông không khỏi vui lây, nỗi buồn về cái chết của sư đệ cũng tạm thời lắng xuống. Ông hỏi một người phụ nữ cũng đi cùng đường:

- Này cháu, cho ta hỏi một chút, thôn này có tên là gì vậy?

Người phụ nữ đó dừng lại quan sát ông rồi trả lời:

- Thưa bác, thôn này là Kẻ Chàm (Kẻ Cham).

- Ra đây là thôn Kẻ Chàm.

Ông hỏi tiếp:

- Lúc này đi trên đường, lão nghe nhiều người bàn tán với nhau gì mà “thật may mắn” và “trâu” gì gì đấy mà không hiểu? Cháu có thể giải thích cho lão được không?

Người phụ nữ không vì thế mà tỏ ra phiền lòng, mà tươi cười niềm nở trả lời ông:

- Chắc bác là người nơi khác mới đến nên không biết, chả là thế này, hôm qua, trong làng có hai con trâu mộng bỗng nhiên không hiểu vì sao nổi điên, lao vào nhau húc túi bụi, ai nấy đều sợ hãi dạt cả ra, không dám ngăn chúng lại.

Nàng ta kể với giọng rất hứng thú:

- Giữa lúc nguy cấp chưa biết làm sao thì có ông Khoáng nhảy vào giữa hai con trâu mộng dùng hay tay ghì sừng của chúng xuống, co lại quắp chặt lấy, rồi hạ người xuống đè lên, ông ấy cứ giữ nguyên như thế cho đến khi hai con trâu không còn sức cựa quậy nữa mới thôi. Khi ông ấy buông tay thì hai con trâu nằm gục xuống, không thể đứng dậy nổi nữa.

Phùng lão nghe mà giật mình, chuyện người đánh trâu không phải hiếm gặp nhưng một người vật ngã hai con trâu mộng bằng tay không thì đúng là hiếm có, nhất định ông phải gặp người này. Ông bèn hỏi:

- Thế ông Khoáng đó là ai, cháu nói cho lão biết đi.

Người phụ nữ nọ đáp:

- Dạ người đấy là Lê Khoáng.

"Lê Khoáng? Có một cao nhân sống ở đây như vậy sao trước giờ mình chưa nghe qua nhỉ?" Phùng lão trong lòng có chút hiếu kỳ, nên hỏi đường nàng ta:

- Lão có thể tìm thấy ông ấy ở đâu?

Nàng ta chỉ tay về phía trước và nói:

- Bác cứ đi thẳng tới một đoạn nữa, sau đó rẽ phải ở ngõ thứ ba, đến đây bác sẽ thấy một cái nhà khá to, đó là nhà bác cần tìm đấy. Nếu không tìm thấy bác cứ hỏi những người xung quanh nhà của bác Lê Đình là họ chỉ ngay, ở đây ai cũng biết bác ấy cả.

- Ô, cảm ơn cháu nhé.

Phùng cứ theo chỉ dẫn mà tìm đến nơi.

Nhà của Lê Đình theo như lời người phụ nữ kia nói quả nhiên là vô cùng nổi bật. Một ngôi nhà to lớn thế này khó trách tất cả những người xung quanh đều không thể không biết. Tuy không hoành tráng, sang trọng như thủ phủ ở kinh thành, nhưng khí thế chẳng hề thua kém. Hai bên cửa lớn là hai con trụ bằng đá đen khảm những hoa văn cổ xưa, tất cả tạo nên vẻ uy nghi cùng khí thế cho tòa nhà.

Phùng lão quanh quẩn qua lại bên ngoài nhà họ Lê quan sát. Một người nam đi trên đường thấy lạ, bèn đến gần. Anh ta hỏi:

- Xin hỏi sao bác cứ đi qua lại trước nhà Lê gia vậy? Bác có việc gì ạ?

Phùng lão lắc đầu cười đáp:

- Không, không có gì đâu, lão đi ngang qua, thấy nhà này rất đẹp, nên dừng lại để ngắm, nhìn có chút thất thần, ngôi nhà toát lên ngạo khí hiếm có, không nổi rồi đi mà thôi.

- Bác quá khen. Nhà chúng tôi dù đẹp cũng chỉ là nhà của một hào trưởng, sao dám nhận mấy chữ “ngạo khí hiếm có” của bác. Câu này nếu đến tai các quan viên thì thật không hay cho lắm.

- Ô, ta sơ ý quá, thật xin lỗi. A phải, vừa rồi cậu xưng hô là nhà chúng tôi, có nghĩa là cậu là người trong nhà này?

Người nọ hơi ngần ra, phát hiện mình vừa thành thật nói hớ hênh với một người lạ. Nhưng thấy rõ Phùng lão không hề có ý đồ xấu, ông ta gạt đầu:

- Đúng vậy, tôi là người làm của Lê gia, tên Ngô Kinh.

"Két!" Cửa lớn của ngôi nhà bỗng được mở, rồi một đứa bé từ trong chạy ào ra, vừa chạy vừa cười như nắc nẻ, theo sau là một thiếu phụ, vẻ mặt giận dữ la mắng cậu bé:

- Lợi, con mau đứng lại cho mẹ, nếu không nghe lời mẹ thì mẹ cho ăn đòn đấy.

- Không... Hi hi...

Cậu bé không chịu nghe lời nàng ta, cứ chạy lung ta lung tung khắp nơi. Nàng ta cau mày, bước chân thoăn thoắt, loáng cái đã bắt được. Nàng đập vào mông cậu bé một cái, mắng:

- Không dám nghe lời mẹ hả, hư này! Xem mẹ làm thế nào phạt con!

Đứa trẻ không những không khóc mà còn cười toe toét, giãy dụa đòi xuống đất.

- Ngọc Thương, nàng đừng quá nghiêm khắc với Lợi quá, nó còn nhỏ mà.

Tiếng nói trầm trầm vang lên ở phía sau cánh cửa, và một người đàn ông có phong thái đường hoàng bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Gia Đình Nhà Họ Lê

Thiếu phụ vẫn giữ chặt cậu bé con, liếc mắt nhìn người đàn ông kia:

- Chàng cứ như thế sẽ làm hư con đấy!

- Ha ha ha! Nàng xem.. Ai nói phụ nữ thường dung túng con cái khiến chúng sinh hư chứ? Ta thấy nàng còn nghiêm khắc hơn ta bao nhiêu. Xem ra Lợi của chúng ta muốn hư hỏng cũng không được rồi!

Thì ra đây là một cặp vợ chồng, nam mặt to mày rậm, trên dưới ba mươi tuổi, khi cười cũng lộ ra vẻ uy nghi, nữ chừng hai sáu hai bảy tuổi, diện mạo tú lệ, đôi mắt linh động.

Ngô Kinh thấy cặp vợ chồng nọ, vội vàng cúi đầu cung kính:

- Cậu chủ, mợ chủ.

Người chồng thấy y thì ngạc nhiên hỏi:

- Ngô Kinh, ta bảo cậu đi mua đồ, sao còn chưa đi mà đứng đây làm gì thế?

- Dạ thưa tôi đã đi mua rồi đây ạ, nhưng khi quay về thì thấy bác này đứng ngoài đường nhìn mãi vào nhà nên hỏi bác ấy ạ.

- Ồ! Thật vậy sao?

Người chồng ngờ vực, quay sang nói với Phùng lão:

- Cháu chào bác. Chẳng hay bác có chuyện gì muốn gặp gia đình cháu ạ?

Phùng lão cũng trả lời giống như khi đối đáp với Ngô Kinh. Người chồng thu lại vẻ nghi ngờ, mỉm cười nói:

- Cảm ơn lời khen tặng của bác. Chưa tự giới thiệu đã hỏi bác như vậy thực thất lễ, cháu tên là Lê Khoáng, còn đây là vợ của cháu.

Người vợ đang nựng con, nghe chồng mình nói vậy thì quay sang chào Phùng lão.

Phùng lão mỉm cười chào hỏi lại, cũng quan sát kĩ hơn mấy người Lê gia.

Ban đầu, Phùng lão thấy quần áo trên người Ngô Kinh, nhận ra đây không phải là người làm bình thường, lại thấy cánh tay y rắn chắc, cơ gân nổi cuộn cuộn, là dấu hiệu của người luyện võ thì biết Lê gia không giống những gia đình phú ông bình thường khác.

Hơn nữa, từ nãy giờ ông vẫn luôn quan sát đứa trẻ hiếu động nọ, trên người nó tỏa ra long khí nồng đậm khiến ông nhớ lại thiên tượng khi ở trên đỉnh núi Yên, lại thấy cậu bé này thần sắc tinh anh kỳ vĩ, mắt sáng miệng rộng, mũi cao, ông đã suy đoán cậu bé là con rồng vàng trên bầu trời phương nam đó. Đến khi ông bắt gặp người chồng có phong phạm của cao thủ võ học, mà những bước đi của người vợ rõ ràng là khinh công thượng thừa thì càng khẳng định chắc chắn mình không hề nhận nhầm người.

Lê thị nhìn Phùng lão tuổi đã cao, một thân quần áo đầy bụi đường, đoán chắc ông từ nơi xa đến, suy nghĩ một chút, nàng nhẹ giọng nói:

- Bác đi một đoạn đường xa chắc hẳn đã mệt rồi, nếu bác không chê thì xin mời vào nhà chúng cháu uống chén trà rồi hẵng đi tiếp.

Phùng lão còn có dự tính khác trong lòng nên lắc đầu từ chối:

- Ồ không, cảm ơn lòng hiếu khách của các cháu, lão không thể làm phiền các cháu như vậy được, lão chỉ là người qua đường thôi, nay lão đã ngắm đủ rồi nên xin phép cáo từ, chào tạm biệt, hẹn gặp lại các cháu.

Ông nói xong thì bỏ đi. Lê Khoáng gọi với theo:

- Ở kia bác, bác ở lại chút đã.

- Không cần đâu, lão có việc xin mạn phép đi trước, cáo từ.

Lê Khoáng nhìn theo bóng Phùng lão nhanh chóng biến mất ở cuối đường, quay lại nói:

- Ông lão này thật lạ kỳ, mà đi cũng nhanh thật đấy. Chúng ta đi vào nhà thôi, Ngô Kinh, cậu đưa tôi cái túi đây.

Lê thị đợi cho Ngô Kinh đi khỏi rồi mới nói nhỏ với chàng:

- Chàng phải cẩn thận, em thấy ông lão đó có gì đó bất bình thường, đáng nghi lắm.

Lê Khoáng nghi hoặc hỏi lại:

- Sao nàng lại nói vậy, ta thấy ông lão cũng giống như những người khác thôi mà. Ta thấy ông ấy cũng không hề có vẻ gì ác ý. Thậm chí chúng ta mời vào nhà ông ấy còn từ chối.

Lê thị lắc đầu đáp:

- Tại chàng không chú ý đấy thôi. Em quan sát kỹ, ông lão cứ nhìn thẳng bé Lợi suốt. Ánh mắt ông ấy giống như... giống như... em không biết tả sao cho đúng, nhưng rõ ràng là ông ấy rất quan tâm đến nó, còn chưa biết là tốt hay là xấu.

Lê Khoáng trầm ngâm hồi lâu rồi trả lời:

- Vậy sao, xem ra ta sợ ý quá, nếu quả thật nàng nói đúng thì để ta cho người tìm hiểu ông lão đó xem thế nào.

Giữa lúc hai vợ chồng đang bàn chuyện to nhỏ với nhau, bỗng nhiên một lão nhân thần khí sáng láng đi tới trước mặt hai người, cười ha hả nói:

- Hai đứa vừa đi đâu về vậy? Sao lại ôm thằng cháu của cha đi theo thế?

Ông ấy là cha của Lê Khoáng, tên là Lê Đình. Lê Khoáng hiện tại chưa muốn cho cha hay điều này nên tìm cách nói tránh:

- Dạ chúng con chỉ làm mấy thứ lật vật thôi cha. Lợi nó đùa nghịch, vợ con đuổi theo bắt thằng bé.

Ông bế cậu bé từ tay Lê thị, nhéo má cậu rồi cười to:

- Ha ha, thằng quỷ này đúng là nghịch lắm, lần nào cha bế nó cũng đều bị bứt râu. A lúc này cha nghe được hai đứa nói sẽ cho người đi tìm hiểu cái gì đó cơ mà.

"Không thể để cho cha biết được chuyện ông lão kia, đợi khi nào xong việc đã." Lê Khoáng bèn lảng đi:

- Dạ vâng, vợ con khi đi chợ nghe mấy người nói con hổ xám đó đã quay lại nên con muốn tìm hiểu thực hư ra sao.

- A, vậy con làm nhanh nhé, nhất định không thể để con hổ làm hại dân lành.

- Vâng ạ.

Truyền thuyết về con hổ xám hai ba làng xung quanh đây ai cũng đều biết. Cách đây ba năm, vợ Lê Khoáng đang mang thai đứa thứ ba, bỗng một con hùm xám không biết từ đâu xuất hiện và thường nằm dưới gốc cây quế. Có điều khác lạ là nó rất hiền lành, vẫn thường thân cận với con người, người dân đi chợ về thì nó chỉ ngoảnh đầu nhìn theo chứ không bao giờ làm hại ai. Nhưng tâm lý sợ hãi ông ba mươi đã ăn sâu vào tâm lý

mọi người nên cứ đến tối là tất cả đều đóng kín hết tất cả các cửa nẻo, không dám ra ngoài. Hai cha con Lê Đình muốn tìm hiểu sự thật nên nai nịt gọn gàng chuẩn bị lên đường. Nhưng rồi, hôm đó vợ Lê Khoáng trở dạ rồi sinh hạ con trai, đặt tên là Lê Lợi.

Nếu chuyện chỉ đến đây thì chẳng có gì đáng nói. Điều kỳ quái là từ sau hôm đó, con hổ xám tự nhiên biến mất, giống như khi nó xuất hiện đột ngột vậy, chẳng ai thấy nó nữa, tiểu phu đồn cũi trong rừng về cũng kể là nó đã mất tăm tích. Nay Lê Đình nghe con nói nó xuất hiện trở lại nên dặn dò cẩn thận.

Lê Khoáng nói với cha:

- Cha, con đi luyện công đây ạ.

- Ủ, con đi đi.

Lê Khoáng không đi luyện công mà đi đến thư phòng, sau đó chàng gọi Ngô Kinh vào và bảo:

- Ngô Kinh, trong nhà chúng ta, thân thủ của cậu thuộc hàng khá, cậu hãy đi tìm hiểu ông lão ban nãy là ai.

- Vâng ạ!

Ngô Kinh nhận lệnh rồi đi ngay.

- Chàng sai Ngô Kinh đi không sợ bị ông ta phát hiện ư?

Lê thị đứng bên cạnh chàng hỏi. Chàng cười đáp:

- Tất nhiên là không, nếu ta đoán không lầm thì ông lão mong chúng ta làm điều đó lắm đấy.

- Ý của chàng là...

Lê thị vốn thông minh, nhanh chóng hiểu ý chồng. Chàng gật đầu:

- Ủ, ta nghĩ ông ta đang chờ đợi ta mời ông ta đến nhà.

- Em cũng suy nghĩ giống chàng, nhưng em sợ... ông ta sẽ gây bất lợi cho gia đình mình.

Lê Khoáng vỗ vỗ bàn tay nàng trấn an:

- Nàng cần gì phải sợ. Nàng quên mười năm trước, vợ chồng mình đã đánh bại một đại cao thủ là Quý Ảnh rồi à. Bao năm nay hai ta khổ luyện, ta tin rằng chỉ mình ta cũng có thể đánh thắng được y.

Chàng nói bằng giọng rất tự tin, hai mắt lấp lánh thần quang, thể hiện phong thái của một người có thể nắm chắc hết mọi việc trong tay.

Phùng lão tất nhiên biết Lê gia cho người theo dõi mình. Ông cười thầm trong bụng, nghĩ vị Lê phu nhân đó quả thật tinh mắt và rất thông minh, chỉ liếc sơ qua một lần đã biết mình là người phương xa đến. Ông giả bộ không hay biết gì cả, cũng có ý muốn chờ xem phản ứng của họ.

Buổi sáng hôm sau, ông đang ăn cơm thì có một người về mặt hoảng hốt, từ đâu chạy đến bàn ăn của hai người khác, ghé miệng vào gần, thì thầm:

- Đây, hai người về phủ mau, cậu ba mắc bệnh gì lạ lắm, cứ co giật liên tục.

Hai người nọ cả kinh hỏi lại:

- Mày nói thật không đấy? Cậu ba chiều nay vẫn còn chạy nhảy vui vẻ lắm cơ mà, sao giờ đột ngột thế được.

- Thật, chính ông chủ bảo tôi đến đây mấy người về mà.

- Được được, chúng tôi về ngay.

- Ủ, các người cứ về trước, tôi đi kiểm thầy thuốc sẽ về sau.

- Nhớ về nhanh đây.

Hai người vội vàng trả tiền, đứng dậy chạy đi, bỏ dở luôn việc theo dõi Phùng lão.

Phùng lão thấy thần sắc tên người ở kia chẳng phải giả bộ, ông nửa tin nửa ngờ. Rồi ông thấy y kéo theo thầy thuốc chạy như bị ma đuổi. "Lẽ nào thằng bé bị ốm thật, có thể sư đệ làm phép gây ảnh hưởng tới nó." Ông đã tin bảy tám phần. Ông bèn thi triển khinh công bám theo tên đó vào trong nhà Lê gia. Thầy thuốc được y dẫn tới một gian phòng, bên trong thấp thoáng bóng dáng của ba bốn người, có cả một phụ nữ.

Phùng lão phi thân đứng trên một cành cửa cây to được trồng trong nhà, cành cây không hề bị gãy mà chỉ oằn cong xuống. Ông đứng yên lặng quan sát và chờ đợi kết quả.

Đã trôi qua gần nửa thời gian cháy một nén hương mà không thấy thầy thuốc ra ngoài, thì thoáng có tiếng phụ nữ thút thít, tiếng con nít kêu la phát ra, ông bắt đầu lo lắng; đợi thêm một lúc nữa, vẫn chưa thấy gì khác, ông sốt ruột, hạ xuống và tiến sát lại gần cửa nghe ngóng. Bất chợt một giọng nói êm ái, trong trẻo vang lên sau lưng ông:

- Quả nhiên là bác đã tới.

Phùng lão giật mình quay đầu lại thì thấy một phụ nữ bồng một đứa bé trên tay, chính là thiếu phụ ông gặp chiều nay, Lê Khoáng cũng ở bên nàng ta. Còn đứa bé nào có ốm như tên gia nhân đã tả đâu cơ chứ, nó vẫn rất khỏe mạnh, tay cầm đồ chơi và thích thú. Phùng lão vừa nhìn thì hiểu ngay mọi chuyện, hoàn toàn là diệu kế của vị Lê phu nhân này, "đã biết nàng ta thông minh, không ngờ vẫn trúng kế." Ông lắc đầu cười khổ:

- Phu thê hai vị nếu muốn lão đến nhà thì cứ cứ người đến mời lão là được, đâu cần phải nhọc công nghĩ cách như thế này làm gì.

Lê phu nhân mỉm cười đáp:

- Cháu chỉ e rằng đến lúc đó bác lại từ chối không đi mà thôi.

Phùng lão thoáng ngán người rồi gật đầu khen phải.

Lê Khoáng tiếp lời vợ:

- Vợ chồng cháu đã làm bác phiền lòng, chúng cháu xin lỗi bác.

Nói xong chàng cúi đầu xin lỗi. Phùng lão khoát tay:

- Không sao, không sao, dù gì thì lão cũng là người có lỗi trước, hành động chiều qua của lão chắc đã làm ảnh hưởng cuộc sống của các vị, thật xin lỗi.

Cha của Lê Khoáng nghe được có tiếng đối thoại ở sau nhà nên đi tới hỏi:

- Nhà mình có khách hả con?

Ông ấy thường xuyên tu tập võ công nên vốn rất khỏe mạnh, giọng nói sang sảng, tràn đầy trung khí. Lê Khoáng cung kính trả lời:

- Dạ vâng, tối nay gia đình chúng được ta được một bậc cao nhân ghé thăm ạ.

Cha Lê Khoáng nghe vậy trợn mắt mắng:

- Đã biết thế rồi mà con còn không mời bác ấy ra nhà trước tiếp mà lại đứng đây nói hà? Con không thấy thất lễ với khách à?

Lê Khoáng nghe cha mắng thì lúng túng, vội vàng quay sang Phùng lão:

- A, cháu xin lỗi bác, cháu vô ý quá. Mời bác lên nhà trước ạ.

Phùng lão tính tình phóng khoáng hào sảng, nào có để trong lòng, chỉ vuốt râu cười khà khà, xua tay nói:

- Không sao! Không sao!

Lê Khoáng nói:

- Chiều nay cháu đã trò chuyện cùng bác ngoài cửa hồi lâu nhưng chưa kịp hỏi danh tính, tối lại được gặp bác, quả là có duyên.

Phùng lão đáp:

- Lão tên là Phùng Sĩ Chu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Lê Lợi

Vừa nghe ba chữ Phùng Sĩ Chu, mọi người nhà Lê Gia đều "à" lên kinh ngạc. Danh tiếng hai sư huynh đệ Phùng Sĩ Chu đã nổi khắp nơi như những vị tướng khác cùng thời. Bằng những lời tiên đoán và khả năng lợi hại phi thường của mình, hai người đã góp công kể từ sau khi giúp vua Trần hai lần chiến thắng.

Cha Lê Khoáng phản ứng nhanh hơn, ông vội nói:

- Thì ra là bác Phùng, trước kia cháu từng nghe tiên phụ nói là người đã từng có may mắn được gặp một vị cao nhân tên Phùng Sĩ Chu, lúc sinh thời trong lòng người chỉ mong ngày gặp lại để hàn huyên tâm sự.

Đến lượt Phùng lão ngạc nhiên, quả thật ông lần đầu biết Lê gia, lấy làm kỳ lạ, bèn hỏi

- Ủa, đây là lần đầu lão đến Lê gia các vị, tại sao ông lại nói lão quen biết với tiên phụ của ông chứ? Huống gì là...

Ông Lê Đình tiếp lời:

- Tiên phụ của cháu là Lê Hối, người từng kể lại rằng từng cùng bàn luận về rất nhiều điều hay với bác, đến lúc người ra đi, trong lòng vẫn còn tiếc nuối vì không được gặp lại bác một lần nữa.

- Lê Hối ư?

Phùng lão suy nghĩ hồi lâu, sau đó à một tiếng gật đầu:

- Lão nhớ rồi, đúng là mấy mươi năm trước, khi lão vừa rời sư môn phục vụ cho triều đình, lão có gặp một người tên Lê Hối. Kiến thức của ông ấy rất uyên thâm, nói chuyện rất hợp lão. Ông ấy cũng từng đề cập đến việc dời nhà về phương nam phát triển, lão thấy ý này rất hay nên tán thành, không ngờ nó đã thành cơ nghiệp to lớn nhường này đây.

- Bác quá khen rồi ạ!

“Thật không ngờ sau mấy chục năm lại được thấy hậu duệ của cố nhân.” Tâm trạng của Phùng lão buồn vui lẫn lộn. Tuy ông vui mừng vì nghe tin cố nhân song cũng không khỏi cảm thấy cô đơn, trống trải, những người thân thích, bạn bè thậm chí kẻ thù cùng thời với ông đều lần lượt ra đi, chỉ còn mỗi mình lão già là ông ở lại, lòng cảm khái khôn nguôi.

Thế rồi ông sực nhớ tới Lê Lợi, quay sang nhìn thằng bé đang ngồi trong lòng Lê thị, bất giác cảm thán trong lòng: “mấy chục năm trước cùng ông ấy bàn tính chuyện chuyển về nam, đến bây giờ chính nơi đây sinh ra một "kim long", ha ha ha, đúng là số trời mà.”

Phùng lão chìm đắm trong hồi tưởng. Bất chợt tiếng nói non nớt của Lê Lợi vang lên, kéo ông ra khỏi dòng suy tư:

- Mẹ, con thấy đầu hơi đau.

Lê phu nhân xoa đầu con nhẹ nhàng bảo:

- Không sao đâu con, chừng vài ngày nữa nó sẽ hết đau thôi.
- Mấy ngày nay mẹ cũng nói như thế nhưng nó có hết đâu.

Phùng lão vốn rất quan tâm tới Lê Lợi nên khi thấy thằng bé có biểu hiện khác thường, ông hỏi ngay:

- Thằng bé nó bị bệnh gì mà đau đầu vậy?
- Cháu không dám giấu ông..

Lê Khoáng đã đổi lại cách xưng hô, xét về tuổi tác thì chàng gọi Phùng lão là ông cũng chưa hợp lý cho lắm:

- Cách đây chừng hơn ba tháng, đột nhiên tăng bé bị một chứng bệnh quái lạ. Gia đình cháu nhanh chóng gọi thầy thuốc giỏi nhưng ông ta lắc đầu nói không chữa được. À, chính là ngày bầu trời biến đổi không ngừng, mây đen vần vũ rồi lại tan đi, giống như có ai đó đang cố điều khiển cả thiên địa vậy!

Tìm Phùng lão nãy lên mấy lần, Lê Lợi đau trúng ngày sư đệ ông làm phép đối với long khí. Vì thế mà Quý Ly và Lê Lợi bị ảnh hưởng. Có điều Kim Long vừa mới thành hình, nên bị nặng nhất, Quý Ly nhẹ hơn. Do vậy y mới đủ khả năng đến nơi sư đệ ông đang làm phép để ngăn cản.

Phùng lão hỏi tiếp:

- Vậy sau đó thế nào?

Lê Khoáng đáp:

- Sau đó thấy không có cách nào, cha cháu và cháu thay phiên nhau đặt tay lên người thằng bé truyền công lực sang, tạm thời bảo hộ tâm mạch cho nó. Lúc đó da nó trở nên tím tái, nhất là phần mặt, ai nhìn cũng sợ, may sao nó lại hết run rẩy và không còn đau đớn như trước. Sau đó khoảng hai canh giờ thì nó đột ngột hết đau, không cần truyền công nữa.

- Ra là thế.

"Sư đệ hao tổn nhiều công lực mà hiệu quả lại chẳng bao nhiêu, khiến cho lão hồ ly kia có cơ hội đến tập kích!" Đến giờ Phùng lão đã hiểu tại sao Trần lão thần công cái thế mà chịu bại vong, nghĩ lại trong lòng không khỏi cảm khái.

Phùng lão không nỡ để cho đứa trẻ ngây thơ, đáng yêu trước mặt mình phải chịu đau đớn. Ông bèn chia tay ra nói với Lê phu nhân:

- Lão muốn mượn thằng bé một chút, chẳng hay ý phu nhân thế nào?
- Được ông giúp là may mắn của nó, cháu đâu mong gì hơn nữa.

Lê phu nhân chuyển tay đưa Lê Lợi cho Phùng lão. Cậu bé đang đau đầu nên ngoan ngoãn ngồi yên trên tay ông. Ông quan sát cậu bé, chợt phát hiện trên vai trái cậu bé có bảy nốt ruồi son, tức thì ông hiểu đây là điềm lạ, thể hiện cậu bé là một bậc quý nhân. Tương lai về sau của cậu bé thế nào khó mà định lượng được.

Phùng lão truyền chân khí sang để thăm dò thì phát hiện trong thân thể Lê Lợi có chứa một lượng nhỏ âm khí, thường xuyên xung đột với long khí, chà trách nó lại bị đau đầu.

Lê phu nhân thấy ông nhíu mày nhăn trán, nên lo lắng hỏi:

- Thưa ông, thằng bé bị bệnh gì vậy ạ?

Phùng lão trả lời:

- Trong người thằng bé có luồng âm khí, chính nó là thủ phạm đã gây đau đớn. Lúc trước các vị truyền công hộ tâm cho nó thì hết đau là bởi âm khí bị ép ra ngoài. Nhưng đáng tiếc sau khi thằng bé hết đau, các vị lại ngừng nên âm khí chưa tiêu trừ hết mà vẫn còn tồn tại một ít trong người nó khiến cho thằng bé đau đầu.

Lê phu nhân ngắt lời ông:

- Cháu xin ông hãy chữa cho thằng bé, nó còn quá nhỏ, không đáng bị như thế

Lòng mẹ thương con nên nàng ta hơi thất lễ. Phùng lão cũng là bậc cha mẹ nên rất thông cảm. Ông chỉ cười và trấn an nàng ta:

- Phu nhân yên tâm, dù phu nhân không nói lão đây cũng sẽ làm.

Ông bèn vận công, tăng cường chân khí. Sắc mặt Lê Lợi bỗng hơi tím tái, rồi mờ dần và mất hẳn. Ông mỉm cười trả thằng bé về cho mẹ nó.

- Đây, lão đã đẩy hết âm khí rồi, lão trả thẳng bé lại cho phu nhân.
- Cảm ơn ông [bác], đại ân đại đức của ông [bác], gia đình cháu sẽ không bao giờ quên.

Phùng lão cười khà khà nói:

- Ôn nghĩa gì, chỉ là nhắc tay nhắc chân mà thôi, không đáng kể.

Đau đầu đã được chữa hết, Lê Lợi đã vui trở lại, miệng cười toe toét, chơi đùa chạy nhảy khắp phòng, mang lại tiếng cười cho tất cả mọi người xung quanh. Nhìn gương mặt trẻ thơ vô tư lự của Lê Lợi, Phùng lão cảm thấy có chút áy náy thay cho sư đệ, một đứa bé dễ thương như thế mà phải chịu đau đớn do phép nghịch chướng của sư đệ ông.

“Ôi, có lẽ ta gặp được thằng bé cũng là ý trời, là trời muốn ta giúp sư đệ chuộc lại một phần nào đó lỗi lầm chăng? Đúng rồi, thằng bé này là con nhà võ, chi bằng để nó kế thừa bộ kiếm pháp đây.” Nghĩ vậy, ông bèn thò tay vào trong áo lấy ra một quyển sách, đưa cho Lê Khoáng và bảo:

- À, lão có một bộ kiếm pháp này muốn tặng cho thằng bé, xem như là quà gặp mặt.

Ông lão Lê Đình vội đưa tay ra ngăn lại, ông nói:

- Áy, bác chữa khỏi bệnh cho Lê Lợi đã có ơn rất lớn với gia đình cháu, món quà này chúng cháu thật không dám nhận đâu ạ.

Phùng lão cười cười, tiếp tục đưa tới:

- Không sao đâu, vừa rồi lão chữa cho thằng bé, phát hiện ra nó là nhân tài luyện võ trăm người có một, tuyệt đối không thể để uổng phí một nhân tài như vậy được.

Ông lão Lê Đình vẫn không chịu nhận món quà, vợ chồng Lê Khoáng cũng liên tục từ chối, cuối cùng Phùng lão thở dài nói:

- Nếu các vị đã kiên quyết không muốn nhận thì lão đành phải nói thật vậy. Tuy rằng Lê Lợi đã được chữa khỏi nhưng nguy cơ tái bệnh vẫn còn. Thân thể thằng bé từ khi trúng phải âm khí, đã trở nên dễ dàng hấp thu chúng trong không gian, vì thế sẽ có lúc nó đau đầu trở lại.

Gia đình ông lão Lê Đình a lên một tiếng kinh ngạc, chuyện này nằm ngoài tưởng tượng của họ, lại có cả chuyện như vậy nữa sao? Vợ chồng Lê Khoáng ban đầu tưởng rằng con mình đã khỏi bệnh thì tốt quá rồi, ngờ đâu khi nghe ông nói thế, lòng càng thêm lo sợ, hai người vội vàng nói:

- Thằng bé còn quá nhỏ, nay mắc phải chứng bệnh kì quái như vậy, chúng cháu thực sự không biết làm thế nào mới phải, bác đã am hiểu đến vậy, nhất định sẽ có cách, xin bác giúp cho thằng bé ạ.

Thấy cặp vợ chồng trẻ bị mắc lừa mưu của mình, ông lão cười thâm trong bụng, bên ngoài lại tỏ vẻ bình thản, ông trấn an họ:

- Hai người đừng quá lo, như lão phu đã nói đấy, chỉ cần thằng bé tập luyện bộ kiếm pháp này, thằng bé sẽ không sao cả. Kiếm pháp của lão theo lối dương cương, không những giữ an toàn cho nó mà thậm chí còn giúp nó khỏe mạnh hơn nhiều.

- Cái này...

Hai vợ chồng nhìn nhau, họ có cảm giác như đang bị Phùng lão cho vào tròng. Lòng giúp đỡ của Phùng lão quá nhiệt tình khiến người ta nảy sinh nghi ngờ bên trong có uẩn khúc nào đấy nên nhất thời họ chưa biết xử lý thế nào. Thực ra họ đâu biết Phùng lão có nỗi khổ tâm, muốn sửa lỗi thay sư đệ mà cố công dân dưng lên cái nguyên nhân đấy để cho Lê Lợi có thể học được bộ tuyệt học kiếm pháp kia.

Phùng lão đẩy quyển sách tới trước mặt ba người, cười nói:

- Xin các vị nhận nó cho lão vui lòng.
- Nếu bác đã có lòng thì cháu từ chối thêm nữa sẽ là thất lễ.

Lê Khoáng dù nửa tin nửa ngờ nhưng vì lòng thương con, muốn con khỏi bệnh, thà tin đó là sự thật còn hơn. Chàng đồng ý bèn cầm lấy nó lên, vừa đọc những chữ ngoài bìa sách, nhất thời há hốc miệng, kinh hô:

- Là Tru Hồn Kiếm!

Hai người kia giật nảy mình sững sốt, đồng thời nhìn vào quyển sách. Ba chữ Tru Hồn Kiếm viết rất rõ ràng. Ông lão Lê Đình nói:

- Là nó thật sao! Chẳng phải là nó đã thất truyền hơn trăm năm trước rồi sao?

Phùng lão gật đầu:

- Là nó đấy, nó không hề bị thất truyền như lời đồn đâu, mà nó chỉ được truyền thụ một cách âm thầm qua các đời, đến đời lão là đời thứ sáu rồi.

Lê Đình tiếp lời:

- Bác Phùng à, bác tặng món quà lớn quá, chúng cháu thật không biết lấy gì đền đáp.

Phùng lão cười ha ha:

- Không cần phải thế, dẫu sao thì lão cũng có ý riêng mà. Lão tặng nó với mong muốn sau này thằng bé sẽ làm nên nghiệp lớn, giúp nước giúp đời, đó có thể xem như đã đền đáp lão rồi.

Sau một hồi khách khí, Phùng lão một mực muốn tặng cuốn kiếm pháp, cuối cùng thì vợ chồng Lê Khoáng đành cúi đầu cảm ơn và nhận lấy bộ kiếm pháp. Hai bên trò chuyện thêm hồi lâu nữa thì Phùng lão nói lời từ biệt:

- Thôi, quá khuya rồi, lão xin phép các vị rồi đi.

Hiếm khi có dịp được gặp một bậc cao nhân như ông ấy nên gia đình Lê Đình khẩn khoản mời ở lại:

- Ấy, còn sớm mà bác, bác ở chơi thêm chút nữa đã, hay là thế này, bác ở lại nhà cháu đêm nay, mai hẵng lên đường.

Mục đích của bản thân đã đạt được rồi, Phùng lão thấy không còn gì để ở đây nữa, nên nhất quyết từ chối:

- Ô không, lão đã làm phiền gia đình các vị quá lâu, không tiện làm phiền mọi người thêm nữa, mà hơn nữa, tính lão vốn tự do, không thích gò bó nên mong các vị thông cảm, lão cáo từ thôi.

Gia đình Lê Đình thấy ông một mực muốn rời đi nên họ cũng không tiện giữ lại. Lê Đình nói:

- Thế bác hãy để chúng cháu tiễn bác một đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mười Hai Năm Sau

Gia đình họ Lê tiễn Phùng lão ra tới tận cổng, Phùng lão xoay người lại nói với gia đình Lê Đình:

- Các vị đừng ở đây được rồi, không cần tiễn lão xa đến vậy đâu. Lão đi đây, tạm biệt các vị.

- Vâng, tạm biệt bác ạ.

Nhìn theo bóng lưng của Phùng lão khuất dần trong màn đêm, Ngọc Thương nói với Lê Khoáng:

- Ông ấy tốt bụng quá chàng nhỉ?

Chàng gật đầu đáp:

- Ủ, cũng may nhờ có ông ấy mà thằng bé mới hết bệnh, chỉ tiếc tính tình ông ấy hơi khác người một chút, thật không biết có cách gì để báo ơn ông ấy đây?

Ông lão Lê Đình cười cười:

- Cuộc đời là những chuyến đi. Có duyên ắt sẽ có ngày gặp lại.

Lê Khoáng nói với ông:

- Đúng vậy, thưa cha! Chúng ta vào nhà thôi cha, trời bắt đầu trở lạnh rồi.

- Ủ!

...

Phùng lão trở về quán trọ, trong lòng nửa buồn nửa vui. Ông vui vì Tru Hồn Kiếm đã có được người kế thừa và ông buồn vì Tam Giáo Tiên Thiên Tâm Kinh vẫn chưa tìm ra người xứng đáng, phải nói là đã có người xứng đáng nhưng không có duyên để nhận nó.

Theo ông đánh giá, Lê Lợi là người có đủ phẩm chất để nhận được nó, chỉ tiếc võ công Lê gia cũng đủ để cho cậu bé tu luyện trở thành một đại cao thủ,

đủ khả năng giúp cậu bé làm nên nghiệp lớn sau này. Tru Hồn Kiếm ông phải dùng đến cơ chữa bệnh cho Lê Lợi họ mới chịu nhận, nếu ông tặng thêm cuốn Tiên Thiên Tâm Kinh thì có khác gì bảo võ công Lê gia không tốt bằng, vậy thì thật là không phải phép rồi. Hoàn cảnh lúc ấy khác với khi ông ở nhà Đặng Tất, ông làm theo di nguyện của sư đệ nên gia đình Đặng Tất khó mà từ chối được. Chẳng qua dầu trong lòng buồn nhưng ông vẫn hi vọng có ngày tìm được đệ tử vừa ý. Hai ngày sau, Phùng lão quay trở về kinh thành.

Bây giờ thế cục trong triều đã ngã ngũ, lợi thế đang nghiêng về Lê Quý Ly. Sau khi Quý Ly diệt xong chương ngại vật lớn nhất của mình là Trần Thị Kiến, ông ta quay sang đối phó với vua Phế Đế. Ông ta vào tâu với thượng hoàng Nghệ Tông về chuyện của vua, tất nhiên, không có gì tốt. Ông ta đề nghị thượng hoàng phế truất ngôi vị của Phế Đế. Nghệ Tông vốn rất tin dùng Quý Ly nên làm theo. Cuối năm Mậu Thìn, Phế Đế bị vua truất ngôi và bị giam lỏng tại chùa Tư Phúc. sau đó đưa Chiêu Định Vương lên thay. Cuộc nói chuyện giữa Lê Quý Ly và Thượng Hoàng tuy rất kín đáo nhưng Phế Đế bị truất, ai cũng đoán ra được người đứng phía sau là ai.

Sau sự việc xảy ra với vua Trần bị Thượng Hoàng phế truất thì tinh thần đấu tranh của phe trung thần với nhà Trần suy giảm mạnh, phe Lê Quý Ly lại được nước lấn tới, thế lực ngày càng mạnh hơn. Phế Đế suy sụp tinh thần, đến khi biết một số tướng lĩnh định đưa quân vào điện cứu thì ông viết hai chữ giải giáp có ý buông xuôi, rồi bảo với họ:

- Không được trái ý Thái Thượng hoàng.

Phế Đế đã nói vậy thì các tướng lĩnh dưới trướng của ông cũng không dám trái lời, buông vũ khí, bỏ đi ý định ban đầu. Nhưng sự việc vẫn chưa dừng lại, sau đó không bao lâu, Phế Đế lúc này là Linh Đức Đại Vương bị thượng hoàng ép buộc treo cổ tự vẫn. Toàn bộ tướng tâm phúc đều bị giết. Tình hình triều chính đã tới mức không thể hỗn loạn hơn được nữa. Phùng lão bấy giờ đã ở bán môn, nghe được tin này thì biết can qua đã bắt đầu, dù muốn thay đổi thời cuộc nhưng lực bất tòng tâm, ông chỉ mong tìm được cách nào đẩy để giảm bớt đau thương.

Tình hình triều chính vốn hỗn loạn lại thêm điên đảo, các đời vua sau bất lực hơn đời vua trước, không còn ai có thể ngăn cản được Quý Ly nữa, và chuyện gì đến sẽ phải đến, mười hai năm sau, tức đến năm Canh Thìn, Quý Ly lật đổ để vị cháu ngoại là Trần Thiệu Đế, kết thúc triều đại nhà Trần kéo dài hơn hai trăm năm. Quý Ly không từ bỏ được mộng làm vua, ông ta đã quên mất lời khuyên của Trần Thị Kiến, trực tiếp lên ngôi làm Hoàng Đế, đổi họ Lê thành họ Hồ và đổi tên nước từ Đại Việt sang Đại Ngu. Một năm sau, ông truyền ngôi cho con thứ, lên làm Thượng Hoàng, nắm quyền quyết định mọi việc.

Lúc bấy giờ lòng dân vẫn còn hướng đến "tiền triều" nên mặc dù ông ta đã đưa ra nhiều chính sách cải cách khá tốt nhưng nhân dân vẫn oán giận nhà Hồ. Ngoài ra, phương Bắc chưa lần nào thôi mộng bành trướng về Nam của mình, chỉ đợi thời cơ là mang quân xâm chiếm.

Cha con Hồ Quý hiểu rõ điều này nên trước nạn xâm lăng của nhà Minh, họ tích cực củng cố quân sự. Một mặt nhà Hồ liên tục mở rộng mặt trận phía Nam, đem quân xâm lấn Chiêm Thành, chiếm được Chiêm Động và Cô Lũy, lập ra 4 châu Thăng, Hoa, Tư, Nghĩa, mặt khác tăng cường phòng thủ để chuẩn bị đối phó quân Minh.

Sự chuẩn bị này diễn ra trên khắp cả nước, vùng núi Lam cũng không thoát khỏi. Lê Khoáng là hào trưởng, không khỏi cảm thấy lo âu. Việc chuẩn bị cho chiến sự, ông đương nhiên có thể nhận ra rất dễ dàng. Hằng ngày ông đều đi khắp nơi trong vùng để theo dõi tình hình, nhìn thấy cảnh vật xơ xác hoang tàn, trong lòng cảm thấy đau xót khôn nguôi, thầm nghĩ không biết đến bao giờ thiên hạ mới được hưởng thái bình.

Ông hồi tưởng lại cảnh tiền triều hưng thịnh, lòng ngổn ngang trăm mối...

Quả thực nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không có lối thoát. Nhưng dân chúng Đại Việt vốn đã quen với truyền thống tận trung với vua, cách nghĩ này đã ăn sâu vào tiềm thức bao đời, nay muốn họ cứ vậy chấp nhận thuận theo thiên tử mới thì chẳng khác nào bảo họ đi ngược lại di huấn tổ tiên. Lê Khoáng cứ đứng ngẩn ngơ suy nghĩ không hề hay biết Mặt Trời đã ở trên đỉnh đầu tự lúc nào. Ông quay trở về nhà. Ông cầm lấy ấm rót một cốc trà. Miệng thì uống trà nhưng trong đầu thì lại không ngừng nghĩ cách làm sao để chấm dứt nạn can qua này. Bỗng nhiên vợ ông đi lại gần, bà nói dịu dàng:

- Khoáng, chàng đã về rồi.

Ông sực tỉnh, ngẩng đầu lên đáp:

- Là nàng đấy à? Ừ, ta vừa mới về xong.

Lê thị bước ra sau lưng ông, dùng tay nhẹ nhàng bóp vai cho ông. Bà hỏi:

- Chàng đi đâu mà trong có vẻ mệt mỏi vậy?

Ông ngả người ra sao, dựa lưng vào người bà, thở dài một hơi rồi nói:

- Ta vừa đi xem xét một vòng quanh đây, thấy cảnh vật tiêu điều, lòng ta cứ không yên.

Bà đưa tay xoa xoa hai thái dương cho chồng. Bà nhẹ nhàng nói:

- Em hiểu tâm trạng của chàng, thời loạn lạc, lòng dân bất an, chàng được mọi người tôn làm hào trưởng sao có thể kẻ cao gối ngủ yên được.

Hai vợ chồng đắm chìm trong suy tư, nhỏ tiếng tâm sự với nhau những điều trăn trở trong lòng. Bất chợt một cô gái nhỏ tuổi từ ngoài cửa tiến vào, cúi đầu nói:

- Dạ thưa lão gia, phu nhân, nhà chúng ta sắp hết muối rồi ạ.

Lê thị hỏi nàng ta:

- Vậy sao? Nhà còn bao nhiêu muối?

Cô gái trả lời nhỏ nhẹ:

- Dạ thưa, muối chỉ còn đủ cho hai ngày nữa thôi ạ.

- Ít vậy à, con cầm số tiền này bảo Ngô Từ đi mua nhé.

- Dạ thưa, số tiền phu nhân đưa hôm qua vẫn còn nên phu nhân không cần đưa thêm nữa ạ. Con đã đi mua nhưng các cửa hàng quanh đây cũng không còn bao nhiêu để bán nữa. Họ bảo muối đã hết rồi ạ.

- Ô thế à? Được rồi, số tiền thừa kia con cứ cầm lo việc khác, còn muối thì ta và lão gia sẽ tìm cách.

- Vâng ạ.

Sau khi cho cô hầu gái ra ngoài, bà quay sang nói với chồng:

- Thật không ngờ ngay cả cửa hàng cũng đã hết muối, không biết các nhà khác như thế nào.

Lê Khoáng trầm ngâm suy nghĩ một chốc rồi đáp:

- Vậy chúng ta sẽ đi xa mua muối số lượng lớn, sau đó chuyển cho các cửa hàng, có lẽ cả làng đang thiếu muối.

- Em cũng nghĩ ý này rất hay.

- Thế để ta bảo Ngô Kinh đi sang bên ông Hội mua muối. Muối của ông ấy rất tốt, mà không sợ thiếu.

Bà đáp nói:

- Tiếc quá, Ngô Kinh bị em sai đi việc rồi, chàng bảo người khác đi, mà mau lên nhé.

- Ừ, thế thì bảo Ngô Từ đi vậy.

Lúc này ông bỗng nhìn thấy một chàng trai vừa đi ngang qua sân thì gọi lại:

- Trừ, lại đây cha bảo chút chuyện.

Lê Trừ là con trai cả của ông, năm nay hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, dáng người cao to, thân hình vạm vỡ, có dáng dấp một chàng trai con nhà võ. Chàng ta đi tới, cúi đầu một cái rồi đáp:

- Dạ thưa cha, cha gọi gì con ạ?

- Nhà chúng ta chỉ còn ít muối, con chạy sang cửa hàng chú Hội mua về nhé.

- Dạ mua bao nhiêu cha!

- Cũng khá nhiều đấy, con gọi thêm Ngô Từ đi cùng, một mình con mang không nổi đâu.

- Vâng ạ.

Lê Khoáng nói với vợ:

- Ngọc Thương, nàng liệu xem chúng ta mua bao nhiêu để đưa tiền cho con nhé.

- Vâng!

Khi hai mẹ con sắp ra khỏi cửa thì ông sực nhớ điều gì, bèn bảo con trai:

- À quên, con ra ngoài gọi em về cho cha luôn, lát nữa cha sẽ đưa em về bên ngoại có chút việc.

- Dạ vâng ạ.

Trừ theo lời cha ra ngoài tìm em. Chàng chạy tới một bãi đất trống rất lớn của làng, ở đấy đang có một đám trẻ tụ tập thành một nhóm chơi đùa. Nổi bật trong nhóm đó là hai cậu bé trạc tuổi nhau, mặt mũi đỏ bừng, gồng sức đánh vật với nhau. Cậu bé này bị vật xuống thì cậu ta lại lập tức chồm dậy xông tới, vật ngã lại đối phương, mặc kệ trên người đã lấm lem bùn đất.

Hai cậu bé có vẻ ngang tài ngang sức. Những đứa trẻ đứng xung quanh reo hò cổ vũ ầm ĩ cả một góc làng. Lê Trừ dễ dàng nhận ra em mình là một trong hai cậu bé, bèn cất tiếng gọi:

- Lợi ơi, lại đây anh bảo!

Lê Lợi nghe có người gọi thì quay đầu lại nhìn, nhất thời phân tâm để cậu nhóc kia vật ngã rầm xuống nền đất. Cậu nhóc kia cười nói:

- Ha ha ha, thua rồi nhé.

Đây là bạn từ thuở nhỏ của Lê Lợi, tên là Nguyễn Thận, cũng là một cậu nhóc nổi tiếng khoẻ mạnh bên làng Mực Sơn. Hai làng rất gần nhau, Nguyễn Thận nghe tiếng Lê Lợi bên này bèn sang thách đấu. Hai cậu nhóc đấu nhiều hiệp bất phân thắng bại, trong lòng sinh ra quý mến lẫn nhau, từ đó thành bạn chí thân. Trận đấu vật này bị xét thua, Lê Lợi không phục cãi lại:

- Đây là do anh tao gọi nên tao mới thua, chúng ta đấu lại hiệp nữa.

Thận từ chối:

- Thôi, anh mày gọi rồi, bữa sau chúng ta vật tiếp.

Lợi do dự giây lát rồi gật đầu:

- Thôi được, hôm nay tao phải về, để sang bữa sau.

Lê Lợi vỗ bùn đất bám trên người rồi chạy tới chỗ anh mình, cậu hỏi:

- Anh cả, anh gọi em có việc gì không?

Lê Lợi giờ đã là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, thân thể rắn chắc, khoẻ mạnh, đám trẻ trong làng không ai là đối thủ của cậu về môn vật, tất cả bọn trẻ đều tôn cậu lên làm anh cả. Khuôn mặt cậu ta dính đầy vết bùn đất, nhưng không dấu được vẻ anh tuấn và mắt thì sáng rực, tinh anh, hiện rõ nét thông minh lanh lợi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cứu Người

Nguyễn Thận cùng đám bạn làng của cậu bé đến chào chàng ta một cái. Lê Trừ gật đầu đáp lễ lại. Chàng ta dùng tay lau sạch mấy vết bùn dính trên mặt em mình rồi nói:

- Về rửa sạch tay chân, cha có việc bảo em làm đấy.

Lê Lợi hỏi:

- Việc gì thế ạ?

- Anh cũng không rõ lắm, em cứ về nhà rồi biết.

- Vâng ạ!

Lợi xoay người lại chào tạm biệt với những người bạn của mình rồi theo anh trở về nhà. Khi cậu về nhà thì thấy cha mẹ đang đứng trong sân cùng với vài chiếc xe ngựa. Cậu lấy làm ngạc nhiên, bèn hỏi:

- Ô, gia đình chúng ta định đi đâu mà dùng nhiều xe thế này ạ?

Cha cậu trả lời:

- Không, những xe đấy là đi chở muối con à.

Lợi nghe thế thì hớn hờ nói:

- Cha cho con đi với, con cũng muốn đi mua muối một chuyến xem thế nào.

Lê Khoáng lắc đầu:

- Lần này cha không đi mà anh hai con sẽ đi mua cùng Ngô Từ, còn con sẽ cùng cha và anh cả của con đi sang ngoại có chút việc.
- Ở thế không đợi anh hai đi mua về để anh cùng đi ạ?
- Không con à, chỉ có có cha và hai đứa đi thôi. Chuyến đi mua muối của nó lần này phải mất ít nhất hai ba ngày, đến tận lò muối của chú Hội kia.
- Mẹ cũng không đi cùng mình hả cha?

Ngọc Thương xoa đầu con trai bảo:

- Không con à, mẹ phải còn giải quyết việc nhà nữa mà, ba cha con đi vui về nhé.
- Vâng ạ!

Về mặt của Lê Lợi có vẻ buồn buồn, không hiểu vì không được tham gia đi mua muối cùng anh cả của cậu hay vì không có đủ cả gia đình đi về quê ngoại. Cha cậu bé bỗng lên tiếng:

- Được rồi, mọi người đi chuẩn bị hành lý, sau bữa trưa sẽ khởi hành.
- Dạ vâng ạ.

Sau khi bữa trưa kết thúc, mọi người đi nghỉ ngơi lấy sức rồi bắt đầu khởi hành. Vì Lê Khoáng bận chút việc ở nhà nên nhóm người Lê Trừ và Ngô Từ đi trước. Nhà ông Nguyễn Hội ở làng Hải Tân thuộc xã Thượng Xá, Nghệ An. Ông ấy làm nghề nấu muối. Nghề bán muối của ông Hội rất phát đạt, muối gia đình ông nấu rất ngon, danh tiếng nổi như cồn. Ông đem muối mình làm ra bán đi khắp mọi nơi, lên đến tận vùng thượng du Thanh Hoá, nhờ thế mà ông đã kết tình thâm giao với Lê Khoáng. Nhiều năm nay, Lê Khoáng thường mua muối của ông, lần này cũng không phải ngoại lệ. Hơn nữa, hôm nay vì muối thiếu hụt nghiêm trọng, đoạn đường đến đó lại rất xa nên đoàn người Lê Trừ thúc ngựa phi nước đại.

Đoàn người chạy được chừng tám chín chục dặm thì Lê Trừ nhìn thấy phía trước có một đám cháy khá lớn. Tiếng hò hét kêu gọi dập lửa xen lẫn với tiếng kêu la thất thanh. Lê Trừ quay đầu lại bảo những người đằng sau:

- Chúng ta lại đó xem thế nào, nếu giúp được thì giúp họ một tay.

Ngô Từ gật đầu đồng ý

- Vâng thưa cậu cả.

Lê Trừ dẫn đầu đoàn người chạy tới nơi đám cháy. Khi tới nơi thì họ thấy khung cảnh cực kỳ hỗn loạn. Tiếng hò hét ồn ào xen lẫn với tiếng gào khóc của những người đau đớn của phụ nữ. Đám cháy càng lúc càng bốc lên cao. Không thể để chậm trễ hơn nữa, Lê Trừ lập tức phân phó cho một người ở lại giữ xe hàng, sau đó cùng đoàn tùy tùng tham gia dập đám cháy. Chàng hỏi một người đàn ông ở gần đấy:

- Thưa chú, có dòng sông hay suối gì ở đây? Chúng cháu mang theo nhiều người và ngựa, sẽ dập lửa nhanh hơn.

Ông ấy nghe thế thì cả mừng, gật đầu liên tục và nói liền một hơi:

- Ô! Tốt quá! Tốt quá! Sông cách đây gần nửa dặm.
- Vâng ạ!

Lê Trừ bảo tùy tùng:

- Mau đi lấy những chiếc hũ vừa phải để đựng, chúng ta cưỡi ngựa đến sông lấy nước.

Nhờ đoàn người Lê Trừ mang đến, lượng nước chữa cháy đã tăng lên nhiều nên ngọn lửa đã được kiềm chế phần nào. Sau khoảng gần một canh giờ, đám cháy ở nhà trước đã được dập hoàn toàn, chỉ còn nhà sau vẫn đang cháy. Bỗng nhiên từ trong đó vang lên tiếng kêu khóc non nớt của một đứa bé:

- Mẹ ơi! Nóng quá! Cứu con với!

Người mẹ đang ngồi phệt dưới đất nghe thế thì rùng mình, mặt cắt không còn hột máu, vội vàng bật dậy, ba chân bốn cẳng chạy nhanh tới nhà sau. Mấy người ở xung quanh hoảng hốt, lập tức đưa tay ra ngăn lại. Một người đàn ông nói:

- Minh à, không nên vào đó, nếu mình vào đó e rằng cả mẹ lẫn con đều gặp nguy hiểm.

Ông ấy là trưởng phụ của người phụ nữ nọ. Bà ấy giấy dựa rất mạnh, cố sức thoát ra khỏi vòng tay của trưởng phụ để chạy vào căn nhà đang bốc cháy cứu con mình. Bà liên tục lắc đầu, nước mắt tuôn chảy giàn dựa trên gương mặt khắc khổ. Bà gào lên thật to, giọng lạc hẳn đi:

- Không! Em phải cứu con, mình mau buông em ra, con trai chúng ta đang ở trong đó.

Bà cũng biết nếu vào sẽ nguy hiểm vạn phần, nhưng tấm lòng xót con của người mẹ, nào có nề hà gì. Người đàn ông đáp:

- Không được, nếu vào thì tôi vào, mình ở ngoài này.

Người đàn ông buông lỏng tay và đưa vợ mình cho những người bên cạnh ngăn lại, rồi xoay lại chạy đi. Giữa lúc cấp bách, bất ngờ một bóng đen lao vọt vào trong đám cháy rất nhanh khiến tất cả kinh ngạc. Tiếng của Ngô Từ vang lên thất thanh:

- Cậu cả!

Tất cả bị tiếng hét thu hút, quay đầu sang bên này. Lê Trừ vốn đứng cạnh Ngô Từ đã không thấy đâu nữa, hai mắt Ngô Từ lại đang hướng vào nhà sau. Hóa ra chàng ta chứng kiến cảnh đau lòng nên quyết định mạo hiểm cứu đứa bé. Bản thân chàng cũng là một người cha nên rất hiểu tâm trạng của họ. Vì thế chàng thi triển tuyệt kỹ khinh công xông vào để cứu đứa bé. Mọi người bên ngoài đều rất hồi hộp, tập trung quan sát đến nhà sau. Người mẹ đáng thương nọ cũng thôi giãy dụa, ngẩng đầu lên nhìn đăm đăm vào đám cháy. Đám cháy mỗi lúc một lớn, những tiếng nổ lép bép vang lên. Nước đem tới để dập đường như không đủ để dập tắt nó nữa. Mọi người đứng chờ lo lắng thấp thòm không yên.

- Rắc!!

Một âm thanh giòn tan phát ra từ ngọn lửa khiến cho ai nấy đều hoảng hốt. Mẹ đứa bé sợ hãi, kêu khóc gọi con. Trượng phu của bà nãy giờ dù rất bình tĩnh cũng phải nói:

- Nguy hiểm quá, cột kèo sắp đổ, sao vẫn chưa thấy họ ra chứ.

Gương mặt Ngô Từ lộ rõ sự lo lắng. Ông lẩm bẩm:

- Cậu cả làm gì trong đó mà lâu thế, có chuyện gì rồi sao?

Một tiếng cắc vang lên, bốn năm thanh xà ngang rơi xuống. Trần nhà mất đi thanh giữ, lập tức đổ rầm xuống. Những người chứng kiến mặt mày thất sắc, bật thốt "A" một tiếng. Mẹ đứa bé kêu lên thảm thiết:

- KHÔNG! CON TÔI!

Ai nấy đều tròn to mắt, đứng bần thần, nhìn vào ngọn lửa. Giữa lúc tất cả đang bàng hoàng, trần nhà dần rơi xuống đất bỗng nhiên bị vỡ bung ra thành hai nửa, bắn tung lên trời. Tro bụi bay mù mịt. Sau đó một bóng người tung vọt lên cao hơn hai trượng, rồi lộn hai vòng trong không trung và đáp nhẹ nhàng xuống trước mặt người phụ nữ đáng thương. Người này không ai khác ngoài Lê Trừ. Chàng ta đã cứu được đứa bé. Cả hai bị tro bụi nhuộm đen gần hết cả mặt. Quần áo trên người Lê Trừ bị lửa bén, rách vài chỗ. Ấy vậy mà chàng vẫn nở nụ cười, chuyển đứa bé sang cho mẹ nó một cách cẩn thận và nói:

- Xin gửi thằng bé lại cho chị.

Bà mẹ vội vàng ôm lấy con mình, miệng cảm ơn chàng ta rồi rít. Cậu bé sau khi phải trải qua giây phút kinh hoàng, trở về trong lòng mẹ, lập tức bật khóc nức nở; làm cho bà mẹ thêm một phen hoảng hốt, phải dỗ liên tục.

Ngô Từ đưa tới cho Lê Trừ một tấm vải, nói:

- Cậu cả, người cậu dính đầy tro, mau dùng cái này lau đi ạ.

- Ồ, cảm ơn .....

Lê Trừ đưa tay nhận lấy, lúc này người cha của đứa bé đi tới nói với chàng:

- Tôi là ....., tôi cảm ơn ân nhân rất nhiều, xin ân nhân cho biết danh tính .....

- Tôi tên Lê Trừ, tôi chỉ góp ít sức lực nào có là ân nhân gì. Anh bắt tất phải nói thế.

Người cha lắc đầu:

- Sao như vậy được chứ, hôm nay nếu không có đoàn người của cậu, thật không biết hậu quả sẽ ra sao nữa. On cứu mạng cháu nó, gia đình tôi dù mất mạng cũng quyết đền ơn.

Lê Trừ xua xua tay đáp:

- Ấy chớ, giúp người lúc hoạn nạn là việc nghĩa, tôi chỉ làm việc nên làm, anh không cần phải nói ân đức gì đâu. Hơn nữa, tôi chỉ cứu được cháu bé mà không dập được lửa gian nhà sau của anh, lòng áy náy vô cùng.

- Không sao cả, người còn thì vẫn có thể xây lại được mà.

- Phải phải...

Chợt Ngô Từ chen vào:

- Cậu cả, xin lỗi vì đã cắt ngang lời cậu, nhưng chúng ta phải đi ngay. Nếu bây giờ không đi, e rằng sẽ muộn mất.

Lê Trừ nghe thế thì sực tỉnh, gật đầu:

- Ồ nhỉ, tôi quên mất, phải đi thôi.

Rồi chàng quay sang người đàn ông nọ nói:

- Tiếc quá, chúng tôi có việc gấp phải đi bây giờ, không thể giúp các vị nữa, chúng tôi xin từ biệt các vị tại đây.

- Ô, thật sự các vị đi gấp vậy sao? Vậy xin ân nhân uống nước cho đỡ mệt rồi hãy lên đường.

- Vâng, cảm ơn anh... Được rồi, xin tạm biệt, hẹn gặp lại các vị.

Đoàn người Lê Trừ sửa soạn lại đồ đạc xong xuôi thì lên ngựa lao đi, chớp mắt không thấy đâu nữa, chỉ để lại đám bụi mù phía sau. Hai vợ chồng nọ quay đi vào nhà và được bà con làng xóm an ủi sau khi tai qua nạn khỏi. Đứa bé ngủ thiếp đi trong lòng mẹ vì quá mệt mỏi.

Về phía đoàn người của Lê Trừ, do đã mất quá nhiều thời giờ cho việc dập lửa nên ai nấy đều giục ngựa phi hết tốc lực, mong sao tới nơi kịp lúc trời chưa tối. Lê Trừ vẫn không ngừng nhớ lại cảnh vật lộn trong đám cháy. Đáng lý chàng đã có thể ra ngoài sớm hơn, nhưng khi ấy, cậu bé trong tình trạng sợ hãi cực độ không dám ra khỏi chỗ trốn. Chàng phải khuyên nhủ, dỗ dành hết lời, cậu bé mới nghe theo. Đúng lúc trần nhà đổ sập, chàng bèn vận công, phóng chưởng đánh vỡ trần nhà rồi vọt ra ngoài. Ngô Từ cất tiếng hỏi, kéo chàng khỏi dòng suy tư:

- Cậu cả, có thật là cậu không sao chứ?

- Tôi đã nói là không sao cả mà, quần áo chỉ bị cháy chút ít thôi. Từ đây đến nhà bác Hội còn bao nhiêu xa nữa nhỉ?

- Theo tôi nghĩ thì còn khoảng hơn trăm dặm nữa.

- Còn xa vậy sao? Thế thì phải tăng tốc thêm nữa đi.

Dù rất cố gắng nhưng trải qua đợt dập lửa thì mấy con ngựa đã không khoẻ như lúc đầu nữa. Vì thế, khi đoàn người tới nơi thì trời đã sập tối. Lê Trừ bảo đoàn tùy tùng:

- Giờ đã muộn, chúng ta tìm một quán trọ nào đây để nghỉ chân, ăn tối trước, sáng mai hãy đi mua muối.

- Vâng thưa cậu cả.

Đoàn người của chàng nói ít thì không ít, nói nhiều không nhiều, việc tìm quán trọ cho tất cả khá là khó khăn, cuối cùng chọn được quán trọ lớn cách nhà ông Hội một ba dặm.

Sau khi chạy trên chặng đường rất dài, hầu như ai cũng đều đã thấm mệt, ăn xong bữa tối, trò chuyện thêm một lúc nữa là đặt lưng xuống giường nằm ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Lê Trừ cùng tùy tùng nài nỉ gọn gàng đi tới nhà ông Nguyễn Hội. Khi sang tới nơi thì chàng thấy cửa hàng muối của ông ấy vẫn chưa mở cửa. Chàng lấy làm lạ vì theo như chàng biết thì bình thường ông ấy thức dậy rất sớm. Chàng bèn gõ cửa. Lát sau, ông Hội ra mở, trông thấy chàng, ông ấy rất ngạc nhiên, ông hỏi:

- Xin hỏi cậu là?

Lê Trừ cúi đầu lễ phép, đáp lại:

- Thưa chú, cháu là Lê Trừ, cháu đến để mua muối ạ.

Ông Hội mừng rỡ hỏi dồn:

- Cháu Lê Trừ con cả của anh Khoáng phải không?

- Vâng ạ, cháu thật thất lễ quá, sớm thế này đã làm phiền gia đình chú nghỉ ngơi.

- Ha ha, không sao đâu, mau vào đi cháu.

Con trai của bạn đến nhà, ông rất vui mừng, đang định hỏi thăm tình hình gia đình bạn thì bỗng có tiếng của ai đấy ở bên ngoài nói vọng vào làm hai người giật mình:

- Ông Hội ơi, có chuyện rồi ông Hội ơi.

Chương 20: Lợn Sinh Ra Hổ

Ông Hội ngạc nhiên, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, ông quay sang xin lỗi vì đã thất lễ rồi đi ra ngoài xem sao thì bất gặp có người hốt hơ hốt hải chạy vào. Đó là một người đàn ông mặt khá to, dáng người tầm thước, vạm vỡ. Ông nheo mắt nhìn kỹ thì nhận ra là ông hàng thịt ở cạnh nhà. Ông Hội hỏi:

- Có chuyện gì mà ông chạy vội vàng sang nhà tôi thế?

Ông hàng thịt không đợi nghỉ mệt, nói hỏn hà hỏn hên:

- Ông hại tôi rồi ông Hội ơi... ông... làm tôi lỡ hết cả việc rồi.

Ông Hội nghe thế hoảng hồn, lòng rất lo lắng. Ông hỏi dồn:

- Sao cơ? tôi hại ông lỡ việc là sao? Tôi chưa hiểu.

Ông hàng thịt hít sâu một hơi rồi trả lời:

- Thì sáng nay tôi không nghe tiếng chuông chùa ông đánh nên tôi không dậy làm thịt lợn được.

Tại làng Thượng Xá gia đình ông Hội sống có một ngôi chùa cổ tên là chùa Vàng. Ông vừa nấu muối vừa là người canh giữ ngôi chùa này. Mỗi buổi sáng, cứ tới canh tư là ông Hội thức dậy điểm chuông chùa, tiếng chuông vang to cả một vùng lớn. Dần dà dân chúng xung quanh đều dựa vào tiếng chuông ông ấy đánh mà tỉnh dậy chuẩn bị cho ngày mới.

Chỉ là tối hôm qua, ông Hội mệt mỏi nên ngủ quên mất, không dậy đánh chuông khiến ông hàng thịt nhờ công việc. Ông Hội vô cùng áy náy trong lòng, nên liên tục nói xin lỗi. Ông hàng thịt than thở:

- Khốn khổ ở chỗ là sáng nay tôi vào chuồng định làm thịt lợn thì phát hiện con lợn mua chiều qua đã sinh ra một đàn lợn con.

Ông Hội sừng sốt, đứng ngây ngốc hồi lâu, trong đầu liên tưởng tới giấc mộng đêm qua, ông bèn nói:

- Thật sao? Bác đưa tôi sang xem.

- Được được, ông đi theo tôi.

- Cháu có thể đi cùng chú được không ạ?

Lê Trừ rất tò mò muốn biết có gì mà ông hàng thịt hoảng hốt như thế. Ông Hội đồng ý:

- Cũng được, mau đi thôi.

Ông Hội lật đật theo ông hàng thịt đến chuồng lợn. Sang đến nơi quả đúng là con lợn nái đã sinh ra đàn lợn con thật. Ông Hội lẩm bẫm: "Là thật rồi, kỳ lạ quá."

Ông hàng thịt và Lê Trừ nhìn nhau, không hiểu ông ấy có ý gì. Bỗng nhiên Lê Trừ chỉ vào đàn lợn hô lên:

- Hai chú nhìn kia, con lợn kia trông lạ quá.

Hai người nhìn theo hướng chỉ của Lê Trừ thì phát hiện một con trong mấy con lợn con có hình dạng rất quái dị, vừa giống lợn vừa giống hổ. Ông hàng thịt phát hoảng, kinh hô:

- Sao con lợn lại sinh ra một con quái thú vậy chứ? Đây chắc chắn là điềm gở, nên mau giết nó đi.

Rồi ông quay sang bảo vợ mình:

- Minh vào lấy cho tôi con dao bầu, tôi giết con quái thú đó.

- Vâng.

Ông Hội và Lê Trừ nghe thế thì sừng sốt. Hai người tuy e sợ con quái thú kia nhưng vẫn không nỡ hại nó. Ông Hội vội vàng ngăn lại:

- Đừng, đừng giết nó. Nếu ông không thích nó thì để tôi nuôi nó.
- Cái gì? Bác muốn nuôi con quái thú đó sao? Không nên, nó là điềm gở đấy.
- Đúng vậy, con lợn nái đã van xin tôi cứu mẹ con nó nên tôi không muốn con lợn con đó bị giết chết.

Ông Hội khiến cho ông hàng thịt và Lê Trừ kinh ngạc hết lần này đến lần khác. Ông hàng thịt hỏi:

- Bác đang nói cái gì vậy? Sao con lợn nái van xin bác cứu mạng chứ?

Ông Hội biết lời vừa rồi của mình vô cùng quái lạ. Ông thờ dài, bèn kể lại chuyện kỳ dị gặp phải đêm qua:

- Chuyện là thế này, nửa đêm hôm qua, lúc đang thiêu thiêu ngủ thì bỗng tôi nằm mộng thấy một người phụ nữ dắt theo mấy đứa con quỳ xuống trước mắt tôi xin tôi gia ân sáng nay đừng đánh chuông chùa. Nếu tôi điểm chuông thì mẹ con nhà bà ấy sẽ bị giết oan. Đến đây thì tôi sợ tỉnh, mới hay đó chỉ là một giấc chiêm bao.

Mọi người cùng bật thốt lên kinh ngạc, chuyện này đúng là quá ly kỳ, cứ như đang nghe kể chuyện thần tiên vậy. Nhưng không ai ngắt lời ông ấy. Ông ấy lại kể tiếp:

- Tôi nằm trần trọc cả đêm, thao thức suy nghĩ điều này, trong làng vốn rất yên bình, cũng đâu có ai phạm trọng tội bị xử tử, mãi mà không ngủ được. Đến mờ sáng, tôi quyết định không điểm chuông chùa nữa. Sau tôi chợp mắt được một chút thì cháu Lê Trừ này sang gõ cửa. Rồi khi sang chuông lợn nhà ông, thấy số con lợn con bằng với số con của người phụ nữ nọ, tôi mới tá hỏa, nghĩ rằng con lợn nái đã báo mộng cho tôi. Đã cứu thì cứu cho trót, nếu ông không nuôi con lợn con đó thì tôi nuôi vậy.

Hai vợ chồng ông hàng thịt nhìn nhau, chưa bao giờ hai người được nghe kể một chuyện quái lạ như vậy, lợn báo mộng cho ông Hội để bảo vệ đàn con khỏi chết ư? Thật kỳ dị! Trong khi đó, ông Hội đi tới chỗ con lợn nái, bè con lợn giống hồ lên và quay lại nói với ông hàng thịt:

- Vậy tôi xin ông đen con lợn con này về nhà nhé.

Ông hàng thịt dĩ nhiên là đồng ý. Ông Hội vui mừng, chào gia đình hàng thịt rồi ôm con lợn con trở về nhà. Lê Trừ hỏi ông:

- Chú muốn nuôi con lợn này thật sao?

- Ừ, dù sao nó cũng là một sinh mạng mà.

Hai người đi khỏi rồi, hai vợ chồng ông hàng thịt đóng cửa chuông, vào lại trong nhà, ngồi cạnh nhau hồi lâu mà không nói gì cả. Ông hàng thịt cứ nghĩ mãi về giấc mơ kỳ dị mà ông Hội đã kể. Ánh mắt thay đổi liên tục, thể hiện sự phức tạp trong nội tâm của ông. Không biết trôi qua bao lâu, dường như ngộ ra được điều gì đấy, ông đột ngột đứng dậy, chạy vào gian bếp, cầm con dao bầu vẫn thường dùng để giết thịt lợn chạy phăm phăm ra sân. Vợ ông thấy thế tức thì hoảng hốt, không biết ông muốn làm gì, nên hốt hơ hốt hải chạy theo định mở miệng ngăn lại.

Chỉ thấy ông đi thẳng một mạch cổng chùa Vàng, sau đó đến trước bàn thờ cúng, quỳ xuống bái lạy tượng thần. Lạy xong ông chạy ra sân chùa, vung tay ném mạnh con dao bầu xuống nền sân. Lực ném mạnh vô cùng, con dao ngập sâu vào trong đất. Cuối cùng, ông xoay lại vái tượng thần một vái rồi ra về.

Hành động của từ đầu chí cuối của ông hàng thịt đều khiến bà vợ ngỡ ngàng, không hiểu gì. Đợi lúc ra khỏi chùa, bà mới hỏi:

- Này, rốt cuộc ông muốn làm cái gì? Sao lại cầm con dao trước sân chùa như thế?

Ông thờ dài một hơi rồi trả lời vợ mình:

- Sau khi nghe ông Hội kể lại giấc mộng kỳ lạ của ông ấy, tôi đã suy ngẫm rất nhiều. Rõ ràng linh hồn người đàn bà ẩn trong con lợn đã tìm cách báo mộng để bảo vệ đàn con của mình. Nghĩ tới đây, tôi sợ tỉnh, thì ra bao nhiêu năm nay, hai bàn tay tôi đã vấy máu của vô số sinh mạng vô tội. Tôi... tôi bỗng rùng mình sợ hãi. Bởi vậy tôi mới chạy đến chùa, xin thần phật tha thứ và cũng quyết định từ nay không làm đồ tể nữa.

Vợ ông gật đầu:

- Em cũng có suy nghĩ như mình, đến giờ em vẫn chưa hết bàng hoàng đấy. Bỏ nghề này đi thôi mình ạ.

- Ừ, tôi đã có ý định chuyển nhà đi nơi khác sinh sống, mình nghĩ sao?

- Chuyển nhà ư? Cũng được, chúng ta về nhà bán hết đàn lợn rồi sẽ chuyển nhà đi.

- Ừ!

Ngày hôm ấy, quả thật ông hàng thịt đem chợ bán hết đàn lợn của mình, rồi quay về nhà thu dọn đồ đạc bỏ nhà ở làng Thượng Xá đi đâu không rõ. Ông Hội hay những người hàng xóm cạnh đấy hoàn toàn không hề hay biết về việc ông hàng thịt chuyển nhà. Đến tận khi ông sang mua thịt, thấy nhà ông ấy trống trơn, đi hỏi thăm các nhà xung quanh mới biết. Hiện tại ông khoe con lợn con giống hồ nọ với hai đứa con trai của mình. Hai cậu nhóc tỏ ra rất thích

thú với nó, thay nhau ôm lấy nó rồi cười tít mắt. Ông Hội giới thiệu hai con trai cho Lê Trừ:

- Đây là hai đứa con của chú, thằng anh là Nguyễn Biện, đứa em là Nguyễn Xí.

Mặc dù Lê Trừ cũng rất hứng thú với con lợn, nhưng chàng còn nhiệm vụ cha mẹ giao cho, không thể vì cá nhân mà chậm trễ. Chàng bèn nói:

- Dạ vâng, cháu rất vui khi gặp gia đình bác. Thưa bác, thực ra hôm nay cháu tới đây là để mua muối ạ.

- A, thật vậy sao, xin lỗi cháu nhé, bác vô ý quá. Nếu cháu nói sớm hơn thì... được rồi, cháu muốn lấy bao nhiêu?

- Dạ vâng, cháu mua cũng khá nhiều ạ, xe cháu đang để ở ngoài cửa ạ.

- Ô, nhiều à? Thế cháu theo chú ra lò muối nhé.

- Vâng ạ.

Tiếng tăm muối ngon của ông Hội vang rất xa. Khi Lê Trừ tới nơi, tức thì choáng ngợp trước những cách đồng muối rộng lớn. Ông Hội dẫn chàng đến khoảnh ruộng tốt và bảo:

- Đây, cháu lấy muối tại khoảnh này và khoảnh bên cạnh nhé.

- Vâng ạ!

Chàng cùng tùy tùng nhận muối từ người làm của gia đình ông Hội và chuyển muối lên xe. Khi đã đủ số lượng cần thiết và thanh toán tiền xong, chàng từ biệt ông ấy, lên đường quay trở về nhà lập tức. Đoàn người của chàng đã trễ mất một ngày so với dự định, nếu không lên đường ngay, thì có thể bị trễ một hai ngày nữa, vậy tình trạng thiếu ở Khả Lam lại càng trầm trọng hơn.

Trên đường quay về, cũng giống như nhà hàng thịt nọ, câu chuyện con lợn nái báo mộng cho ông Hội để cứu đàn con của nó cứ luẩn quẩn trong đầu óc chàng. Nó làm chàng phải suy tư mãi. Chàng cũng không hề biết rằng giấc mộng kỳ lạ đó ảnh hưởng rất lớn tới tâm tưởng ông của hàng thịt. Về sau, chuyện này trở thành truyền thuyết trong làng.

Người ở đây truyền miệng nhau, con dao ông cắm trước cổng chùa như có pháp thuật khiến nó gắn chặt vào đất, không một ai có thể rút nó ra khỏi nền đất, thậm chí lại còn được nâng lên cao hơn rằng một ngày nọ, con dao bỗng dựng biến mất, thay vào đó, ở đấy mọc lên một loài cây có lá rất lạ, lá cây màu đỏ và nhọn như lưỡi dao bầu mà ông ấy vẫn thường dùng để làm thịt. Người ta đặt tên cho nó là cây huyết dụ.

Đáng tiếc, sau này, Lê Trừ không có cơ hội được thấy lại con hổ tinh cũng như biết được những truyền thuyết đó nữa. Đoàn người Lê Trừ đi thẳng một mạch về nhà. Khi chàng về tới nơi thì trời đã về chiều. Lê Trừ xuống ngựa, bước vào nhà. Mẹ chàng đang đứng đợi ngoài hiên. Bà đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ trước đó nên chờ sẵn. Chàng chào mẹ:

- Thưa mẹ, con đã về rồi.

Bà ấy mỉm cười hiền từ:

- Ủ, đi đường có mệt không con?

- Dạ không, con đi về trễ mất một ngày, con xin lỗi mẹ ạ.

- Không sao đâu. Vào trong nhà nào con.

- Dạ khoan đã mẹ, con chuyển số muối ngoài xe đã ạ, có lẽ các cửa hàng muối cũng đang cần gấp.

- Ủ, thế cũng được.

Lê Trừ chạy ra ngoài phân công cho tùy tùng chuyển một phần muối vào trong nhà, phần còn lại thì đưa sang các cửa hàng muối khác mà không thu đồng nào. Gia đình chàng không hề nhận cơ hội người ta gặp khó khăn để kiếm lợi. Đây là nguyên tắc cơ bản của gia quy nhà chàng. Xếp đặt công việc xong xuôi, Lê Trừ mới vào lại phòng khách ngồi xuống. Chàng uống nước ngồi nghỉ hồi lâu mà chỉ thấy có mỗi mẹ ở trong phòng thì ngạc nhiên hỏi:

- Ô! Thưa mẹ, cha vẫn chưa về nhà ạ?

Bà gật đầu:

- Ủ, cha con nói đi hai ngày rồi sẽ về, giờ đã gần bốn ngày rồi vẫn chưa thấy hai cha con về.

Bà vừa dứt lời thì ngoài cổng kêu lạch cạch và rồi được mở ra, sau đó là cha con Lê Khoáng và Lê Lợi đi vào. Hai người bèn đứng dậy ra đón. Lê Lợi chạy nhanh vào trong, chào lớn:

- Dạ thưa mẹ con đã về.

Bà xoa xoa đầu Lợi, tươi cười niềm nở, nói với trượng phu:

- Chàng về rồi.
- Cha, cha về ă.
- Ủ, chúng ta vào nhà nào, không nên đứng nói chuyện ngoài cửa thế này.
- Thế thằng cả đâu rồi chàng?
- À, nói đi thăm nhà một người bạn của nó rồi.

Gia đình vừa đi vào vừa chuyện trò. Lê Khoáng bắt đầu hỏi tình hình chuyến đi mua muối của Lê Trừ cũng như hỏi thăm sức khoẻ ông Hội thế nào. Lê Trừ cứ theo những gì mình biết mà trả lời. Sau đó Lê Khoáng cùng thê tử trao đổi chuyện nhà ngoại. Qua hồi lâu, bỗng Lê Trừ hô lớn:

- Lợi, lưng của em bị sao thế này?

Cha mẹ chàng đồng thời cùng nhìn vào lưng cậu bé, tức thì giật mình. Lê Lợi hiểu động, chạy nhảy khắp nơi, bất ngờ đang chạy thì áo vương phải một khúc gỗ nên bị xé rách làm lộ ra dấu bầm tím có hình của một bàn tay trên lưng. Tuy nó chỉ mờ mờ nhưng với người có kiến thức yền thâm như bà Ngọc Thương thì vẫn dễ dàng nhận ra dấu tay này do một đòn chưởng rất mạnh đánh lên lưng cậu bé.

Không phải Lê Lợi đi cùng cha ư? Cha cậu bé là cao thủ võ công vào hàng bậc nhất, tại sao cậu lại có thể bị trúng chưởng nặng vậy chứ?

p/s: Chuyện này có sử dụng tư liệu cái chết oan của cha danh tướng Nguyễn Xí và sự tích cây huyết dụ

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Lê Lợi Gặp Nạn

Mẹ cậu bé vô cùng sợ hãi, vội vội vàng vàng ôm lấy cậu xem xét dấu tay đó. Lốp da trên dấu tay mềm, trơn láng hơn vùng da bao quanh, rõ ràng đây là da mới. Bà lại càng hoảng sợ, hỏi cậu bé dồn dập:

- Lợi, sao lưng con bị bầm dập thế này? Mau nói mẹ nghe nào.

Lê Lợi dường như chột dạ, tránh ánh mắt của mẹ, trả lời một cách lúng túng:

- Dạ con bị ngã đập lưng thôi mẹ ă. Con không sao đâu ă.

Dĩ nhiên bà không thể tin được, bà lập tức hỏi lại ngay:

- Con đừng nói dối mẹ, đây rõ ràng là dấu bị người đánh, con nói thật đi.

- Ô dạ... dạ... con...

Lê Lợi có vẻ muốn giấu chuyện này nên khi bị mẹ ép, cậu bé bắt đầu trở nên ấp úng không phát ra thành câu hoàn chỉnh. Cậu bé âm thầm liếc nhìn cha. Lê Khoáng bắt gặp ánh mắt khó xử của con mình, ông thở dài một hơi, mở miệng nói:

- Thôi nàng đừng ép con nữa, để ta nói cho nàng vậy.

Bà làm mặt giận, nghiêm giọng:

- Thế sao này giờ chàng không chịu nói ra? Chàng cũng biết con mình bị thương, em rất lo mà.

- Ta biết, ban đầu ta và Lê Lợn đâu muốn chuyện này lộ ra, chỉ vì con nó hiếu động quá.

Bà nóng ruột, giục:

- Thôi chàng mau nói con chúng ta đã xảy ra chuyện gì đi.

- Ủ, chuyện là thế này... sau khi công việc bên ngoại đã xong thì Học nó xin phép qua thăm nhà bạn. Trên đường trở về nhà, đang lúc ngắm cảnh núi non thì hai cha con bị giật mình bởi những tiếng nổ to như sấm vang lên từ đằng xa. Ta chạy đến trước chắn cho Lê Lợi và hướng về phía trước thì thấy cách đó chừng hai ba chục trượng có hai bóng người đang đánh nhau giữa hai người đàn ông một mặc áo đen, một mặc áo nâu. Võ công họ rất lợi hại,

ta thấy mà cũng thất kinh. Trên tay người áo đen ôm một bé gái khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Vì vướng bé gái nên người áo đen chỉ dùng một tay để đánh nên làm vào tình thế khó khăn. Trên mặt bé gái rất sợ hãi, mấy lần muốn mở miệng mà không phát ra thành lời, cô bé nhìn người áo nâu đầy lo lắng. Lúc đấy ta đứng ở bên ngoài quan sát, ban đầu chưa hiểu tình hình ra sao, ai xấu ai tốt nên chưa dám có hành động gì. Trận đánh càng lúc càng ác liệt, mấy lần người áo nâu muốn ra đòn sát thủ thì người áo đen lại đưa bé gái ra chắn trước mặt hắn, thế là ông kia phải thu chiêu lại, dường như ông ta không muốn làm hại đứa bé. Cứ sau mỗi lần như vậy, người áo đen lại chiếm chút lợi thế, tình thế đảo ngược hẳn. Khi đấy ta mới dần dần nhận ra ai xấu ai tốt. Bất chợt người áo nâu hét lớn: "Tên khốn, mau thả con gái của ta ra, có giỏi thì một đấu một đấu, dùng một đứa con nít làm vật cứu mạng thì còn gì là đại trượng phu cơ chứ." Hóa ra bé gái đó là con của ông ấy. Người áo đen cười gần không đáp, tiếp tục tấn công dữ dội. Rõ ràng võ công người áo nâu không hề dưới ta, chỉ vì vướng con mà chịu thua thiệt. Ta rất tức giận, muốn can thiệp nhưng lúc đấy không có kẻ hở nào để chen vào. Rồi người áo đen hét thảm, ông ta bị kẻ địch đâm một kiếm trúng bả vai, máu đỏ tuôn ra làm cô bé sợ hãi gọi cha liên tục. Nhưng cũng phải khâm phục cha cô bé, ông ta cắn răng chịu đau, bàn tay kẹp chặt lấy lưỡi kiếm và vận kinh rút ra thật mạnh. Kiếm vừa rút ra, tức thì máu bắn thành vòi, tuôn ra xối xả; đồng thời ông lắc cổ tay bẻ gãy đôi thanh kiếm. Kinh lực lắc tay rất mạnh, cổ tay tên ác nhân bị chấn động, không thể đâm kiếm vào sâu hơn. Gã ta bèn tung một cước bèn tung tiếp một cước đá bay người cha tội nghiệp ra xa hơn ba thước. Ông ấy trúng đòn hiểm, vết thương lại càng thêm nặng. Gã cướp cười lớn, tiếp tục cầm nửa kiếm gãy còn lại đâm thẳng tới, uy hiếp tính mạng của cha cô bé. Đến lúc này thì ta không thể đứng ngoài được nữa...

Lê Khoáng chỉ tay vào Lê Lợi rồi nói tiếp:

- Ta quay đầu lại định dặn con đứng chờ để ta đi cứu ông ấy thì không thấy nó đâu nữa. Ta hoảng hốt ngẩng lên tìm xung quanh thì thấy nó đã phóng tới sau lưng gã ác nhân từ lúc nào không hay. Có lẽ nó tức giận trước cảnh tàn ác, nóng lòng muốn cứu người nên âm thầm len ra phía sau tên ác nhân, tung ra liên ba quyền đâm mạnh vào lên gáy ta. Gã đang tập trung vào người đàn ông nọ, để hở lưng nên bị trúng đòn. Không rõ đòn đó có gây cho gã đau nhức hay không, chỉ thấy gã giật mình hoảng hốt. Gã xoay người, vút nửa thanh kiếm gãy đi, võ chưởng xuống đầu nó.

- A!

Bất ngờ Lê Trừ và bà mẹ hô lên. Hai người lo lắng quay sang nhìn cậu bé. Bà lại sờ lên vết thương sau lưng Lê Lợi rồi lại nhìn sang trượng phu. Lê Khoáng bật cười:

- Không phải vậy đâu, Lợi nhà ta đâu kém thế, trong lúc nguy cấp, con nó ứng biến rất khéo léo, lách người sang bên, đồng thời ngón trỏ và ngón giữa duỗi thẳng ra, kẹp sát vào nhau, những ngón khác co lại, tạo thành chĩa, đâm tới trước, là một chiêu Tru Hồn Kiếm. Kiếm pháp nó luyện mới được bốn năm phần nhưng cũng đủ khiến gã ác nhân lúng túng, đã phá vỡ thế công của gã. Con nó đã đâm trúng ngay ngực y, đáng tiếc uy còn non, chưa đủ sức làm y bị thương. Gã ta bị một đứa trẻ đánh trúng hai lần nên giận dữ, phóng chưởng tấn công ào ạt. Lợi nó lại thi triển tài năng một lần nữa, thi triển khinh công tránh né, sau đó đâm mạnh vào mạng sườn y. Nhưng nội công hộ thể của gã quá mạnh khiến con nó phải lật đật lùi về hai bước.

Lê Lợi được cha khen thì vỗ ngực cười lớn rồi giành luôn lời cha:

- Con mẹ giỏi lắm chứ, đánh trúng hắn ba lần, chỉ là nội lực còn kém xa hắn nên đâm vào người hắn như đâm vào bị sắt vậy, cả cẳng tay cẳng chân đều đau đóm. Hắn ta quát lớn rồi tung chưởng đánh tiếp. Lúc đấy con sợ mất hồn luôn. May sao cha đến cứu con kịp.

Mẹ cậu bé gõ vào trán cậu, mắng:

- Đã dại dột mà lại còn khoác lác nữa hả, sau này cấm con làm bậy nữa. Mà mẹ cũng cấm con cắt ngang lời cha, thế là hỗn đày biết không hả?

- Dạ con biết rồi.

Lê Lợi xoa xoa chỗ đau. Cha cậu bé trừng mắt nhìn cậu hàm ý khiển trách khiến cậu sợ mà cúi đầu xuống, sau đó ông kể tiếp:

- Thăng bé này thật là... Rồi, lúc đó ta kịp phóng tới đánh ra một chưởng. Vì để cứu kịp con, ta đã dùng toàn lực. Gã ác nhân không muốn chết nên chuyển hướng chưởng đánh ngược lại. Hai luồng chưởng lực đụng nhau bật ra tiếng sấm rùng rợn, ta khựng người lại một chút, còn đối phương thì phải lùi về sau ba bốn bước. Mà ta cũng không tấn công ngay mà bảo Lợi lại chăm sóc cho người đàn ông kia rồi mới phóng ra ba chưởng tấn công. Gã ác nhân biết không thể tránh khỏi, bèn ném bé gái ra trước mặt để giảm lực chưởng rồi vùng tay hóa giải. Gã có biết đâu đó là kẻ nghi binh của ta, bé gái tới gần ta thì ta lại biến sang âm kinh hất cô bé sang bên cho con. Nàng cũng biết ta vốn rất ghét kẻ dùng người khác để uy hiếp nên không nương tay, đánh ra Toái Cốt Trảo. Hai bên đánh qua lại mấy chục chiêu thì tay trái ta phóng ra, đánh vào yết hầu gã...

Bà Ngọc Thương biết Toái Cốt Trảo rất lợi hại, trượng phu bà đã tổn hơn mười năm ngâm nghĩ mới hoàn thiện nó, kết hợp với nội công của Lê gia lại càng lợi hại. Ông ấy sáng tạo ra nó là để khắc chế Đà Ngưu Chưởng và khinh công ma mị của Quý Ảnh nhằm bảo vệ gia đình mình. Chiêu ông kể là chiêu nhanh và hiểm nhất trong mười bảy chiêu, nó không chỉ lợi hại ở tốc độ mà còn ghê gớm ở những biến hóa sau đó. Nếu đối phương nghiêng đầu hay ngã người ra vẫn khó lòng thoát khỏi phạm vi sát thương của nó, chỉ cần sơ hở một chút thôi thì đầu, cổ hoặc ngực lập tức bị xé toạc. Bà nghĩ gã ác nhân ắt hẳn sẽ trọng thương dưới chiêu này. Bà nghe ông nói tiếp:

- Gã ta đột nhiên xuất ra kỳ chiêu, ta cả đời trải qua nhiều trận chiến nhưng chưa thấy chiêu này bao giờ, thoáng cái không hiểu sao gã nhún chân vọt về hơn một trượng. Cũng may ta đã dành lại hậu chiêu, lập tức áp sát, tay phải tổng ra một chưởng. Hai bên lại đối chưởng lần nữa, lần này ta phải lùi lại hơn một bước còn gã lùi lại hơn hai bước. Ta không để gã kịp thở, lao lên đánh tiếp, gã thi triển khinh công tránh né rồi phóng chỉ đâm ta một kiếm. Gã là cao thủ kiếm thuật, thuật dùng tay thay kiếm gã hiểu rất rõ, hơn nữa chiêu kiếm đó rất lợi hại, buộc ta phải vung chưởng chống đỡ. Ngờ đâu chỉ là hư chiêu khiến ta đánh vào khoảng không. Gã chớp thời cơ nhảy tới chỗ Lợi và hai cha con nọ. Ta bị chậm một nhịp nên không thể cứu kịp.

Thê tử của Lê Khoáng lại bị một phen tái mặt vì sợ hãi. Ông kể:

- Người đàn ông kia bị trọng thương nhưng vẫn cố chắn gã lại, bị gã đá vào vết thương cũ làm máu lại chảy ra xối xả. Ông ta không di chuyển được, đành đau khổ nhìn con gái phải táng mạng dưới tay kẻ ác. May thay ngay khi chưởng lực còn cách cô bé chưa đầy hai thước thì một vật nhọn bất ngờ

đâm vào bụng dưới của y. Lợi nó đã nhặt nửa thanh kiếm gãy, lao ra đứng chắn trước người cô bé rồi xuất ra một chiêu trong Tru Hồn Kiếm. Kiếm đánh vào phương vị rất quái dị khiến tất cả giật mình. Ấy thế mà tên cướp lại nhếch mép cười. Tay gã đang đánh từ trên xuống bất ngờ chuyển hướng chop lấy cổ tay Lợi, lại là hư chiêu, hóa ra mục tiêu của gã chính là con mình chứ chẳng phải cô bé. Gã vận kinh kéo một cái, chuyển hông, tay kia nắm lấy lưng con, đề khí chạy đi, trong chớp mắt đã chạy xa mười lăm mười sáu trượng. Lúc đấy ta... ta...

- Chàng làm sao nữa?

- Ta... ta...

Bà Ngọc Thương và Lê Trừ đều dồn mắt nhìn vào ông. Bỗng dưng bà có cảm giác Lê Lợi sắp gặp gì đó chẳng lành, lòng mẹ xót con nên bồn chồn trong ruột, lập tức hỏi ngay:

- Chàng làm sao nữa? Làm sao mà con bị thương? Chàng nói đi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Những Người Bạn Mới

Thấy trọng phu im lặng không trả lời, bà tiếp tục hỏi:

- Chàng đã làm gì thì chàng mau nói đi chứ.

Bà Ngọc Thương hỏi dồn khiến Lê Khoáng lúng túng. Ông ấp úng mãi mới trả lời thê tử:

- Sau đó ta... ta không đuổi theo gã ác nhân mà đứng lại trị thương cho người đàn ông nọ trước rồi mới truy đuổi hấn ta.

Bà nghe thế thì biến sắc mặt. Việc trọng phu không đuổi theo để cứu con khiến bà rất tức giận. Bà nói lớn tiếng:

- Cái gì chứ? Tại sao chàng không cứu con mà lại cứu người đàn ông không quen biết kia chứ. Chàng... chàng... thật...

Nói đến đây thì bà nghẹn ngào, lệ tuôn ra từ đôi mắt phượng. Lòng mẹ thương con, người mẹ nào chả phản ứng gay gắt như vậy chứ. Lê Khoáng hiểu điều này nên ông chỉ thở dài buồn rầu:

- Ta mâu thuẫn lắm chưa, ta cũng biết nếu làm thế sẽ có lỗi với nàng và con rất nhiều, nhưng ông ta bị thương rất nặng, chỉ cần cầm máu chậm trễ tích tắc thôi thì ông ta sẽ mất mạng ngay.

Ông dừng một chút rồi nói tiếp:

- Hơn nữa ta thấy gã cướp có ý đồ khác, không muốn giết hại bé gái hay Lợi ngay nên ta... hừmm... ta mới quyết định cứu ông ta trước. Sau khi giúp ông ta thoát khỏi nguy hiểm thì tức tốc đuổi theo.

- Chàng... chàng... chàng còn nói.

Bà nức lên, giọng nghẹn ngào. Lê Lợi thấy cha mẹ bất hoà vội vàng lên tiếng:

- Mẹ đừng trách cha nữa, cha cứu người cũng là việc nên làm mà.

- Lợi, con...

Bà kinh ngạc nhìn con trai, bà chẳng thể ngờ cậu bé lại nói như vậy. Lê Lợi lại nói tiếp:

- Hơn nữa con cũng đã tự thoát khỏi tay tên xấu xa đó được.

- Con đừng nói dối mẹ để bảo vệ cha con. Con bị tên cướp đó nắm như vậy thì sao tự thoát ra được chứ.

Cậu bé lắc đầu:

- Con nói thật mà, con đã dùng Tru Hồn Kiếm để thoát ra. Con ném kiếm sang tay trái rồi đâm ra sau lưng thế này... thế này nữa.

Cậu diễn lại y như lúc cậu tìm cách thoát khỏi tên cướp như thế nào. Nhưng dĩ nhiên là mẹ cậu không tin. Bà mắng:

- Hừ, càng nói thì càng lộ ra con đang nói dối. Con đã thoát rồi thì tại sao trên lưng lại có dấu chường thế này chứ.

Cậu bé không hề lúng túng, trả lời một cách dứt khoát:

- Thì con rơi xuống đất rồi con sử dụng khinh công mẹ dạy con để chạy. Hắn ta chớp hụt con bốn lần mới tức quá mà phóng chường đánh vào lưng con.

Sự thật thì quả đúng như lời Lê Lợi kể, chỉ là cậu đã rút gọn đi rất nhiều chứ thực ra hoàn cảnh lúc đấy vô cùng hung hiểm. Cậu vừa ngã xuống đất lập tức chồm dậy chạy đi. Vì quá chú quan nên để mất con mồi, tên cướp nổi giận. Gã quát lớn rồi đuổi theo. Lê Lợi cầm đầu cầm cổ chạy vào khoảng rừng trước mặt. Bỗng nghe "roạt" một tiếng. Phần áo sau lưng cậu bị một trảo của gã xé rách toạc, hở cả da thịt. Bốn đường xước bật máu đỏ hiện rõ trên lưng. Cậu sợ bờ vĩa, bèn đem môn khinh công thượng thừa theo mẹ học bao năm ra dùng. Trước giờ cậu ít khi coi trọng nó, tới hôm nay mới thấy tác dụng của nó. Lúc thì cậu chạy sang phía Đông, lúc lại lạng sang mé Tây, lúc lại vòng vèo, luôn lách qua lùm cây kẽ lá. Nhiều lần gã ác nhân sắp sửa đến gần thì cậu lại chạy theo phương vị quái dị khiến y chớp hụt. Hai người đuổi bắt hơn một dặm, Lê Lợi nội lực không thâm hậu như gã nên dần đuối sức. Khi hai bên chỉ còn cách nhau hai thước, gã e sợ lại bắt hụt, bèn vùng tay đánh một chường. Chường lực hùng hồn xô tới ào ạt, trúng ngay lưng Lê Lợi. Cậu bé cảm thấy đầu óc quay cuồng, hai mắt bỗng tối sầm rồi mất đi tri giác.

Chuyện này quả có thực, có điều mẹ cậu mới nghe lần đầu, chắc chắn khó mà tin được, bà hỏi vặn lại:

- Thế càng vô lý hơn, con ngất xỉu thì sao có thể về nhà được.

- Thật mà mẹ, trước đó con nghe thấy tiếng quát rằng không được hại người rồi con ngất luôn. Khi con tỉnh lại thì con gặp lại cha và cha bảo có một ông lão đã cứu con.

Mẹ cậu nhìn chăm chăm vào mắt cậu rồi nhìn sang trượng phu, ông ấy gật đầu. Bà nghĩ từ trước tới nay con mình không bao giờ nói dối. Bây giờ nó kể mạch lạc câu chuyện, lại không hề có biểu hiện lạ thường, chắc hẳn nó không nói dối. Bà lại quay sang hỏi trượng phu:

- Có thật không đấy?

Ông gật đầu, đáp:

- Con mình nói thật đấy, nó bị gã ác nhân đuổi đến gần làng Dụng Tú thì bị hắn ta đánh chường vào lưng. May sao có một ông lão đi trong rừng chạy lại cứu giúp. Khi ta đuổi đến tới thì thấy con mình nằm ngất cạnh gốc cây gần đó, còn ông lão thì đang ác chiến với hắn. Hắn thấy ta đến thì hoảng sợ bỏ chạy. Ta lo cho con nên không đuổi theo nữa.

- Đến lúc đấy chàng mới biết lo cho con sao.

Bà hừ một tiếng tức giận, thấy vậy ông lại thở dài, im lặng không nói gì nữa. Căn bản thì bà đã tin chuyện này, dù đang rất tức giận. Bà ngoảnh đầu sang nơi khác, lấy khăn lau nước mắt. Bà thấy trời đã chuyển về hoàng hôn, không tiện làm khó trượng phu nữa nên lảng sang cái khác:

- Được rồi, được rồi, em cũng không muốn làm lớn việc này nữa, chàng và con đi thu dọn đồ đạc, còn em đi nấu bữa cơm chiều.

- Ủ, để ta giúp nàng.

- Không cần đâu, em làm một mình được, còn có thêm mấy đứa trong nhà giúp nữa.

- Hừm... thôi được rồi.

Bà đi vào bếp để chuẩn bị bữa ăn. Lê Lợi nghe theo lời mẹ đi tắm rửa trước đó. Lê Trừ đang định đứng dậy rồi đi thì cha chàng gọi lại bảo:

- Trừ, con vào phòng đọc sách với cha nhé.

- Dạ vâng ạ.

Lê Trừ ngạc nhiên, theo cha đi vào phòng. Ông ấy đưa cho chàng một quyển sách bìa xanh. Khi nhìn thấy ba chữ Thiên Cang Khí, chàng vô cùng kinh ngạc.

- Thừa cha, đây là Thiên Cang Khí Công, sao cha lại đưa con ạ?

Cha chàng ngồi xuống ghế và trả lời:

- Việc bé gái nọ và sau đó là em con bị bắt cóc khiến cha suy nghĩ rất nhiều. Thời buổi ngày càng trở nên loạn lạc, nhiều kẻ ác bắt đầu lộng hành khắp nơi. Cha lo một ngày nào đấy sẽ ảnh hưởng tới gia đình mình. Vì vậy giờ cha đưa nó cho con mong sao con luyện thành, trước hết để bảo vệ mình, sau đó là những người xung quanh. Con hiểu lời ta nói chứ?

Chàng gật đầu đáp:

- Dạ con đã hiểu rồi ạ.

- Ủ, con cầm lấy mà luyện tập, có gì không hiểu thì cứ hỏi cha, nếu không gặp được cha thì hỏi anh con, nó luyện cũng lâu rồi.

- Dạ, con xin nghe lời cha. Con xin phép cha con ra ngoài ạ.

- Ủ, con đi đi.

Trong bữa ăn, ngoại trừ người con cả của Lê Khoáng là Lê Học vắng mặt vì thăm bạn thì thành viên trong gia đình ông không vì việc buổi chiều mà thiếu ai cả. Dẫu vậy, không khí bữa ăn khó tránh khỏi có chút nặng nề. Lê Trừ thấy vậy, bèn đem câu chuyện quái lạ mà mình đã gặp kể cho mọi người nghe. Câu chuyện ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả. Lê Lợi vẫn còn là một đứa trẻ, lần đầu nghe chuyện kỳ kỳ như vậy, hào hứng hỏi anh trai đủ mọi thứ, ít ra cũng đã xuất hiện tiếng cười đùa. Lê Khoáng thâm thở phào nhẹ nhõm, ông tự nhủ đến tối phải tìm cách làm hoà với thê tử.

Trời chuyển dần sang khuya, gia đình Lê Khoáng bắt đầu nghỉ ngơi. Trong phòng ngủ của hai vợ chồng ông, như dự tính trước đó, hai tiến lại gần vợ, đặt tay lên bờ vai bà nắn bóp nhẹ nhàng. Ông nói nhỏ nhẹ:

- Thương, nàng vẫn còn giận ta sao?

Bà đẩy tay ông ra rồi lẳng lặng đi tới giường ngồi xuống, quay mặt sang nơi khác, tỏ vẻ không chú ý đến ông. Ông thở dài, lại đến ngồi cạnh bà, tiếp tục cố gắng hòa:

- Nàng nói gì đi chứ, đừng im lặng như thế.

Bà vẫn ngồi yên lặng. Ông không chịu thua, bèn vòng tay ôm lấy bà. Bà trừng mắt nhìn ông và giãy dụa muốn thoát ra. Ông càng ôm chặt hơn, đồng thời thì thầm vào tai bà:

- Ta biết ta đã gây ra lỗi lầm rất lớn nên bây giờ ta xin lỗi nàng đây. Nàng cho ta một cơ hội nhé.

Bà biết không thoát được vòng tay của ông, đành ngưng giãy dụa và mở miệng nói:

- Không thể nào, giờ em đang rất giận, đừng mong em tha thứ cho chàng.

- Ta biết, ta biết chứ. Chỉ là lúc đấy ta nghĩ gã cướp chưa có ý hại con mình nên đã ở lại giúp người đàn ông kia cầm máu. Ta đã không nghĩ tới cảm giác của nàng khi biết chuyện này, là lỗi của ta, ta xin lỗi nàng.

Lúc này thì bà không kìm nổi nữa, thế là bao nhiêu uất ức đè nén cả buổi tới giờ tuôn ra ào ạt. Bà vung tay đập lên ngực ông liên hồi, nước nớc:

- Tại sao chàng làm vậy? Tại sao chàng không đuổi theo hắn ngay? Lợi là con của chàng kia mà. Tại sao? Tại sao?...

Ông biết giờ có nói gì cũng vô ích. Ông ôm chặt lấy bà, cứ để cho bà trút hết tức giận, uất ức lên người ông. Sau hồi lâu, khi mọi bức tức, muộn phiền đã được trút ra hết, bà cũng nguôi giận phần nào. Ông mới bắt đầu nói lại:

- Nàng đỡ hơn chút nào chưa?

Bà lại lẳng lặng không đáp. Ông bật cười, lau khô nước mắt cho bà rồi thủ thủ:

- Được rồi, được rồi, nàng tha thứ cho ta nhé?

Bà hừ một tiếng đáp:

- Chưa, em vẫn rất giận chàng.

Thực ra bà chỉ tỏ vẻ ngoài mặt vậy thôi chứ thực ra cũng đã tha thứ cho ông, bởi dẫu sao chuyện đã qua rồi, bà không muốn vì thế mà hai phu thê bất hòa. Ông cười cười:

- Ủ, ừ, không tha thứ thì không tha thứ.

Bà bĩu môi bất mãn rồi dựa vào người ông. Kể cũng thú vị, đây rõ ràng là cảnh đang giận nhau của đôi phu thê mới cưới, nào phải là cặp phu thê đã gần ngũ tuần như hai người. Ông bà ôm nhau trong yên lặng như thế một chốc rồi ông đỡ bà từ từ nằm xuống. Bà ngạc nhiên hỏi:

- Chàng muốn làm gì?

- Thì ngủ chứ làm gì.

Bà trừng to mắt nhìn ông:

- Ngủ nghỉ gì chứ, em chưa muốn ngủ.

Ông bật cười:

- Thì nên đi ngủ thôi chứ có gì đâu.

Ông thổi tắt đèn, sau đó lên giường nằm xuống cạnh bà. Thấy ông hình như đang suy nghĩ gì đó đến ngẩn người ra, bà lấy làm lạ, bèn hỏi:

- Chàng đang nghĩ gì thế?

- À không, ta không nghĩ gì cả.

- Chàng đừng giấu em, em biết rõ chàng đang nghĩ đến chuyện vừa qua.

- Hừm, đúng là không có gì giấu được nàng. Ta đang nghĩ đến những người mới làm quen mấy ngày qua. Ta không ngờ đều là những người có vai vế lớn.

- Ô, những ai vậy ạ?

- Đầu tiên là cha cô bé bị bắt cóc, tên của ông ấy là Trịnh Quốc Đạt, theo như uy tín của ông ấy thì có thể xem ông ấy là hào trưởng ở Thủy Chú đấy.

Bà kinh ngạc, nghiêng người hỏi:

- Sao cơ? Là hào trưởng ở Thủy Chú ư? Sao em chưa nghe bao giờ nhà ngoại nhắc đến người này.

- Cũng tại chúng ta chưa quan tâm nhiều đến những vùng xung quanh thôi.

- Ủ, có lẽ chàng nói đúng, em nghĩ chúng ta nên tìm hiểu một chút.

- Ủ. À rồi cả hào trưởng của làng Dựng Tú là Lê Kiều nữa, ông ta rất giỏi đấy. Những người đó đáng để chúng ta kết giao.

- Vâng.

Bỗng bà xoay người gối đầu lên tay ông, rồi thủ thỉ nhẹ nhàng:

- À mà chàng này, lúc nào đấy phu thê chúng ta phải đến gặp ông cụ nọ để trả ân ông ấy đã cứu con chúng ta.

- À, ông cụ...

Nhắc tới ông cụ đã cứu Lê Lợi, vẻ mặt ông đột nhiên thay đổi hẳn, trở nên buồn bã hơn rất nhiều. Bà nhận ra sự thay đổi này rất dễ, bà hỏi:

- Chàng sao thế? Sao tự dưng lại buồn vậy?

Ông thờ dài, im lặng giây lát rồi trả lời:

- Ta cũng muốn như nàng lắm chứ nhưng... tiếc là ông ấy đã... tạ thế rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bí Mật Ngàn Năm

Bà sùng sốt, nhồm dầy hỏi ông:

- Ông cụ đã tạ thế rồi ư? Lại có chuyện lớn gì nữa hả chàng?

- Là bởi ông ấy bị gã ác nhân đánh trọng. Khi ta tới chỗ Lợi thì thấy ông ấy sắp sửa bị hấn ta hại. Võ công ông ấy quả cao cường thật đấy nhưng vì tuổi đã cao nên mới thành ra việc đáng tiếc như vậy. Thậm chí ta cũng đã dùng đến Thiên Cang Khí Công mà vẫn chịu bó tay.

- Ông ấy bị thương nặng đến như vậy ư?

Trên gương mặt của bà hiện rõ sự cảm thương. Bà trầm ngâm hồi lâu rồi nói tiếp:

- Thảo nào lúc chiều khi nhắc đến ông cụ, em thấy con có vẻ buồn buồn, giờ thì em hiểu rồi. Ngày mai chàng đưa em đi thăm mộ ông cụ nhé.

- Ủ! Rồi ta sẽ giới thiệu những người mà ta mới làm quen được, đặc biệt là Lê Kiều và Trịnh Quốc Đạt.

...

Hai ông bà tâm sự đến tận khuya. Tối nay, hai phu thê Lê Khoáng có một đêm khó ngủ.

Mà bản thân Lê Lợi cũng trần trọc không yên giấc. Một phần vì nhớ đến ông cụ, một phần là vì con ác mộng ám ảnh cậu bé sau khi bị gã ác nhân đánh trọng thương. Cha cậu đuổi tới kịp chỗ cậu nằm ngất xỉu trong rừng, sau đó đã mang cậu tới ngôi làng của ông cụ để chữa trị cho cả hai người. Trong lúc hôn mê, cậu bé đã có một con ác mộng, cậu muốn thoát ra khỏi nó nhưng chẳng biết làm sao. Một con ác mộng thật kinh hoàng.

Cậu mơ thấy mình đơn độc, lạc giữa khoảng trời đất bao la, núi non trùng điệp, tuy vô cùng hùng vĩ nhưng không một bóng người. Giữa khung cảnh trời đất bao la ấy bỗng xuất hiện một con hắc long khổng lồ. Toàn thân nó phủ bởi một màu đen tuyền, chiều dài đến ít nhất mười mấy trượng, vây rồng đen bóng trên lưng nhô ra ngoài thẳng dãy gai lớn nhọn hoắt xếp sát nhau kéo dài từ cổ xuống tới tận đuôi. Bốn chân to lớn với những vuốt sắc nhọn.

Nó vẫy vùng, ngoác cái miệng đầy răng trắng nhọn hoắt gào rống dữ dội, hai mắt đỏ quạch ánh lên sự tàn ác. Trong một chân trước của nó đang cầm nắm thứ gì đấy tương tự con người, à không, đúng là một người, mà hơn nữa là một cậu bé. Cậu bé này không ngờ lại chính là Lê Lợi. Thật quái lạ, chẳng phải cậu bé đã bị trừng một chưởng của tên ác nhân, chưa rõ sống chết thế nào ư? Sao bây giờ cậu lại ở đây?

Hiện tại thì khó mà tìm được câu trả lời, chỉ thấy gương mặt Lê Lợi tái xanh vì sợ hãi. Cậu không ngừng giãy dụa hòng thoát khỏi nanh vuốt của con Hắc Long, chỉ tiếc sức lực quá yếu ớt, chẳng khác chi châu chấu đá xe. Cậu mở miệng cắn vào ngón chân con rồng thật mạnh thì cảm giác như cắn phải thép nguội vậy, cả hàm răng đau đớn, buốt đến tận óc. Con Hắc Long rú lên một tràng giống như đang cười khoái trá, mỉa mai cậu nhóc. Thế rồi nó đưa chân lên gần đầu mình, đầu cúi xuống, miệng há rộng, ý đồ định nuốt chửng cậu bé. Thấy cái chết sắp sửa phủ xuống đầu mình, Lê Lợi sợ hãi đến lạnh xương sống, cố rút hết sức tàn vùng vẫy nhưng tất cả đều vô ích.

Thế rồi đột nhiên vang lên một tiếng gầm kinh thiên động địa rồi một luồng ánh sáng chói lòa mang theo sức mạnh cực lớn ập tới con Hắc Long. Hắc Long đành chấp nhận bỏ dở giữa chừng, uốn mình tránh né. Luồng ánh sáng đó đập vào núi làm hai phần ba ngọn vỡ tung ra thành từng mảnh nhỏ. Con Hắc Long lập tức xoay đầu lại nơi phát ra luồng sáng thì thấy đó là một con Kim Long đang nhẹ nhàng múa vuốt chờ tấn công nó. Đáng vẻ con Kim Long này giống hệt con Hắc Long nhưng cả người óng ánh sắc vàng, đôi mắt xanh lục nhìn chăm chăm vào con Hắc Long. Nó ngậm lên một tiếng dài rồi lao vào tấn công con kia. Hai con đánh nhau đến trời long đất lở, ngoài trăm dặm đầu đầu cũng nghe tiếng long ngâm. Lê Lợi ở giữa cuộc đấu của hai con rồng, khổ hết chỗ nói. Sau một hồi quần thảo, bất ngờ con Kim Long quấy đuôi tát mạnh vào đầu kẻ địch khiến nó choáng váng, kế tiếp nó tung trào chộp lấy cổ chân đang nắm Lê Lợi và xiết chặt lại. Con kia đau quá buộc phải thả Lê Lợi ra, thì ra Kim Long muốn cứu cậu nhóc. Cậu nhóc rơi tự do từ trên cao xuống.

Con Hắc Long gầm lên giận dữ, nó cũng làm hết con Kim Long lúc này, quật mạnh đuôi hất văng đối phương ra rồi uốn mình bay theo Lê Lợi. Nó ngoác miệng muốn nuốt luôn cậu bé. Cậu nhóc sợ đến hồi phi phách tán, cậu la thất thanh:

- AAAAAA!

Mơ đến đây thì Lê Lợi choàng tỉnh dậy và cậu cảm giác toàn thân mình vô cùng đau nhức, dường như xương cốt đã gãy lìa ra vậy. May sao khi đó cha cậu đang đứng ngay bên cạnh, thấy cậu đã tỉnh lại thì ông cả mừng, lập tức ông xem xét tình hình trên người cậu như thế nào. Ngoài ra còn một bà lão nữa. Bà mang cho Lợi một bát thuốc và bảo cậu uống. Bà ấy còn bảo thuốc này tuy đắng nhưng nó sẽ giúp cậu khỏe lại rất nhanh, cha cậu cũng nói thế. Cậu vâng lời cầm bát cố uống hết. Quả thật thuốc có công dụng rất tốt, uống xong, cậu bắt đầu buồn ngủ, thế rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say và không còn mơ lại con ác mộng đó nữa. Nhưng đó là việc của hai ngày trước, tối nay cậu ở một mình trong phòng, nỗi kinh hoàng của vụ chết hụt quay trở lại ám ảnh.

Vì sợ hãi con ác mộng ấy nên Lê Lợi nằm trên giường, xoay qua xoay lại mãi không ngủ được. Chợt cậu ngồi dậy, mở bọc cậu mang theo người trong chuyến đi vừa rồi và lôi ra một tấm vải màu nâu, à không, đúng hơn là một tấm da đã xin màu. Cậu bé trải phẳng tấm da trên giường. Tấm da rộng chừng một thước, còn dài trên dưới một thước rưỡi. Cậu bé nhìn chăm chú tấm da. Dưới ánh đèn mờ mờ, có thể thấy được những ký tự kỳ lạ được vẽ hay ghi chi chít trên mặt da. Đây là cái gì vậy? Bỗng nghe Lê Lợi lầm bầm:

- Ông cụ bảo đây là thần công của tiên tổ truyền lại, là bảo vật ngàn vàng, nhất định phải cất giữ cẩn thận. Nhưng mình đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần mà có thấy giống thần công đâu chứ.

Sao chứ? Lại xuất hiện thêm một bộ thần công khác nữa sao? Những biểu tượng ngoằn ngoèo giống như các con nòng nọc hay con giun được vẽ chi chít trên mặt da ẩn chứa một bộ thần công thật ư? Nếu không phải thì chúng có ý nghĩa gì mà khiến ông cụ xem trọng nó đến vậy? Thực hư việc này ra sao còn chưa rõ, chỉ thấy Lê Lợi ngồi ngẩn ngơ. Lúc này cậu đang nhớ lại giây phút trước lúc lâm chung của ông cụ.

Ngày hôm đấy cậu bé đi thăm ông cụ. Trong nhà không có ai, ông cụ bị trọng thương nên phải nằm trên giường. Hai người nói chuyện chưa được bao lâu thì ông cụ ôm ngực nổi cơn ho liên tục. Lê Lợi định vuốt ngực và lưng cho ông thì ông xua xua tay, sau đó bảo cậu bé:

- Không cần đâu, cháu lại chỗ cái chum ở góc nhà, mở nắp ra và lấy một chiếc hộp gỗ trong đó giúp ông nào.

Cậu bé ngạc nhiên. Dẫu chưa hiểu ý của ông cụ là gì nhưng vẫn nghe lời chạy lại chum, mang hộp gỗ cho cụ. Ông cụ lại nói tiếp:

- Cháu mở nó ra đi.

- Vâng ạ.

Lợi nghe lời, mở chiếc hộp ra thì thấy bên trong có đựng một tấm da đã ngả sang màu nâu. Xem chất liệu tấm da, Lợi đoán đây là da cá sấu. Ông cụ nói:

- Đây là bảo vật nghìn năm của nước ta, ông đã giữ suốt cả đời ông, nay ông giao lại cho cháu giữ. Nó ẩn chứa bí mật vô cùng to lớn, cháu nhất định

phải giữ thật kỹ.

Lợi lắc đầu liên tục:

- Dạ không, cháu không dám giữ nó đâu ạ. Ông nhất định sẽ khoẻ lại để giữ gìn nó mà.

Ông cụ thều thào:

- Ông tự biết sức bản thân không thể cầm cự lâu hơn được nữa. Ông đã quyết định giao nó cho cháu thay ông bảo quản.

- Cháu không dám lấy đâu ạ.

- Hãy nghe lời ông, nếu không ông sẽ chết không nhắm được mắt.

Hai hàng nước chảy dài trên mặt cậu bé, đắn đo hồi lâu cậu cũng quyết định vâng lời cho ông cụ vui lòng. Cậu đứng lên định chạy ra ngoài tìm cha hay chú Lê Kiều nhưng ông cụ cầm tay cậu ngăn lại. Ông cụ nói:

- Cháu ở đây đi, ông còn có chuyện muốn nói cho cháu biết.

- Ồ... vâng... vâng ạ!

Cậu ngồi trở lại giường. Ông bắt đầu kể:

- Dòng tộc nhà của ông vốn thuộc dòng dõi hoàng tộc vua Hùng. Tổ tiên của ông là con trai của vua Hùng thứ sáu. Sau khi giặc Ân bị đánh đuổi, võ công hoàng tộc cũng biến mất không rõ nguyên nhân. Ai nấy đều hoảng hốt đi tìm nhưng không sao tìm được, mãi về sau đời Triệu Nữ Vương thì ông tổ của ta mới tìm lại được. Đáng tiếc lúc đấy không còn mấy ai biết tiếng cổ của dân tộc ta nữa, chỉ dịch một đoạn nhỏ trên tấm da mà thôi. Sau thì cha dặn con thay mình giữ gìn nó, truyền từ đời này qua đời khác, đến tận đời ông thì không rõ đã qua bao nhiêu đời nữa rồi. Khụ... khụ...

Nói tới đây ông cụ lại lên con ho, Lợi vội vàng đưa tay vuốt ngực ông, vừa vuốt vừa cố gắng khuyên cụ:

- Chuyện này khoan kể cũng được ông ạ, ông cứ nghỉ ngơi cho khoẻ đi đã.

Ông cụ lắc đầu:

- Không được, nếu không kể ông sợ rằng sẽ không kịp mất. Cháu nghe ông nói tiếp đây.

Rồi ông mặc kệ can ngăn của cậu bé, tiếp tục nói:

- Võ công ghi trong tấm da này được thủy tổ của dân tộc ta sáng tạo nên. Nó chứa đựng vô số tinh hoa võ thuật của dân tộc, uy lực lớn vô cùng. Ông gìn giữ cả đời, đáng lý phải truyền lại cho con mình, đáng tiếc cả hai người con đều đã hi sinh trong lần chống quân Chân Lạp. Đến khi cứu cháu khỏi gã sát nhân trong rừng, ông nghĩ rằng giữa ông và cháu có mối liên hệ nào đấy nên đã quyết định giao cháu tấm da này giữ gìn.

- Không, cháu nhỏ thế này không đủ khả năng giữ nó đâu ạ. Hơn nữa, ông sẽ khoẻ lại ngay thôi, rồi ông tìm được người phù hợp.

Giọng ông cụ càng lúc càng khó nghe:

- Không, ông tự biết mình sắp đi gặp tổ tiên, cố mấy cũng thế thôi. Nào, cháu hay nghe lời ông, nhận nó thay ông giữ gìn.

Lợi lưỡng lự:

- Ồ... việc này... việc này...

Tay ông cụ siết chặt tay cậu bé, thều thào:

- Nào, nghe lời ông đi cháu.

- Vâng... vâng ạ...

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cậu gật đầu vâng lời mà nước mắt tuôn đầy mặt. Vì không muốn ông cụ thất vọng mà cậu đành phải làm vậy. Ông cụ thấy thế thì mỉm cười, hài lòng:

- Tốt lắm, vậy là ông yên lòng được rồi. Cháu phải giữ nó thật kỹ, tuyệt đối không được để rơi vào tay kẻ xấu. Nào cất đi cháu.

Cậu bé bỏ tấm da vào trong áo và gật đầu

- Vâng... vâng ạ...

- Ôi! Giá như còn ai có thể dịch được ngôn ngữ cổ này thì môn võ công chính khí thuần dương đó có thể đánh tan tà khí trong người cháu rồi.

Bỗng nhiên ông cụ ho liên một tràng dài:

- Khụ... khụ... khụ...

Hơi thở ông trở nên đứt quãng, hít thở một cách khó nhọc, đồng tử nở rộng, máu từ miệng rỉ ra. Cậu bé thấy thế thì hoảng hồn, lắp bắp:

- Ông... ông cố đợi cháu một chút, cháu chạy đi tìm cha.

Cậu ba chân bốn cẳng lao ra ngoài, may thay đúng lúc cha cậu và người bạn mới quen - Lê Kiều - đang vác củi từ trên núi xuống. Cậu hét toáng lên:

- Cha ơi, chú ơi, già làng gặp nguy hiểm, hai người mau đi cứu cụ ạ.

Hai người nghe xong, không ai bảo ai, tức tốc chạy vào trong nhà. Khi cả hai vào trong thì bất gặp cảnh già làng đang thổ huyết rất nhiều, người run lẩy bẩy, tình trạng đã vô cùng nguy ngập. Lê Khoáng ra trước mắt ông cụ tiếp nội lực sang, còn Lê Kiều ở sau lưng truyền chân khí nhưng chưa được bao lâu thì ông cụ lên tiếng:

- Không cần hai vị tốn sức... nữa đâu..

Lê Khoáng kiên trì:

- Không được, cụ phải cố lên, không được để mất ý chí.

Già làng đáp:

- Tâm nguyện của lão đã được thỏa rồi... lão đã yên tâm nhắm mắt.

Dứt lời, ông cụ gục đầu xuống tắt thở.

Bạn đang đọc truyện *Chân Long Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.